

HÍVÓSZÁM: 1-800 JENNY CARROLL

Fedőneve: Kasszandra

A KUTATÁS FOLYTATÓDIK

– Remélem – mondta Jonathan Herzberg halkán –, hogy segít megtalálni a kislányomat.

– Talán az imént nem jól hallotta – mondtam. –Nem segíthetek többet.

Ami persze hazugság. Herzberg azonban nem tudta. Vagy talán mégis.

– Tudom, hogy mindenkinek ezt mondta – közölte Mr. Herzberg. – Mármost tavasszal. De én... remélem, csak azért mondta, mert a sajtó, meg minden..., szóval mert akkora figyelmet kapott.

Ránéztem. Figyelmet? Figyelemnek nevezi, hogy az embert a kormányzat fajankói puskával hajkurásszák?

Figyelmesen ránéztem.

– Hello! – mondtam. – Melyik részét nem értette abból, hogy „nem segíthetek többet”? A pszichikai része kimerült. Az elemek kiszáradtak...

Mialatt beszéltem, Mr. Herzberg a tárcájában kotorászott. Amikor felállt, egy fotót tartott elém.

– Ez ő – nyomta a kezembe a fényképet. – Ez Keely. Még csak ötéves.

JENNY CARROLL

Fedőneve: Kasszandra

**A kutatás folytatódik
HÍVÓSZÁM: 1-800**

A mű eredeti címe
CODNAME: CASSANDRA

Fordította
KISS MARIANNE

CICERÓ KÖNYVSTÚDIÓ

1.

Nem is tudom, miért csinálom ezt.

Mármint hogy mindezt leírom. Nem mintha bárki kényszerítene rá.

Ezúttal senki sem kényszerít.

De számomra úgy tűnik, mintha valakinek nyomon kellene követni ezt az egész ügyet. Olyasvalakinek, aki tudja, mi történt valójában.

Nem mintha nem bíznék abban, hogy a szövetségi nyomozók nem írták le. Természetesen mindent leírtak. De nem biztos, hogy pontosan.

Úgy gondolom, szükség lenne legalább egyetlen pontos beszámolóra. Egy tényszerűre.

Szóval ezért írom le. Egyébként nem nagy dolog. Csupán abban reménykedem, hogy egy szép napon valaki el is olvassa, így nem vesztegetem hiába az időmet... Ahogyan a legtöbb erőfeszitésemmel szokott történni.

Vegyük például a feliratot. Ennél klasszikusabb példát nem is hozhatnék fel hiábavaló törekvéseimre.

Ha meggondoljuk, minden ezzel kezdődött. A felirattal.

Üdvözljük a Wawasee-táborban, ahol a tehetséges gyerekek együtt muzsikálhatnak

Ez állt a feliraton.

Szinte hihetetlen, ugye? Tudom, képtelenség elhinni, hogy abban az időben, amikor történetünk lejátszódott, létezett egyáltalán ekkora hülyeség.

De esküszöm, igaz. És nagyon jól tudom, ugyanis én pingáltam.

Ne ítéljenek el érte. Nem én akartam. Vagyis úgy értem, engem csak rávettek. Ideadták nekem a festéket, meg azt a hatalmas fehér vásznat, és megmondták, mit írjak rá. A legutolsó feliratuk tragikus véget ért, valaki összehajtogatta, bevitte a játékkerembe, ahol valami kártékony vegyszer csepegett rá, és át- meg átluggatta az anyagot.

Így aztán másikat csináltattak velem.

Nem maga a felirat volt hülyeség. Azt értem ezen, hogy ha az ember egy pillantást vetett az alatta sorakozó kölykökre, azonnal tudhatta, hogy a felirat szinte becsületsértő. Mert ha ezek a srácok tehetségesek, akkor én Jean-Pierre Rampal vagyok.

Ő egyébként híres fuvolaművész, ha valaki nem tudná.

Mellesleg életemben sem láttam még ennyi siránkozó, pityergő gyereket egy rakáson. Pedig körülöttem aztán mindig nyüzsgög egy csomó, hála kiváló természetemnek, egyedülálló tehetségemnek, meg mindennek.

De ezek a kölykök... Meg kell mondanom, ez valami egészen más volt. Mindegyik azt bömbölte, hogy „nem akarok zenei táborba menni”, vagy hogy „miért nem maradhatok otthon veletek”. Mintha az a tény, hogy hat hetet távol kell tölteniük a szüleiktől, valami szörnyű megpróbáltatás lenne. Ha tízéves korom táján valaki azt mondja nekem, hogy hat hétre elmehetek valahová és távol lehetek a szüleimtől, rögtön rávágom, hogy „engem is írj be a névsorba, légy szíves”.

Ezek a kölykök azonban nem ilyenek voltak. Gondolom, tán épp a tehetségük miatt. Talán a tehetséges srácok tényleg szeretik a szüleiket, vagy efféle. Nem tudom.

Én mindenesetre megpróbáltam hinni a feliratban. Kiváltképp azért, mert mint tudjátok, én készítettem. Na igen, Ruth is segített egy kicsit. Ha ugyan Ruth téblábolását segítségnek lehet nevezni, amiben nem vagyok olyan biztos. Segítsége többnyire abból állt, hogy folyton azt mondogatta, milyen ferdék a betűim. Most, hogy nézem, igaza is volt. A betűk tényleg ferdék. De kétlem, hogy rajtam és Ruthon kívül bárki észrevenné.

– Hát nem klasszak?

Ezt Ruth mondta, amint épp mellém sompolygott. A gyerekekre bámult, és harmatos szemmel nézte őket. Észre sem vette, hogy egytől egyig szűkülnek, szipognak és bögve kiabálják, hogy „haza akarok menni”.

Én azonban észrevettem. Olyannyira, hogy a legszívesebben én is hazamentem volna.

Ám ha hazamegyek, akkor odaállhatok a gőzölő-asztal elé; így tölti a nyarat az, akinek a szülei vendéglősök: a gőzölő asztal mellett gürcöl. Nekem annál is kevesebb esélyem volt arra, hogy meglóghassak ez elől, mivel az én szüleimnek három vendéglőjük volt. Abban, ahol nekem kellett lennem, a Joe's Juniorban a legvacakabb volt, mert itt csakis különféle tésztaneműt kínálnak, amiket folyton melegen kell tartani a gőzölő asztalon.

És találják ki, ugyan melyik kölyköt osztották be hagyományosan szolgálatra a gőzölő asztal mellé? Eltalálták. A legfiatalabbat. Engem. Vagy ide, vagy a salátabárba. És higgyék el nekem, már egy mélytengeri búvárhajót megtölthettem volna az általam kinyomott saláta dresszingsel és paradicsomszósszal.

Ám nem csupán a gőzölő asztal volt az, amit igyekeztem odahaza kikerülni.

– Remélem, ez a kicsi hozzám kerül – áradozott Ruth, és rámutatott egy angyalarcú szöszkéségre, aki a táblám alatt állt, és hatalmas csellót szorongatott a hóna alatt. – Ugye, milyen édes?

– Aha – mordultam fel komoran. – De mi lesz, ha azt osztják be hozzád? – intettem egy kisfiú felé, aki oly hangosan üvöltött arra a gondolatra, hogy másfél hónapra el kell válnia anyucitól és apucitól, hogy asztmarohamot kapott. Rémült küllemű szülei gyorsan a szája elé dugtak egy inhalátor készüléket.

– Ugyan már! – mondta Ruth toleránsán. – Én is pont ilyen voltam a legelső táborozásomkor. Vacsorára kutyabaja sem lesz.

Az volt az érzésem, hogy Ruth szavaiban megbízhatok. Ruth alig hétéves poronty volt, amikor a szülei először bedugták a Wawasee-táborba, így aztán kilenc kőkemény év tapasztalat volt már a háta mögött. Én pont ellenkezőleg, összes eddigi nyaramat a gőzölőasztal mellett töltöttem, és halálra untam magam, mert a legjobb (és egyetlen) barátnőm elment. Annak ellenére, hogy a szüleim három vendéglőt is magukénak mondhattak, amelyek bármelyikében én és a barátnőim degeszre ehettük magunkat, valahányszor kedvünk szottyant, mégsem lettem Miss Népszerű. Ezt annak a ténynek a rovására lehet írni, amint azt a tábori főnököm mondta, hogy folyton vitatkoztam.

Épp ezért cseppet sem voltam bizonyos afelől, hogy Ruth azon javaslata, pályázzam meg a nyaralótábori felügyelőséget, csakugyan olyan jó ötlet-e. Először is, minden speciális tehetségem ellenére, a gyermekfelügyelet nem tartozik valódi erősségeim közé. Másodszor meg, mint említettem már, itt van az, hogy örökké vitatkozom.

Ám az interjú alatt nyilván senki sem vette észre antiszociális hajlamaimat, mert megkaptam a munkát.

– Először is, lássuk, jól megjegyeztem-e a címet – mondtam Ruthnak, aki még mindig vágyódva nézegette a csellista lánykát. – Wawasee-tábor, Box 40, State Road 1., Wawasee, Indiana?

Ruth nagy nehezen levette a szemét Szösziről.

– Most mondom utoljára – közölte némi kétségbeeséssel. – Igen!

– Jól van, na – vontam vállat. – Csak biztos akartam lenni, hogy jó címet hagytam-e meg Rosemarynek. Már több mint egy hete nem kaptam tőle semmit, és kissé aggódom.

– Uramisten! – Ruth már nem is válaszolt. Elege lett belőlem. Csak rá kellett nézni. – Abbahagynád?

– Mit hagyjak abba?

– A munkát. Olykor egy kis vakációzást is megengedhetnél magadnak.

– Nem tudom, miről beszélsz – folytattam, noha tudtam, és Ruth is tudta.

– Figyelj! – mondta. – Minden a lehető legjobban megy, oké? Tudom, mit csinálok.

Abbahagytam, hogy úgy tegyek, mintha nem tudnám, miről beszél. – Csak nem akarom, hogy eltoljuk. Mármost a módszerünket.

Ruth forgatni kezdte a szemét. – Hello! – mondta. – Mit tolnánk el? Rosemary ideküldi a cuccot, én meg átadom neked. Mégis, mit képzelsz, hogy három hónap után még mindig nem tudom, mit kell tennem?

Megijedtem a hangjától és karon ragadtam.

– Az isten szerelmére, Ruth – sziszegtem. – Pofa be, jó? Csak azért, mert itt vagyunk a nagy semmi közepén, attól még lehetnek körülöttünk tudod már kik. És egyik-másik odaadó szülő lehet, hogy épp az FBI tagja.

Ruth megint a szemét forgatta. – Kérlek! csak ennyit mondott.

Persze igaza volt: már megint túlreagáltam a dolgokat. Az azonban tagadhatatlan tény, hogy Ruth gyengén szerepelt a diszkréció tantárgyból. Amióta az egész tábordolgot elhatároztuk, semmi más nem járt a fejében, kizárólag ez. Hetekkel a felügyelői tréningezés előtt már folyton így karattyolt: – Te nem izgulsz? Nem szorongsz? – körülbelül úgy, mintha legalábbis Párizsba készültünk volna a Francia Klubbal, nem pedig Indianába, hogy hat héten át rabszolgaként felügyeljünk a kis kölykökre. Legszívesebben azt mondtam volna neki, hogy a fenébe, igaz, hogy ez nem gőzölő asztal, de attól még mindig csak meló.

Mondanom sem kell, azért persze cseppet sem voltam elégedetlen ezzel a nem hivatalos, részidős munkával.

A fő probléma abban rejlett, hogy Ruth lelkesedése iszonyúan ragadós volt. Mint például, amikor folyvást arról beszélt, hogyan töltjük majd a délutánjainkat, hogyan lebegünk ki a Wawasee-tó csendes vizére, és leszünk napbarnítottak. Vagy hogy a fiúfelügyelők milyen klasszak lesznek, hogy örülten belénk esnek, és hogyan ajánlják fel, hogy saját kocsijukon elvisznek bennünket a Michigan-dűnéig.

Komolyan.

Hogyan, hogyan nem, egy bizonyos idő elteltével hinni kezdtem neki.

Ez volt a második tévedésem. Mert az első az volt, hogy beadtam a jelentkezési lapomat.

Ahogy például Ruth leírta a táborozó gyerekeket. Csodagyerekeknek nevezte őket. Igaz, meg kellett hallgatnunk őket, már a tábor miatt is, meg azért, mert felügyelők lettünk. Ruth történeti azokról a kölykökről, akikre egy évvel ezelőtt felügyelt – egy bungaló, telis-tele érzékeny, kreatív, szuperintelligens kislánnyal, akik még egy év múlva is kedves és mulatságos leveleket írogattak neki – teljesen lenyűgöztek. Nekem nem volt lánytestvérem, így aztán, amikor Ruth éjfélti pletyka- és hajbefonó partykról mesélt, azt gondoltam, nem is tudom miért, hogy igen, oké, ez nekem való lesz.

Egész komolyan eljutottam az „ez is csak egy munká”-tól addig, hogy aranyos kis hegedűs és csellista lányokat szeretnék reggelente elkísérni a Jegesmedve uszodába. Hogy biztos akarok lenni afelől, egyikük sem lesz anorexiás attól, hogy étkezéseknél szabályozzák a kalória bevitelüket. És hogy szeretnék segíteni nekik, mit vegyenek fel este a tábori zenekari koncerten.

Olyan volt, mintha megbolondultam volna, vagy efféle. Nem bírtam kivárni, hogy átvegyem az uralmat a számomra kijelölt bungaló felett, amelyet Marcipán-Villának neveztek. Nyolc kis ágy állt benne, plusz az enyém, egy külön szobácskában, pici házban (szerencsére légkondicionált volt), benne apró teakonyhával, meg zuhannyal és vécével felszerelt fürdőszobával. Izgalmamban odáig mentem, hogy az aranyos, szűnyoghálós tornácra kiakasztottam egy táblát (gírbegurba betűkkel), amelyen ez állt: Hozott isten, Marcipán-lányok!

Jó, tudom, milyen hülyén hangzik. De Ruth teljesen beoltott engem ezzel a táborfelügyelő tébollyal.

Ám amikor ott álldogáltam, és megláttam azokat a gyerekeket, akikért majdnem egész júliusban és augusztus nagyobbik felében felelős leszek, másvalami is eszembe jutott. Amin azt értem, hogy természetesen senki sem rajong azért, amikor harmincfokos hőségben a gőzölő asztal mellett kell állni, de a gőzölő asztal legalább nem piszkálja az ujjával az orrát, hogy aztán ugyanezzel az ujjal a kezét nyújtsa nekem.

Épp a szüleiktől búcsúzkodó kis kölyköket nézegettem, és azon töprengtem, vajon nem követtem-e el életem legnagyobb tévedését, amikor odajött hozzám Pamela, a táborparancsnok helyettese, kezében csiptető íróasztalával, és a fülembe súgta:

– Beszélhetnék veled?

Bevallom, a szívem ugrott egy picit. Na, gondoltam, most menten kirúgnak.

Mert persze volt egy-két apróság, amit kihagytam az életrajzomból, amikor jelentkeztem erre a munkára. De arra nem számítottam, hogy ilyen hamar fülön csípnek.

– Ó, igen – mondtam. Elvégre Pamela a főnököm volt. Mi mászt mondhattam volna?

Odébb mentünk Ruthtól, aki még mindig elragadtatva nézegette a jobb sorsra érdemes táborozókat. Esküszöm, Ruth észre sem vette, milyen sok kisgyerek zokog.

Aztán észrevettem, hogy Ruth egyáltalán nem a gyerekeket nézi. Az egyik felügyelőt bámulta, egy kiváltképp jó külsejű hegedűst, bizonyos Toddot, aki néhány szülővel társalgott. Csupán ekkor jöttem rá, hogy Ruth gondolatban nem az én ócska táblám alatt áll, és nem a bömbölő gyerekeket figyeli, akik sírva-ríva esdekeltek, hogy „mami, ne hagyj itt”. De nem ám! Ruth gondolatai akörül jártak, hogy ő és Todd épp a dűnék felé vágtnak egy kis sült halért, majonézért és némi derékon feletti tapizásért.

Szerencsés Ruth. Ott van neki Todd – legalábbis a lelki szemei előtt –, míg én odaragadtam Pamelához, ehhez a harmincas évei végén járó, khakiruhás nőhöz, aki valószínűleg odavolt értem..., mert ugyan mi mással lehet magyarázni, hogy járás közben résztvevő mozdulattal átkarolta a vállam...

Szegény Pamela. Nyilván nem értesült arról, hogy hibáim egyike – legalábbis Mr. Goodhart, az Ernest Pyle Gimnázium nevelési felügyelője szerint – az, hogy betegesen iszonyodom attól, ha valaki hozzám ér. Mr. G. azt állítja, hogy különlegesen érzékeny vagyok a magam privát szférájára, és gyűlölöm, ha valaki betör ide.

Ami technikailag nem is igaz. Mert egyetlen személy azért létezik, aki nem bánám, ha betörne a magánszférámba.

A baj csak az, hogy az illető soha meg sem közelíti.

– Jess! – kezdte Pamela, mialatt elsétáltunk. Észre sem vette, hogy idegességemben csurogni kezdett rólam az izzadság, nem is említve, milyen kétségbeesett igyekezettel próbáltam megszabadulni ölelő karjától. – Attól tartok, hogy egy kis változást kell eszközölnünk a tervben.

Változást a tervben? Nem úgy hangzott a fülemben, mint a végső kirúgás bevezetője. Lehetséges, hogy a titkom – ami egyébként nem is volt akkora nagy titok, de Pamelához nyilván még nem jutott el – biztonságban van?

– Úgy tűnik – folytatta Pamela –, hogy az egyik felügyelőtársad, Andrew Shippinger megbetegedett. Vírusos mandulagyulladás van.

Noha nagyon megkönnyebbültem attól, hogy társalgásunk nem arrafelé irányult, hogy „attól tartok, meg kell válnunk egymástól”, be kell vallanom, nem tudtam, mihez kezdjek ezzel az információval. Mármost az Andrew-ra vonatkozóval. Andrew-t az egyhetes vezetői tanfolyamról ismertem. Franciakürtön játszott, és Tomb Raider-rajongó volt. Egyike volt azoknak a felügyelőknak, akit Ruth és én a Képtelenek-részlegbe osztottunk. Három listánk volt: a Képtelenek, mint amilyen Andrew. A Képesek, akik hát, istenem, elmennek, de nem kell nagyon odalenni tőlük.

Aztán itt volt a harmadik csoport, a Begerjesztők. Begerjesztő volt például Todd, vagy Joshua Bell, a híres hegedűművész; akiknek mindenük megvolt: jó külsejük, pénzük, tehetségük... és ami a legfontosabb, autójuk.

Ami azért elég háborzongató. Már úgy értem, az, hogy az autó legyen a begerjesztés előfeltétele. Kivált amióta Ruthnak is megvolt a saját kocsija, ráadásul felnyitható tetejű.

De Ruth szerint – márpedig elsősorban ő találta ki ezeket a szabályokat – ha az ember a saját kocsiján megy a dűnékhez, az jóformán nem is számít. Akkor már inkább maradjon otthon. A helyzet az, hogy annak az esélye, hogy bármely Begerjesztő másodszor is ránézzen Ruthra vagy énrám, a nullával volt egyenlő. Nem mintha kutyák vagy effélék lettünk volna, de olyanok sem voltunk, mint Gwyneth Paltrow¹.

És ez az egész Képtelen-Képes-dolog? Ugye felesleges elmagyaráznom, hogy sem Ruth, sem én soha életünkben semmit nem „csináltunk”?

És meg kell mondanom, hogy ahogyan a dolgok mennek, az az érzésem, soha nem is fog semmi efféle történni.

De Andrew Shippinger? Ő még csak nem is olyan, aki Képes. Miért beszél hát róla Pamela? Tán azt hiszi, én fertőztem meg gennyes mandulagyulladásal? Miért veszem magamra mindenért a felelősséget? Az egyetlen lehetőség arra, hogy ajkam valaha Andrew Shippinger ajkát érintené, az lenne, ha Andrew félig belefulladna a medencébe, és szájon át lélegeztetésre lenne szüksége.

Mikor veszi már le rólam Pamela a karját?

– így azután egygel kevesebb fiúfelügyelőnk van.

A várakozólistámon töméntelen lány szerepel, de egyetlenegy fiú sincsen.

Újból elcsodálkoztam, vajon mi közöm nekem mindehhez. Igaz, van két bátyám, de ha Pamela netán azt hinné, hogy bármelyikük beválna táborfelügyelőnek, hát nagyon téved.

– így hát arra gondoltam – folytatta Pamela –, hogy vajon nagyon kiborulnál-e, ha téged osztánalak be abba a részlegbe, ahová eredetileg Andrew-t szántuk.

Ha Pamela ebben a pillanatban azt kérte volna tőlem, hogy öljem meg az anyámat, valószínűleg igent mondok neki. Annyira megkönnyebbültem attól, hogy a főnöknőm nem akar elcsábítani engem, és semmit nem kell csinálnom, hogy lerázhassam valahogy a karját. Nem mintha örülnék annak, amikor valaki hozzám ér. Aki nem ismer, az tartsa meg magának a nyavalyás mancsát. Mi itt a probléma?

Meg lennének lepve, ha tudnák, hogy ezek a táborbeli népek mennyire tipi-tapizósak. Mintha mindenki beleesne a másikba, és afféle emberi sósperec módján egymásra tekerednek.

De nem ez volt az egyetlen problémám Pamelával. Minden más egyéb „vitázásom” mellett, nem vagyok oda a tekintélyes emberekért. Ami valószínűleg onnan van, hogy az elmúlt tavasszal egy ilyen alak megpróbált lelőni.

így tehát csak álltam, álldogáltam, izzadtam, és már majdnem kimondtam, hogy „jó, igen, bánom is én, csak már ereszd el a vállam”.

De mielőtt egy mukkot szólhattam volna, Pamela, úgy látszik, észrevette, milyen kényelmetlen számomra ez az átkarolósi, avagy csupán azt vette észre, hogy ő maga egyre nedvesebb lesz a rólam dőlő izzadságtól. De akár így, akár úgy, végre levette rólam a karját, én meg újra rendesen lélegezhettem.

Körülnéztem, csodálkozva, hol is vagyunk. Pamela érintése miatt olyan pánikba estem, hogy azt sem tudtam, merre megyünk. Előttünk nyúlt el a Wawasee-tábor különböző épületeihez vezető kavicsos ösvény. Itt állt az ebédlőterem, amelyet nemrég építettek át, hat méter magas mennyezetesre. Mellette a tábor hivatali irodahelyiségei. Azután a betegszobák. Emellett a zeneterem épülete, amely előre gyártott elemekből készült, s nagyobbik része a föld alatt helyezkedett el, hogy megőrizze a hely erdős érzését, hatalmas tetőablakkal, amely megvilágította a fákkal benőtt átriumot.

¹ Gwyneth Paltrow (sz.: 1972): Oscar-díjas amerikai filmszínésznő (a ford.)

Innen számos folyosó nyílt a hangszigetelt gyakorlótermekbe, osztályokba és egyéb helyiségekbe.

Onnan, ahol álltunk, nem láthattam az olimpiai méretű uszodát és a fél tucat salakos teniszpályát.

Nem mintha a kölyköknek sok idejük lett volna úszkálásra és teniszezésre, hiszen rengeteget kellett gyakorolniuk a szünidő végén tartandó hangversenyre, amelyet a szabadtéri, kilencszáz ülőhelyes amfiteátrumban szoktak megrendezni. Ám ezeknek a bimbózó zseniknek semmi nem volt elég jó. Az amfiteátrum közelében volt a Gödör, ahol esténként kart karba öltve összegyűltek a táborlakók, és énekeltek, mialatt a tábortűz körül majd megsültek az oda ültetett fehérmályvák.

Az ösvény itt elkanyarodott a számos faház felé – a tábor egyik oldalán egy tucatnyi állt a lányoknak, a másik oldalán ugyancsak egy tucatnyi a fiúknak –, míg végül az egész meredek lejtővel nekiment a Wawasee-tábor saját, külön, tükörfényes felületű, fákkal szegélyezett tavának. A Marcipán-villa ablakai egyenest a tóra néztek. Apró szobám ágyában fekvé a fejemet sem kellett felemelnem, úgy is láthattam a tavat.

Csak hogy ez az ágy immáron nem lesz az enyém. Éreztem, hogy a Marcipán-lak a tóra néző kilátással, az angyali fuvolásaival, az éjféli fecsegéseivel és a hajbefonó szertartásaival úgy elsiklik előlem, akár a víz, amely elfolyik a... a gőzölő asztalon.

– A helyzet az – mondta tovább Pamela a magáét –, hogy az idejű összes női felügyelő közül egyedül te tűntél úgy számomra, mint aki megbirkózik egy háznyi kisfiúval. És olyan remekül vizsgáztál az elsősegély- és életmentő tanfolyamon...

Remek. Azért végeznek ki, mert ismerem a Heim-lich-manővert² – persze élesben, mivel évek óta vendéglőben dolgozom.

– ...és tudom, hogy nyugodtan rád bízhatom ezeket a kisfiúkat, és nem kell többé aggódnom miattuk.

Pamela tényleg erősen túlzott. Szinte hízelgett. Vajon miért? Hiszen a főnököm. Minden joga megvolt ahhoz, hogy abba a faházba osszon be, ahová akar. Elvégre ő az, aki kitölti a csekkemet.

Talán valamikor lány felügyelőt tett egy fiúfaházba, és felsült vele. Lehet, hogy az odarendelt lány felmondott, vagy ilyesmi. Én nem vagyok olyan felmondós fajta. Igaz, a fiúk több munkát és kevesebb mulatságot jelentenek, de hé, ugyan mit csinálhatnak?

– Igen – mondtam. A nyakam még mindig nyirkos volt azon a helyen, ahol a karját nyugtatta. – jó lesz.

Pamela kinyújtotta a kezét, megragadta a könyökömet és erősen az arcomba nézett. Ez a könyéken-ragadás nem volt annyira rossz, mint a váll-átkarolás, így egészen nyugodt tudtam maradni.

– Komolyan mondd, Jess? – kérdezte. – Tényleg megtennéd?

Most mondtam volna nemet? Kockáztattam volna meg, hogy hazaküld, és a nyár további részében a Joe's Junior húsgombócái és tésztái felett gőzölögjek? Amikor meg nem a vendéglőben vagyok, olyankor kizárólag a szüleim körül lóghatok (nincs benne köszönet); Mike, a bátyám, aki arra készül, hogy elsőéves legyen a Harvardon, minden idejét a komputere mellett tölti, az új szobatársával e-mailezik, és megpróbálják eldönteni, melyikük vigye a mini-fridzsidert, és melyikük a szkennert; aztán ott a másik bátyám, Douglas, aki az égvilágon semmi mást nem csinál, mint egész álló nap képregényeket olvas a szobájában, ahonnan csak enni jön ki, meg hogy megnézzé a soron lévő szappanoperát.

Nem is beszélve arról, hogy az utca túloldalán, a házukkal szemközt immár hetek óta egy fehér furgon parkírozik, amely szemmel láthatólag egyik szomszédunkhoz sem tartozik.

Hát nem, kösz. Itt maradok, ha egy mód van rá.

² Heimlich-manőver: elsősegélynyújtó módszer, amellyel megmentik a sebesültet attól, hogy a szájában lévő ennyivalótól vagy egyéb tárgytól megfulladjon; a módszer névadója H. J. Heimlich (szül.: 1920): amerikai orvos (a ford.).

– Izé, persze – mondtam. – Bármit. Csak mondja meg, melyik házat jelöli ki számomra, és máris elkezdek áthurcolkodni.

Pamela megölelt. Nincs nagy véleményem igazgatói gyakorlatáról.

Apám bezzeg még soha egyetlen alkalmazottját sem ölelte agyon csupán azért, mert az illető hajlandó volt megtenni azt, amire kérte. És persze ilyenkor a beosztott nem is mer mást mondani, csak annyit, hogy „igenis, Mr. Mastriani”, különben szárnyak nélkül repülne.

– Hát ez remek! – kiáltotta Pamela. – Ez aztán igazán remek. Milyen aranyos baba vagy, jess.

Aha. Még hogy én. Úgy is, mint szabályos Barbie baba.

Pamela belenézett a csiptetős dossziéjába. – Akkor mostantól a Nyírfa-villába leszel beosztva.

Nyírfa-villa. Erre kell felcserélnem a Marcipánt. Ilyen az én nyavalyás életem sztorija.

– Most megyek, és utána nézek, hogy még ma este létrejön a csere – nézte Pamela még mindig az irományát. – Úgy tudom, az, aki a helyettesed lesz, városod belülről. Szintén fuvolás. Talán ismered is. A neve Karén Sue Hankey. – Visszafojtottam a nevetést. Karén Sue Hankey? Nos, ha Karén Sue Hankeyt osztják be egy fiúfaházba, egészen bizonyos, hogy elbőgné magát.

– Igen, ismerem – mondtam minden további megjegyzés nélkül. Hű, fiacskám, nagy hibát követsz el, gondoltam magamban. De persze hangosan egy árva szót sem szóltam.

– Az interjúja nagyon jól sikerült – mondta Pamela, még mindig a jegyzeteit nézve. – De az előadásáért csak ötöst kaptam.

Felhúztam a szemöldökömet. Számomra persze nem volt újdonság, hogy Karén Sue csapnivalóan játszik. De úgy látszik, Pamela nem akarta ezt bevallani előttem. Úgy sejtem, az járt a fejében, hogy tán barátnők vagyunk, és elvégre nem álltam oda zokogni, amikor közölte, hogy átköltöztet a fiúkhoz.

A helyzet az, gondoltam, hogy máris van egy rakás barátom.

– A negyedik széken ül – mormolta Pamela, a zenekar beosztását nézegetve. Azután nagyot sóhajtott. – Nos, jó. Mit is kell még csinálnunk?

Pamela lemosolygott rám, azután visszaindult az irodák felé. Valószínűleg megfélemlített arról, hogy én is csak a harmadik széken ülök, eggyel Karén Sue előtt.

Ám a meghallgatáson mégis tízest kaptam. Bizony. Ó, igen. Megrengettem őket.

Legalább a fuvolajátékkal. Mással nem sikerült rengetnem.

Kiszámítottam, hogy sokkal jobb, ha gyorsan összeszedem a motyómat, mielőtt még a Marcipánbabák felbukkannak és azt képzelik, hogy... hogy a Wawasee-táborban minden a feje tetején áll, szervezetlenség van, meg ilyesmi. Ami persze igaz is volt, ha a felirat tönkremenetelére gondolunk, amit az imént már elmeséltem, és arra, hogy azért vettek fel engem, hogy tisztán lássanak. Vajon átfuttatták a nevemet bizonyos listákon? Ha igen, akkor kellemetlen kis meglepetés érhetne őket.

Barátságosan – kissé túl barátságosan – kerülgettek a táborban szabadon rohangáló kutyák, a térdemmel kellett odébb terelni őket, hogy megszabaduljak hosszú, forró nyelvüktől; így közeledtem a Marcipán-villa felé, ahol nekiálltam behajigálni a holmijaimat a düftinszatyromba. Kissé bántott a gondolat, hogy Karén Sue Hankey élvezi majd a Wawasee-tóra néző csodálatos kilátást abból az ágyból, ami az enyém lehetne. Karén Sue-t már az óvodából ismertem, és ha létezik valaki, aki abban a nyavalyában szenved, hogy Ó-Mily-Nagy-Vagyok, akkor az Karén Sue volt. Ez a leányzó igen sokat képzelt magáról, mert a papájáé volt a város legnagyobb autókereskedése, ő maga történetesen szőke volt, és az iskolai zenekarunkban a negyedik fuvolás.

Igen, próbajátékot kellett játszaniuk, és igen, ez a zenekar, amely kizárólag alsósokból és felsősökből állt, szinte minden létező díjat megnyert, és Karén és én másodéves létünkre

szerepelhettünk benne, de kérdem én, olyan fenemód nagy dolog egy szimfonikus zenekar negyedik székén ülni? Számít ez egyáltalán valamit? Nem. Legalábbis nem sokat.

Pláne Karennek nem. Addig nem lesz nyugta, míg övé nem lesz az első szék. De ahhoz, hogy odajusson, előbb meg kell küzdenie és le kell győznie a harmadik széken ülőt.

Vagyis engem.

De ez nem fog megtörténni. Ezen a világon biztos nem. Igazán nem nevezném az Ernest Pyle Gimnázium Szimfonikus Zenekarának harmadik székét világklasszis eredménynek, avagy effélének, de ezt a helyet nem vagyok hajlandó átengedni Karén Sue-nak. Semmi áron.

A Marcipán-villát már úgyis elvette tőlem.

Nem érdekel. A marcipán émelgyős édesség, míg a nyírfa sokkal szebb és jobb.

Legalábbis ezt mondogattam magamban.

Egészen addig, míg oda nem értem a Nyírfalak-hoz; ott aztán meggondoltam magam. Oké, először is azt hiszem, nem kell elmesélnem maguknak, mekkora logisztikai rémálom lesz nyolc kisfiúra felügyelni. Például hogyan leszek képes lezuhanyozni őket anélkül, hogy egyik-másik ne kezdene rá, hogy pont most kell vécére mennie, vagy ami még rosszabb, nem leskelődnek-e majd rám, mint afféle fiúk, amikor zuhanyozok, és talán nem is lesz mindegyik olyan kicsi, hanem, mint például a bátyáim, akik idejük tetemes részét arra fordítják, hogy távcsővel nézegetik Claire Lippmant, a szomszéd lányt.

Ráadásul a Nyírfa-villa a legtávolabb állt mindentől, a medencétől, az amfiteátrumtól, a zeneteremtől. Gyakorlatilag az erdő mélyén volt. Innen a tavat sem lehetett látni. És majdnem teljes sötétségbe borult, mert a fölébe hajló, sűrű levelű fák alig engedtek átszűrődni egy kevéske napfényt. Minden nyirkos volt, és enyhén penészszagú. Még a zuhanyozóban is penész tenyésztett.

Először is el kell mondanom, hogy a Nyírfa-lak nagy csalódás volt.

Hiányzott a Marcipán-villa és a kislányok, akiknek azóta már franciafonással befonhattam volna a hajukat. Már legalábbis ha tudnám, hogyan kell franciafonást csinálni.

De talán valamelyikük megtaníthatott volna rá. Az én kis táborozó lánykám közül.

Amikor aztán felkaptam a motyómat és kiléptem a házból, és megpillantottam első, felém tartó védenőiket, akik maguk után húzták vagy szüleikkel cipeltették a poggyászukat és a hangszereiket, még inkább megfájdult a szívem a Marcipán-villa után.

Komolyan. Állítom, hogy még soha életükben nem láttak ennél csenevészebb, savanyúbb képű gyerekcsoportot. Tíz-tizenkét éves korúak lehettek, és egyikről sem rítt le, hogy pajzán-ugyan-ám-jószívú, mint Harry Potter.

De nem ám.

Távolról sem.

Ezek a kölykök pont olyannak látszottak, amilyenek voltak: elkényeztetett kis zenei csodagyerekek, akiknek a szülei alig várták, hogy a teljes hatheti vakáció idejére megszabaduljanak tőlük.

Az összes fiú megállt, amikor meglátott engem, és hunyorogva vizsgálgatott nyirkos levegőtől bepárasodott szemüvegén át. Szüleikről, akik segítettek cipekedni nekik, lerítt, mennyire vágyódnak már arra, hogy a lehető legtávolabb kerüljenek a Wawasee-tábortól, és mennyivel szívesebben lennének végre olyan helyen, ahol felüdíthetnék magukat némi alkoholos italféleséggel.

Sietve elmondtam azt a néhány szót, amit megtanultam a felügyelői gyakorlaton. Emlékszem, mennyire vigyáztam, hogy marcipán helyett nyírfát mondjak.

– Hozott isten benneteket a Nyírfa-villában – mondtam. – Én vagyok a felügyelőtök. A nevem Jess. Majd meglátjátok, milyen sok mulatságos dolgot fogunk együtt csinálni.

Mondhatom, hogy a szülőket cseppet sem érdekelte, hogy nem fiú vagyok. Szemmel láthatóan megelégedtek azzal a ténnyel, hogy valószínűleg rendszeres időközönként fürdöm, és hogy beszélek angolul.

A fiúk azonban meg voltak rendülve. Megrendülve és felháborodva.

– Hé, hiszen te lány vagy! – mondta valamelyikük.

– Mihez kezd egy lány felügyelő egy fiús házban? – akarta tudni a másik.

– Ez nem is lány – mondta egy harmadik. – Nézzetek a hajára – mutatott a frizurámra, amit mélyen sértőnek éreztem, mert annyira azért mégsem rövid a hajam.

Végül az összes közül a legmorcosabb, sügérképű, súlyproblémákkal küzdő fiú kimondta: – De igen, ez lány. Ez az a lány a tévéből. A villamos lány.

Ezzel aztán le is lepleződtem.

2.

Ez voltam én. A villamos lány. A lány a tévéből.

Micsoda szerencse. Nagy, nagy, nagy szerencse. Lehet ennél nagyobb szerencséje egy lánynak? Kötve hiszem...

Várjunk csak – én tudom. Mert mi van, ha létezik olyan lány, akit nem sújtott le villám, és az éjszaka folyamán mégis kísérteties pszichikai erőt fejlesztett ki magában? Úgy ám! Akkor ez a lány sokkal szerencsésebb nálam. Nem gondolják?

Lenéztem Sügérfejűre. Nem is kellett nagyon lenézniem rá, mert majdnem olyan magas volt, mint én, amivel nem mondtam túl sokat.

Ám valahogy mégis lenéztem rá.

– Nem tudom, miről beszélsz – mondtam. Csak így. Simán.

De nem sokat számított. Mondhatnám, egyáltalán semmit sem.

Az egyik fiú, egy csontsovány kölyök, aki trombitákat szorongatott a hóna alatt, így szólt:

– Hé, igen, te vagy az a lány! Emlékszem rád. Te' vagy az, akibe belecsapott a villám, és attól kezdve különleges erő szállt meg!

A többi fiú izgatott pillantásokat váltott egymással. A pillantások világosan ezt adták tudtul: Klassz! A Felügyelőnk egy mutáns!

Egyikük, egy sötét hajú, finom arcú gyerek, aki szülői kíséret nélkül érkezett és enyhe akcentussal beszélt, rám nézett. – Miféle különleges erőd van? – kérdezte szégyellősen.

A pufók, szerencsétlen frizurájú fiú – az elöl rövidre, hátul hosszúra vágott sügér –, aki elsőnek leplezett le engem, a vállával keményen meglökte a sötét hajú kisfiút. A pufók fiú mamája, akitől gyermeke valószínűleg örökölte a kövérségre való hajlamot, egy szóval sem mondta, hogy nem illik ilyet csinálni.

– Hogy érted, hogy miféle különleges ereje van? – kérdezte Sügérfej. – Hol voltál eddig, hogy így visszamaradtál? A reteráton?

A többi fiú kuncogott ezen a szellemességen. A sötét kisfiú megdöbbsent.

– Nem – mondta, és látszott, nem tudja, mit jelent a „reterát”. – Francia-Guyanából jöttem.

– Guyana? – kérdezte Sügérfej. – Ez valahol Gonorrhoea mellett van, ugye?

Mrs. Sügér, a legnagyobb meglepetésemre, hangosan kacarászott fiacskája szellemdús kérdésén. Na, jó. Kacarásson csak.

Már láttam, hogy Sügérfej az a fajta gyerek, akiről a felügyelőgyakorlaton Pamela azt mondta, hogy kihívás.

– Sajnálom – mondtam kedvesen Sügérfejnek. – Tudom, hogy hasonlítok arra a tévébeli lányra, de nem én vagyok az. Nos, azt ajánlom, menjünk be, és...

Mrs. Sügérfej el is indult, és csak annyit mondott, hogy – Gyere, Shane –, de ezt olyan hangon, mint aki roppant büszke arra, hogy az ő fia nem könnyű eset. Ez igaz is volt. Shane nem volt könnyű eset.

– Izé – szólalt meg az egyik szülő. – Bocsánat, hogy közbeszólok, de megengedné, hogy előremenjek, kisasszony? Ez a tuba legalább egy tonnát nyom.

Félreálltam, és beengedtem a fiúkat és szüleiket a házba. Csak egyvalaki várt, hogy aztán velem együtt lépjen be: a kis francia-guyanai fiú. Hatalmas és nagyon drágának látszó bőröndöt cipelt. Hangszert nem láttam nála.

– Lionelnek hívnak – mondta bátran.

Nem úgy ejtette ki, ahogyan szokásos, hanem úgy, ahogyan betű szerint leírják, és a hangsúlyt a neht helyezte.

– Hé, Lionel – mondtam, és igyekeztem úgy kiejteni, ahogyan tőle hallottam. A felügyelői tanfolyamon felhívták a figyelmünket arra, hogy számos tengerentúli gyerek is érkezhet, és mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy megmutassuk a Wawasee-tábor kulturális sokszínűségét.

Lionel újból rám villantotta hófehér fogsorát, majd tovább cipelte súlyos csomagját.

Elhatároztam, hogy hagyom a fiúkat és szüleiket, hogy maguk birkózzanak meg a csomagjaikkal, ezért kint maradtam a szúnyoghálóval védett tornácon, onnan hallgattam a benti lármát, ahogyan a fiúk körberohangásztak és ágyat választottak maguknak. A távolban megpillantottam valakit, aki szintén táborfelügyelői egyenruhát viselt – fehér galléros, rövid ujjú inget és kék sortot; az illető hímnemű egyed a saját tornácán állt, és bárki volt is, félemelte a kezét és odaintegetett nekem.

Visszaintegettem, noha gőzöm sem volt, ki az. De hát az ember soha nem tudhatja. Lehet, hogy van egy lehajtható tetejű kocsija.

Vagy két perce ácsoroghattam ott, amikor kitört az első balhé.

– Nem, ez az enyém! – visította valaki dühösen odabent.

Berohantam. Az összes ágy – szerencsére nem függőágyak – tele volt szórva a gyerekek holmijaival.

A közelharc tehát nem birtokháború-természetű volt. A kisfiúk egyébként nem sokat törődnek a kilátással, és hál' istennek a feng shuiról sincs különösebb tudomásuk.

A küzdelem egy doboz csokoládé felett tört ki, amelyet Shane magasra emelve tartott, Lionel azonban el akart venni tőle.

– Ez az enyém! – mondogatta Lionel, és fel-felugrott a csokoládésdobozhoz. – Add vissza!

– Ha nincs annyi csokid, amennyit eloszthatnál, akkor nem lett volna szabad idehoznod – közölte Shane.

Shane jóval magasabb volt Lionelnél, így nem is kellett túl magasra emelnie a dobozt ahhoz, hogy a kisebb fiú ne érje el. Csak úgy, a válla magasságában tartotta. Lionel még lábujjhegyre állva sem érte el.

Shane mamája ezalatt kis mosollyal az arcán fiacskája holmijait szedegette ki a bőröndjéből, és gondosan elhelyezett minden egyes tárgyat az ágy alatti emelvény fiókjában.

A többi fiú s néhány szülő érdeklődve szemlélte a Nyírfa-lakban lejátszódó kis drámát.

– Senki sem tanított odahaza, Gonorrhoeában arra, hogy el kell osztani a dolgokat? – kérdezte Shane Lionelt.

Tudtam, hogy itt gyors és határozott cselekvésre van szükség. Azt nem tehettem, amit legszívesebben csináltam volna, hogy kupán vágjam Shane-t. Pamela és a Wawasee-tábor vezetősége erősen ellenzett minden testi fenyegetést. Gyakorlónapjaink egyikén ezért is töltöttek el négy teljes órát azzal, hogy átvettek velünk minden olyasmit, amivel büntetni lehet. Táborozó gyerekek kupán vágása kivált tilalmi listán volt.

Ehelyett tehát előléptem, és kikaptam a csokoládésdobozt Shane kezéből.

– Tilos bármilyen kívülről származó ételneműt a tábor területére hozni – hirdettem ki. – Kizárólag azt vihetitek a szobátokba, ami az ebédlőből származik. Megértettétek?

Mindenki rám bámult, némelyek nagy felháborodással. Shane anyja rendkívül meg volt hökkenneve.

– Nos, akkor ez a változás tavaly óta történt – mondta olyan hangon, amely túl magas és édeskés volt attól az asszonytól, aki egy sátánfit hozott világra. – A múlt évben a fiúk annyi édességet és süteményt hozhattak magukkal, amennyit akartak. Ezért is csomagoltam be ezt! – közölte Shane anyja, és kinyitott egy másik bőröndöt, amely degeszre volt tömve édességgel. A többi fiú odagyűlt, és kiguvadt szemmel bámulta a töméntelen Nestlé-, Mars-, Lindt- és egyéb csokoládétermékeket.

– Csempészáru – mutattam a bőröndre. – Legyen olyan kedves, és vigye haza magával.

A fiúkból kiszakadt egy nyögés. Mrs. Shane dupla álla remegni kezdett.

– De Shane éhes lesz – mondta. – És az éjszaka kellős közepén...

– Biztosíthatom, hogy a fiúk rengeteg egészséges finomságot fognak kapni – mondtam.

Ezt a szabályt természetesen csak a kintről jövő élelmezésre hoztam. Egyszerűen nem akartam, hogy pillanatonként összeverekedjenek a különböző csemegék felett.

Shane anyja mintha a gondolataimban olvasott volna, ránézett a kezemben tartott dobozra.

– És ezzel mi lesz? – mutatott rá. – Ezt nem küldetheti vissza az ő szüleivel – bökött vádlón Lionel felé –, akik még azzal sem fárasztották magukat, hogy idejöjjenek!

Mivelhogy Francia-Guyanában laknak, akartam mondani.

Ehelyett azonban a világ legbutább dolgát mondtam.

– Ez a doboz csokoládé itt marad a felügyeletem alatt a táborozás végéig, amikor majd visszaadom jogos tulajdonosának.

– Nos – szippantott egyet Shane mamája –, ha a fiam nem tarthatja meg az édességeit, akkor azt hiszem, a többieknek sem szabadna megtartaniuk. Remélem, őket is kikutatja!

Így azután mire eljött a vacsora ideje, a szobámban öt doboz tejszokoládé, két csomag csokis keksz, tíz zacskó sósmogyoró, két zacskó csipsz, hét fémdoboznyi különböző ízű, töltött savanyú cukorka; egy doboz étcsokoládé, három doboz praliné és négy doboz gyümölcszselé került elzárásra. Eddigre a szülők már szerencsésen eltávoztak; az ebédre szólító gong hangja űzte ki őket a táborból. A búcsúzkodás szívszorító volt, kivéve Shane anyját, aki nem túlságosan könnyezett. Odakintről számos pezsgősüveg durrogását lehetett hallani.

Amint a legutolsó szülő is távozott, elmondtam a fiúknak, hogy most bemegyünk az ebédlőbe, de mielőtt elindulunk, mindnyájuk nevét tudni szeretném. És ha leírtam, mondtam, akkor megtanítom nekik a Nyírfa-lak indulóját.

Shane-t és Lionelt már ismertem. A sovány trombitásról kiderült, hogy John a neve. A tubajátékost Arthurnak hívták. Két hegedűsünk volt, Sam és Doo Sun, és két zongoristánk, Tony és Paul. Mindnyájan jellegzetes tehetséges muzsikustípusok voltak – sápadtak, allergiára hajlamosak és roppant beképzettek.

– Hogy lehet az – akarta tudni John –, hogy azt mondtad, nem te vagy az a lány a tévéből, amikor teljesen olyan vagy?

– Igen! – mondta Sam. – És az hogy lehet, hogy azzal a te... izé... pszichikai erőddel csakis elveszett gyerekeket tudsz megtalálni? Miért nem bírsz klassz dolgokat megkeresni, például aranyat?

– Mondjuk, távirányítással – mondta Arthur. Már is láttam, azon igyekeznek, hogy szerencsétlen neve ellenére ő legyen a Nyírfa-lak komikusa.

– Ide figyeljete! – mondtam. – Nem tudom, miről beszéltek. Én csak hasonlítok arra a tévébeli lányra, oké? De nem én vagyok az. Nos – váltottam más témára –, te még nem mondtad el nekünk, Shane, milyen hangszeren játszol.

– Bőrfuvolán – mondta Shane. Lionel kivételével az összes fiú elcsodálkozott.

– Tényleg? – kérdezte szégyellős tetszéssel Lionel. – Én is fuvolázom.

Ennek hallatán Shane szinte felvisított nevében. – Azt rögtön gondoltam, hiszen Gonorrhoeából jöttél!

Most, hogy Shane anyja már elment, odamentem a kölyökhöz, és középső ujjammal a füle tetejére koppintottam, elég keményen ahhoz, hogy kielégítő hangot adjon. Meg kellett ígérem Mr. Goodhartnak, hogy a nyári vakáció alatti munkám idején megpróbálok megszabadulni attól, hogy problémáimat hogy úgy mondjam, „fizikailag” oldjam meg. Ugyanis a második évem legnagyobb részét bezárva töltöttem.

– Auu! – kiáltotta Shane, és felháborodva nézett rám. – Ezt most miért kaptam?

– Azért, mert amíg a Nyírfa-lakban élsz – világosítottam fel Shane-t és a többi, ránk bámuló fiút –, úriemberként kell viselkedned, ami azt jelenti, hogy a fülem hallatára tartózkodj mindenféle szexualitásra tett célzástól. Valamint ne sértegezz másokat, akik más országból származnak.

Shane arcán a legmélyebb zavar látszott. – Mi? – kérdezte.

– Nincs szexduma – fordította le John.

– Auu! – Shane undorral elfintorította az arcát. – Akkor mégis miből lehet viccet csinálni?

– Mindenből, ami jó és tisztességes – közöltem vele. – Mint amilyen például a Nyírfa-lak indulója.

Mialatt megtettük az ebédlőbe vezető hosszú utat, megtanítottam őket a dalra.

Találkoztam egy kisasszonnyal,
Aki épp virágokat szedett.
Rálépett a fűre,
Ami a bokájáig ért,
Látott egy madarat,
S rálépett egy pulykatollra,
Megtört a szíve,
S hagyta, hogy egy farmer megdöntse.

– Látjátok? Egyetlen csúnya szó sincs benne – mondtam a fiúknak. Rettentő sokat kellett gyalogolnunk, de mire az ebédlőhöz értünk, már kívülről fújták a nótát.

– Ennél ostobább dalt még életemben nem hallottam – motyogta Shane, de észrevettem, hogy amikor az ebédlőbe léptünk, mindenkinél hangosabban énekelt. Hamarosan megtudtuk, hogy a többi faháznak nincsen hivatalos indulója. A Nyírfa-villa lakói leplezetlen élvezettel danásztak, miközben elvettek egy-egy tálcat és beálltak a sorba.

Ruth a faházabeli kislányokkal ücsörgött az egyik asztalnál. Integtettem nekem. Visszaintegettem.

– Mi ez az egész? – kérdezte. – Mit csinálsz ezekkel a fiúkkal?

Elmagyaráztam a helyzetet. Amikor a végére értem, Ruth szája tátva maradt, s kék szeme villámokat szórt a pohara felett. – De hát ez nagyon sportszerűtlen!

– Minden rendben lesz – mondtam.

– Mi lesz rendben? – kérdezte Shelley, az egyik hegedűs, aki szintén felügyelő volt, s épp ekkor ment el mellettünk csilivel és édességgel megrakott tálcajával.

Ruth elmesélte neki a történeteket. Shelley felháborodott.

– Ez rémes! Fiúlakban? Hogy fogsz majd zuhanyozni?

Most, amikor mindenki dühöngött miattam, úgy kezdtem érezni, hogy nem is lesz ez olyan rossz. –Nem lesz olyan borzasztó – vontam vállat. – Megbirkózom vele.

– Én már tudom, mit csinálj! – mondta Shelley. –Zuhanyozz az uszodában, a lányok oldalán.

– Azt is lehet, hogy miközben te zuhanyozol, valamelyik szomszédos ház felügyelője lefoglalja a fiaidat. Gondolom, Scott vagy Dave nem fog belehalni, ha egy fél órára néhány fiúval többet kell szemmel tartania.

– Mibe nem halunk bele? – érdeklődött Scott, a vastag szemüveges oboás, akit pápaszeme ellenére a Képesek közé soroltunk be, mert magas volt (száznyolcvan centis) és izmos; mögötte jött az árnyéka, a zömök ázsiai trombitás, Dave, szintúgy a Képesek közé sorolva, mert volt egy meglepően jó hullámlovas készlete.

– Jeszt az egyik fiúfaházba osztották be – informálta őket Shelley.

– Nem hülyéskedtek? – kérdezte kíváncsian Scott. – Melyikbe?

– Nyírfa – mondtam óvatosan.

Scott és Dave lelkes pillantásokat váltott egymással.

– Hé! – kiáltotta Scott. – Az közvetlenül a miénk mellett van! Szomszédok vagyunk!

– Hát te voltál az, aki integgettél? – vigyorgott rám Dave.

– Én – feleltem. De először ő integgett nekem.

Ezt persze nem mondtam ki hangosan. Azon töprengtem, vajon Scottnak vagy Dave-nek van-e lehajtható tetejű kocsija. Kétkedtem benne.

Nem mintha érdekelt volna. Elvégre foglalt voltam. Legalábbis nézetem szerint.

– Egyet se félj, Jessica – hunyorított rám Dave. –Majd mi gondodat viseljük.

Pont erre van szükségem. Hogy Scott és Dave a gondomat viseljék. Hoppá!

Ruth kifacsart egy darabka citromot. Mint rendesen, most is salátát ebédelt. Ruth egész nyáron át éhezettette magát, hogy jól nézzen ki abban a bikiniben, amelyet eddig soha nem volt bátorsága felvenni. Ha Scott vagy Dave, vagy bárki arra kérte volna, hogy tartson vele a dűnékre, pólót és sortot húzott volna fel, amit akkor sem vett volna le magáról, ha már a hóguta kerülgeti.

Ruth rám nézett a salátásvillája felett.

– Mi volt az a mocskos nóta, amit azok a kölykök fújtak, amikor becsődültetek?

– Nem volt mocskos – mondtam.

– De mocskosnak hangzott – mondta Scott, aki Ruth másik oldalára telepedett, ahelyett, hogy mint kellett volna, a társai közé ül a spagettijával és a fa-sírtjával. Ezt is rosszul csinálta, mert apró darabokra nyesztelte a spagettiját, ahelyett, hogy a villájára tekerte volna. Ha a papám látná, embóliát kapna.

Úgy határoztam, hogy Scottnak bele kellene esnie Ruthba. Tudtam, hogy Ruthnak Todd, a ragyogó külsejű hegedűs tetszik, de Scott sem volt rossz. Reméltem, hogy Ruth ad majd neki valami alkalmat. Az oboásoknak rendszerint több humorérzékük van, mint a hegedűsöknek.

– Technikailag ez a dal egy cseppet sem mocskos.

– Uramatyám – vágott valakire arcot Ruth, akit kiszúrt a vállam felett. – Ez meg mit keres itt?

Körülnéztem. A hátam mögött ott állt Karén Sue Hankey. Amióta az iskolai tanév véget ért, nem találkoztam Karén Sue-val, de pont olyannak látszott, mint amilyenek mindig – patkányképűnek, tökéletesen eltelve önmagától. A kezében tartott tálcán gríz és borsó volt. Karén Sue ugyanis vegetáriánus.

Aztán észrevettem, hogy Pamela is ott áll Karén Sue mellett.

– Bocsáss meg, Jess – mondta Pamela. – Bejönnél egy percre az irodámba?

Görbén Karén Sue-ra néztem. Ő visszagrímaszolt rám.

Rájöttem, hogy ez egy hosszú, forró nyár lesz. Még annál is hosszabb.

– Nem volt mocskos a szövege – mondtam, miközben Pamela után kullogtam az irodájába.

– Tudom – mondta Pamela, és az íróasztala mögötti székre roskadt. – Csak úgy hangzott. Több panasz is érkezett.

– Máris? – döböntem meg. – Ugyan kik panaszkodtak?

Tudtam jól. Nem elég, hogy Karén Sue vegetáriánus, de totál prúd is.

– Nézze – mondtam –, ha ez ekkora problémát jelent, megmondom a fiúknak, hogy többé ne énekeljék ezt a nótát.

– Remek. De az igazat megvallva, Jess, nem ezért hívtalak ide.

Hirtelen úgy éreztem, mintha valaki nyakon öntött volna egy dézsa vízzel. Tudja. Pamela tudja.

– Megmagyarázom – mondtam.

– Ó, csakugyan? – csóválta a fejét Pamela. – Azt hiszem, részben a mi hibánk. Már úgy értem, az, hogy hogyan csúszhatott át ez a bizonyos Jessica Mastriani az egész átvilágító rendszerünkön. Fel nem foghatom...

Gőzölő asztalok víziója suhant el lelki szemem előtt.

– Kérem, Pamela – kezdtem halkán és gyorsan. –

Arra a dologra gondol, a villámmal, meg mindennel? Igen, ez mind igaz. Már mint az, hogy tényleg belém csapott a villám. És egy darabig tényleg különleges erőm volt. Vagyis egy bizonyos fajta. Megtaláltam elveszett gyerekeket és ilyesmiket. De mindez csak volt. És az egész dolog – mint gondolom, tudja –, elmúlt.³

Az utolsó egy-két mondatot már egészen hangosan mondtam, arra az esetre, ha régi barátaim, Johnson és Smith különleges ügynökök poloskákkel látták volna el a helyiséget, vagy efféle. Igaz, egyetlen hófehér furgont sem láttam parkolni a tábor körül, de az ember soha nem tudhatja...

– Elmúlt? – nézett rám Pamela idegesen. – Igazán?

– Aha. Az orvosok is megmondták, hogy el fog múlni. Tudja, a villámcsapás után rengetegen nyüzsögtek körülöttem. – Legalábbis így emlékszem vissza. – És kiderült, hogy igazuk volt. Most tehát úgy áll a helyzet, hogy nincsen semmiféle pszichikai erőm. És hát így, izé, nem kell aggódnia miattam, sem azért, hogy a tábor negatív publicitást kap, sem azért, hogy előzönlík a riporterek, vagy más efféle. Az egész dolog teljesen elmúlt.

Ez persze távolról sem volt igaz, de úgy gondoltam, hogy amiről Pamela nem tud, az nem fájhat neki.

– Ne ítélj el bennünket, Jess – mondta Pamela. – Nagyon örülünk, hogy itt vagy, főleg amióta olyan rendes voltál és házat cseréltél, de a Wawasee-tábor-ban ötvenéves fennállása óta nem volt semmiféle kínos ügy. Nagyon utálnám, ha... szóval ha bármi kellemetlenség történe, mialatt itt vagy...

Úgy sejtettem, hogy Pamela a kellemetlenségen azt értette, ami a múlt tavasszal, a villámcsapás után történt, amikor néhány napra „meghívtak” a crane-i katonai támaszpontra, ahol tudósok tanulmányozták az agyamat, és megpróbálták kiókumlálni, mi történhetett velem, hogy amikor megmutatták egy eltűnt személy fotóját, másnap reggel arra ébredtem, hogy pontosan meg tudom mondani, hol található az illető.

Sajnos néhány napi tanulmányozás után a crane-i népek úgy határoztak, hogy újdonsült tehetségemet arra használják, hogy úgynevezett szökevények, árulók és egyéb kellemetlen fráterek hollétét nyomozzam ki, akik szerintem egyáltalán nem akarták, hogy megtalálják őket. És miközben éppúgy izgultam, mint bárki más, hogy sorozatgyilkosokat elkaphassanak és bezárhassanak, szentül megfogadtam, hogy csakis eltűnt gyerekeket fogok megkeresni... még hozzá olyan gyerekeket, akik nagyon szeretnék, ha megtalálnák őket.

³ Itt és a későbbiekben is: utalás a sorozat első kötetére. Címe: Tudom, hol vgy! Ketten A Harleyn. (Ciceró, 2003.) Ebben a „Villámlány” rendkívüli képességéről van szó.

Ám a Crane-beli népség szemmel láthatóan elszontyolodott, amikor meghallotta ezt.

Ekkor egy-két barátommal együtt sikerült kitörnöm egy ablakot, átmásztunk egynémely kerítésen, ja, és még felrobbantottuk azt a helikoptert, ami a közelben állt. Azt hiszem, az segített legtöbbit, hogy telefonon bejelentettem a sajtónak, nem csinálom tovább. Mármint hogy nem keresek meg eltűnt embereket. És közöltem, hogy az én kis különleges tehetségem épp az imént elszállt, köddé vált, eltűnt. Puff.

Legalábbis ezt mondtam nekik.

Ám az nyilvánvaló volt, hogy Pamela honnan szedte az egészet. Onnan, hogy rengeteg újság megírta, mekkora tűzijáték volt, amikor felrobbant a helikopter. Az ember nem láthat mindennap tűzijátékot. Legalábbis Indianában nem.

Pamela egy kissé összehúzta a szemöldökét.

– A helyzet az, Jess – mondta –, hogy noha azt mondd, hogy... hmm, nincs már semmiféle pszichikai erőd, nos, mégis hallottam, hogy mostanában országszerte nagyon sok... hmmm, eltűnt gyerek megkerült. Jóval több, mint amennyit azelőtt... nos, a te kis időjárás okozta baleseted előtt megtaláltak. És állítólag mindezt – köszörülte meg a torkát – egy névtelen tippadónak lehet köszönni.

Megnyerő mosolyom meg sem rezdült.

– Ha ez igaz, akkor egészen bizonyos, hogy nem miattam történt – mondtam. – Nem, asszonyom. Én hivatalosan is visszavonultam a kölyökkeresgélő biznisztől.

Pamela nem látszott megkönnyebbültnek. Úgy nézett ki, mint aki nagyon-nagyon szeretne hinni valamiben, de nem tud. Mint az a gyerek, akinek a barátnője megsúgja, hogy a Mikulás nem is létezik, ám akinek a szülei még megpróbálják fenntartani a mítoszt.

No de mit csinálhat? Nem ücsöröghet itt, és nem vághatja az arcomba, hogy hazudok. Vajon miféle bizonyítéka van?

Mint kiderült, jó sok. Csak épp nem tudott róla.

– Nos – mondta, és mosolya olyan merev volt, mint a „Hozott isten a Wawasee-táborban!” felirat lehetett azokon a helyeken, ahol még nem rágták meg a molyok. – Akkor hát jó. Sejtettem... sejtettem, hogy így van.

Felálltam, egy picit remegtem. Hogy is ne remegtem volna, amikor olyan közel kerültem ahhoz, hogy a nyár további részét a bolognai makaróni gőzölésével tölthetem!

– Ó! – mondta Pamela, mint akinek még eszébe jutott valami. – Csaknem kiment a fejből. Ruth Abramowitz a barátnőd, ugye? Ez a levél a minap érkezett a nevére. Nem fért bele a postaládába. Átadnád neki? Láttam, hogy az ebédlőben mellette ültél.

Pamela elővett egy jól megtömött borítékot a fiókjából, és átadta nekem. Én csak álltam, álldogáltam, lesütött szemmel, kiszáradt torokkal.

– Izé... hát persze. Persze hogy átadom neki.

A hangom szokatlanul rekedt volt. Hogy is ne lett volna? Pamela persze nem tudta, hogy amit az imént átadott nekem – vagyis a tartalma –, egy pillanat alatt bebizonyíthatna volna, hogy minden egyes szó, amit mondtam neki, szemenszedett hazugság volt.

– Kösz – mondta Pamela fáradt mosollyal. – Mostanában minden olyan hektikus...

A szám sarka zsibbadni kezdett tettetett mosolyomtól, amellyel azt óhajtottam jelezni, hogy én ugyan cseppet sem vagyok kiborulva. Tudtam, hogy most azonnal hónom alá kell vágnom ezt a borítékot, és usgyi, elrohanni. Ezt kellett volna csinálnom. Ám valami mégis ott marasztalt. – Kérdezhetek valamit, Pamela? – mondtam rekedt hangon.

– Természetesen, Jess – nézett rám meglepődve. Megköszörültem a torkom, és pillantásomat egy percre sem vettem le a borítékon lévő erőteljes, lendületes kézírásról. – Ki mondta meg magának?

– Micsodát?

– Tudja. Hogy én vagyok a villámsújtott lány – néztem Pamela szemébe. – És azt a dolgot, hogy hogyan találják meg ma is az elveszett gyerekeket, amikor pedig már visszavonultam.

Pamela nem válaszolt azonnal. De ez rendjén is volt így. Én amúgy is tudtam. Nem volt szükség semmiféle pszichikai erőre. Karén Sue Hankey.

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón. – Tessék? – kiabált ki Pamela, szemmel láthatóan megkönnyebbülve.

Az az öreg pasi dugta be a fejét. Ráismertem.

Dr. Alistair volt, a tábor igazgatója. Vörös arca volt, fénylő, kopasz koponyájáról köröskörül fehér hajcsomók meredtek szanaszét. Állítólag igen híres karmester volt, de kértem én, ha annyira híres, akkor vajon miért dirigál Észak-Indianában egy nyaralótábori gyerekzenekart?

– Pamela – kezdte bosszúsan –, egy fiatalember van a telefonban, és az egyik felügyelővel akar beszélni. Mondtam neki, hogy nálunk nincsen telefonszolgálat, és ha beszélni akar valamelyik alkalmazottunkkal, akkor hagyjon üzenetet, mint mások, és azt kitesszük az üzenő táblára. De ő csak erősködik, hogy szükségállapotról van szó, és...

Felugrottam, olyan gyorsan, hogy majd feldöntöttem a széket.

– Engem keresnek? Jess Mastrianit? Semmiféle pszichikai képesség nem játszott közre abban, hogy tudjam, engem keresnek. Csupán a „fiatalember” és a „szükségállapot” szavak kombinációjából találtam ki. Ismerőseim közül az összes fiatalember, aki szembekerül olyasvalakivel, mint dr. Alistair, minden bizonnyal azonnal kimondta volna a „szükségállapot” szót. Pláne, ha meghallja ezt az ostoba üzenőtábla-dolgot...

Dr. Alistair meglepődött képet vágott, és nem látszott túl elégedettnek.

– Nos, igen. Amennyiben magát Jessicának hívják, akkor magát keresik. Remélem, Pamela elmagyarázta, hogy nem tartunk fenn üzenátadó szolgálatot, és vasárnap kivételével a személyes hívásokat a...

– De ez szükségállapot – emlékeztettem rá.

Dr. Alistair elhúzta a száját. – Lent a hallban. A telefon a recepció asztalon áll. Nyomja le az egyes gombot.

Puskalövésként repültem ki Pamela irodájából.

Vajon ki kereshet, töprengtem, mialatt lefelé száguldottam. Azt tudtam, hogy én kit szeretnék hallani. De annak, hogy Rob Wilkins hívjon, jóformán nulla esélye volt. Még odahaza sem hívott fel soha. Miért keresne hát a táborban?

Mégsem bírtam túltenni magam a reménységen, hogy hátha Rob meggondolta azt a nevetséges előítéletet, hogy éveim száma miatt nem néz rám. Mivel ő már tizennyolc és végzett, én meg még csak másodikos vagyok. Pedig Rob nem megy el ősszel a városból egyetemre, vagy ilyesmi. Rob egyáltalán nem megy egyetemre. A bácsikája garázsában kell dolgoznia, hogy támogathassa a mamáját, akit pont mostanában bocsájtottak el abból a gyárból, ahol már vagy húsz éve dolgozott. Mrs. Wilkins semmiféle munkát nem talált magának, míg a végén eszembe jutott az ételkihordás, és megadtam neki a Joe's számát. Apám, akinek sejtelve sem volt arról, hogy Mrs. Wilkins és én ismerjük egymást, felvette, és bedugta őt az egyik Mastriani céghez, nappali beosztásba, ami nem is rossz. Papa a legpocsékabb munkákat és sichtákat a saját gyerekeinek tartja fenn. Az az elve, hogy így legalább megtanuljuk a „munka etikáját”.

De amikor felvettem a telefont és lenyomtam az egyes gombot, nem Rob volt a vonal túlsó végén. Hát persze hogy nem Rob. Hanem Douglas, a bátyám.

Ebből megtudtam, hogy nincs valódi szükségállapot. Ha lett volna, az pont Douglas miatt történik.

Családunkban soha senki más nem okozott szükségállapotot, csak és kizárólag Douglas. Legalábbis azóta, hogy kirúgták a kollégiumból a hangok miatt, amelyek folyton azt mondták

neki a fejében, hogy ezt-azt-amazt csináljon, például hogy nyisszantsa fel a csuklóját, vagy hogy dugja be a kezét a szalonnasütő paraszába. Meg hasonlók.

De amióta szedi azokat az orvosságokat, egészen jól van. Nos, Douglashez képest van jól, ami elég relatív.

– Jess! – mondta, miután belehallóztam a készülékbe.

– Ó, hé! – feleltem, és reméltem, a hangom nem árulta el csalódottságomat, amiért nem Rob az.

– Hogy s mint vagy? Ki az a csudabogár, aki felvette a telefont? A főnököd?

Douglas hangja egészen jó volt. Ami azt jelenti, hogy rendesen szedi a gyógyszereit. Néha azt hiszi, hogy meggyógyult, és leáll a gyógyszerekkel. A hangok ilyenkor rendszerint visszatérnek.

– Igen – mondtam. – Dr. Alistair volt az. Kiderült, hogy a vasárnap délután kivételével nem fogadhatunk személyre szóló telefonokat. Akkor szabad.

– Nekem is elmagyarázta – mondta Douglas, és cseppet sem volt megrendülve attól, hogy dr. Alis-tairrel, a világhírű karmesterrel társalgott. – És te szívesebben dolgozol nála, mint papánál? Papa legalább megengedi, hogy munka közben telefonálj.

– Igen, de papa levonja a fizetéséből azt az időt, amíg beszélek.

Douglas nevetett. Jó volt hallani, ahogy nevet. Nem túl gyakran történik vele ilyesmi.

– Ezt a főnököd is megtehetné – mondta. – Milyen jó, hogy hallom a hangodat, Jess.

– Még csak egy hete mentem el!

– Nos, egy hét hosszú idő. Hét nap. Százhatvannyolc óra. Tízezer-nyolcvan perc. Hatszáz-négyezer másodperc.

Douglas nem a gyógyszerek miatt beszélt így. Ez nem tartozott a betegségei közé. Douglas mindent így közelített meg. Ezért nevezték az iskolában Görcsnek és ennél is rosszabbnak. Ha megkérem Douglast, mondja meg, pontosan hány másodperc telik el addig, míg hazaérek, gondolkodás nélkül rávágta volna.

De egyetemre járni? Autót vezetni? Beszédbe elegyedni egy lánnyal, aki nem rokon? Ilyesmi szóba se kerülhetett Douglasnél.

– Ezért hívtál fel, Douglas? – kérdeztem. – Hogy elmondd, milyen rég mentem el?

– Nem – mondta Douglas sértődötten. Bármennyire hátborzongató volt is, ő maga cseppet sem érezte magát szokatlannak. Komolyan. Douglas átlagos fiúnak tartotta magát.

Igen. Átlagos húszéves fiú, aki egész nap a szobájában ücsörög és képregényeket olvas. Tisztára átlagos.

És a szüleim hagyták! Legalábbis a mamám. A papám ugyan mindent megtett, hogy távollétemben befogja Douglast a gőzölő asztal mellé, de mami ezt hajtogatta:

– De Joe, hisz még épphogy lábadozik!

– Azért hívtalak fel, hogy megmondjam, elment – közölte Douglas.

– Kicsoda ment el, Douglas? – pislogtam.

– Tudod! Az a furgon. A fehér. Ami a házzal szemben parkolt. Elment.

– Ó! – pislogtam szaporán. – Ó!

– Igen. Amint te elutaztál, másnap az is eltűnt. És tudod, hogy ez mit jelent.

– Tudom?

– Igen. – És mivel sejtettem, hogy úgy vélte, nem fogtam fel, magyarázni kezdte. – Ez azt jelenti, hogy nem volt üldözési mániád. Ezek még mindig kémkednek utánad.

– Ó! Jaj!

– Bizony – mondta Douglas. – És ez még nem minden. Emlékszel, hogy megkértél, tudassam veled, ha bárki ismeretlen kérdezősködik utánad?

Felegyenesedtem. A recepció asztalánál ültem, a tábor adminisztrációs irodájában. A recepció már hazament, de otthagya a családi fotóit, amelyekkel körbetűzkötte apró

birodalmát. Bizonyára kedvelte a roncsderbiket, mert egész rakás fénykép volt, amin különböző fickók vigyorogtak rémes küllemű versenykocsikban.

– Igen? És ki volt az?

– Azt nem tudom. Csak annyit tudok, hogy valami pasi keresett telefonon.

Most aztán tényleg felegyenesedtem. Rob. Csak Rob lehetett az. A családom nem tudott róla, nem mondtam el, hogy együtt járunk. Mert hogy technikailag nem is jártunk. Azon okból kifolyólag, amit már említettem. Akkor hát mit meséltem volna el nekik?

Ráadásul a mamám megölt volna, ha megtudja, hogy nekem egy olyan fickó tetszik, aki nem megy egyetemre. És akinek rendőrségi flepnije van.

– Igen? – kérdeztem mohón. – És hagyott valami üzenetet?

– Nem. Csak annyit kérdezett, hogy otthon vagy-e. Mást semmit.

– Ó! – Most, hogy átgondoltam, egyáltalán nem biztos, hogy Rob volt az. Úgy értem, mindent megtettem annak érdekében, hogy Rob megtudja, hol leszek a nyár hátralévő részében. Még a bácsikája garázsába is elmentem, ahol hosszú társalgást folytattam Rob lábával, amely egy Volvo alól nyúlt ki, és elmondtam a lábának, hogy hét teljes hétre elmegyek, és ez az utolsó lehetősége arra, hogy elbúcsúzzon tőlem, satöbbi.

És vajon Rob megragadta ezt a legutolsó alkalmat? Esdekelt, hogy ne menjek el? Megajándékozott az osztálygyűrűjével, vagy egy ID⁴ karpereccel, vagy valamivel, ami rá emlékeztethet? Nem. De nem ám. Kimászott a Volvo alól, és csupán ennyit mondott:

„Ó, tényleg? Biztosan jót tesz majd neked egy kis távollét. Ideadnád nekem azt a franciakulcsot?” Én mondom, a romantika meghalt.

– Akkor talán egy FBI-os pasas volt?

– Nem tudom, Jess. Honnan tudhatnám? Úgy hangzott, mint egy fickó. Egy közönséges fickó.

Felmordultam. Hát épp ez a baj, ezekkel az FBI-osokkal. Pont úgy beszélnek, mint a normális emberek. Amikor nincs rajtuk a trencskójuk és a fülhallgatójuk, úgy néznek ki, mint bárki más. Nem olyanok, mint a tévébeli FBI-osok, mint Mulder és Scully, vagy effélék. Nem különösen jóképűek, nem feltűnően csinosak. Olyan... átlagosak. Mint azok az emberek, akiket észre se lehet venni, ha követnek, még ha egészen közel állnak hozzánk, akkor sem.

Nagyon trükkösek ám.

– Az volt? – kérdeztem. Közben észrevettem, hogy a titkárnő fotói között többször is megjelenik ugyanaz az arc. Talán a barátja. Egy roncskocsiversenyző barát. Féltékeny lettem a titkárnőre. A pasi, akit szeret, viszonszereti. Ez lerítt arról a mosolyról, amellyel a kamerába nézett. Megpróbáltam elképzelni, milyen lehet az, ha egy fiú viszonszereti az embert. Valószínűleg nagyon jó lehet.

– Nos, nem egészen – mondta Douglas. Olyan hangon mondta, mint aki nem szeretné előre elmondani az egész históriát.

– Micsoda? – kérdeztem színtelenül.

– Figyelj! – mondta Douglas. – Úgy hangzott, mintha..., mint aki tényleg komolyan szeretne beszélni veled. Azt mondta, nagyon fontos. És folyton azt kérdezgette, hogy mikor jössz haza.

– De nem mondtad meg, ugye? – mondtam éppoly színtelenül.

– Csak kérdezte és kérdezte – mondta Douglas. –Végül muszáj volt megmondanom neki, hogy csak hat hét múlva jössz vissza, és odafent vagy a Wawasee-tónál. Nézd, Jess, tudom, hogy eltoltam. De ne dühöngj. Kérlek, ne dühöngj.

Nem dühöngtem. Hogy is dühönghettem volna? Hisz Douglasról volt szó. Ezzel az erővel a szélre is megdühödhettem volna. A szél nem tehet arról, hogy fúj. Douglas nem tehet arról, hogy időnként komplett hülye.

Egyébként nem csak Douglas. Észrevettem, hogy egész csomó fiú az.

– Remek – sóhajtottam fel.

– Igazán rettentően sajnálom, Jess – mondta Douglas.

Tényleg úgy hallatszott, hogy nagyon-nagyon sajnálja.

4 ID = Intelligence Department: katonai hírszerző osztály

– Ó, ne is törődj velem – mondtam. – Nem vagyok biztos benne, hogy kibírom ezt a táborfelügyelői dolgot.

Douglas most valami nagyon meglepőt mondott. – Jess, azt hiszem, ennél tökéletesebb munkát nem is szerezhettél volna magadnak.

– Tényleg? – döböntem meg.

– Tényleg. Úgy értem, hogy... hogy is mondják? Te nem ereszkedsz le úgy a kölykökhöz, mint a legtöbben. Úgy bánasz velük, mint bárki mással. Tudod. Mint a szarral.

– Jé! – mondtam. – Kösz!

– Szeretettel üdvözöllek. Ja, és papa üzeni, hogy ha bármikor fel akarsz mondani és hazajönni, vár rád a gőzölő asztal.

– Haha! – mondtam. – Hogy van Mikey?

– Mike? Azon igyekszik, hogy annyiszor nézegesse Claire Lippmant bugyiban, ahányszor csak teheti, mielőtt augusztus végén a Harvardra megy.

– Jó, hogy van egy hobbija – véltem.

– És mami ruhát varr neked – mondta Douglas. Hallatszott, milyen boldog, hogy túlesett a rossz hírek átadásán. – Azt vette a fejébe, hogy ebben az évben téged fognak jelölni hazatérő királynőnek, és arra az alkalomra okvetlenül kell egy ruha.

Hát persze. Mert harminc évvel ezelőtt mamit jelölték hazatérő királynőnek ugyanabban az iskolában, ahová én járok. Miért is ne követném mami lábnyomát?

Hm. Mi van akkor, ha én egy elfajult szörnyszülött vagyok? De mami makacsul tagadja, hogy az volnék. Többnyire meghagytuk őt a maga álomvilágában, mert ez még mindig könnyebb, mint átvonszolni a valódi világba.

– Hát ennyi – fejezte be Douglas. – Adjak át üzenetet valakinek? Akarod, hogy mondjak valamit Rosemarynek?

– Douglas! – sziszegtem figyelmeztető hangon.

– Hoppá! Bocsánat – mondta.

– Most mennem kell – suttogtam, mert hallottam, hogy valaki közeledik. – Köszönöm a vigasztaló szavakat és mindent. Igazad van.

– Jó – mondta Douglas. – Csak gondoltam, tudnod kell róla. Mármint a fickóról. Arra az esetre, ha felbukkanna, vagy efféle.

Remek. Pont erre van szükségem. Hogy egy riporter bukkanjon fel a Wawasee-tónál, és interjút óhajtson készíteni a villámsújtotta lánnyal. Pamela nem lenne annyira oda tőle.

– Oké – mondtam. – Akkor hát szia, Cicaszus – szólítottam a kicsikori becenevén bátyámat.

– Szia, Hordóképű – viszonzotta a kedvességet. Letettem a kagylót. Lentről, a hallból kulcszörgést

hallottam. Pamela zárta be az irodája ajtaját. Egy perc múlva belépett a recepcióba.

– Minden rendben odahaza? – kérdezte, mintha csakugyan érdekelné.

Elgondolkodtam a kérdésen. Minden rendben van odahaza? Volt valaha is minden rendben odahaza? Nem. Soha.

És arra gondoltam, hogy nem is lenne túlzás, ha azt mondanám, hogy odahaza soha semmi sem lesz rendben.

De persze Pamelának nem ezt mondtam.

– Hogyne – mondtam, és magamhoz szorítottam a vaskos borítékot. – Minden remek.

4.

Egy perccel később már arra kényszerültem, hogy visszaszívjam ezeket a szavakat, mert amint kiléptem a tábor irodájából a nyúlós félhomályba, meghallottam. Valaki sikoltott. Valaki a nevemet sikoltotta.

Pamela is meghallotta. Kíváncsian nézett rám. Kérdésekre nem volt időm. Rohanni kezdtem arrafelé, ahonnan a sikoly hallatszott. Pamela utánam sietett. Hallottam, hogy khakisortjának zsebében csörömpölve ugrálnak az iroda kulcsai.

A vacsorának vége volt. A gyerekek kiözönlöttek az ebédlőből, és a Gödör felé tartottak, a legelső tábortűzhöz. Mindenféle méretű és színű kölyköt láttam, de az a kettő, amelyik azonnal odavonzotta a tekintetemet, természetesen Shane és Lionel volt. Ezúttal Shane erősen magához szorította Lionel fejét. Nem fojtogatta, csupán egyszerűen nem engedte el.

– Semmi baj, Lionel – mondogatta Shane. Amerikaisan ejtette ki a nevet, Láj-oh-nellnek. – Ezek csak kutyák. Nem bántanak.

A tábor kutyusai lelkesen ugatva és farkcsóválva körbeugrálták őket, és megpróbálták megnyalogatni Lionelt és a körülöttük lévő többi gyereket, akit elértek. Mivel Lionel volt a legalacsonyabb közöttük, a kutyák többnyire az arcát nyalogatták.

– Tudom, hogy ti odahaza, Gonorrhoeában megeszitek a kutyákat – mondta épp Shane –, de itt, Amerikában azért tartjuk őket, mert ők a kedvenceink.

– Jess! – sikoltotta Lionel, és vékony hangja megtört a szepegéstől. – Jess!

Egész rakás kölyök gyűlt köréjük, és figyelte, ahogyan Shane kínozza a kisfiút. Megfigyelték már valaha, hogyan történik az ilyesmi? Mert én megfigyeltem. Úgy értem, tudom, hogy valahányszor odaszóznak valakinek, az emberek azonnal odacsődülnek, és alig várják, hogy végignézzék a verekedést. Soha senki sem próbál közbelépni. Soha senki sem mondja, hogy „hé, Jess, miért nem ereszted el azt a fickót?” Ez soha nem fordul elő. Autóversenyekre is ezért járnak az emberek: látni akarják, amint valaki darabokra törik.

Átfurakodtam a kölykök és a kutyák között, míg odaértem Shane-hez. Nem azt csináltam, amit szerettem volna, hiszen Pamela a sarkamban volt. Csak ennyit mondtam:

– Ereszd el, Shane.

Shane felnézett rám; amúgy is apró szeme még jobban összeszűkül.

– Mit akarsz? – kérdezte szemtelenül. – Hisz pont azt mutatom meg neki, hogy a kutyák nem bántják. Látod, mennyire fél tőlük? Szívességet teszek neki.

Azon igyekszem, hogy megszabadítsam ettől a fő-biától.

Ekkorra Lionel már leplezetlenül zokogott. A kutyák lenyalogatták a könnyeit, mielőtt sikerült volna elfordítania az arcát.

Pamela kulcsait még mindig a hátam mögött hallottam zörögni. Rájöttem, hogy még nem volt egészen a jelenet közelében. Egyik kezemmel magamhoz szorítottam a borítékot, és a másikat kinyújtottam, hüvelyk- és középső ujjamat Shane könyöke fölé tettem, és amilyen erősen bírtam, belecsíptem.

Shane felvisított és elengedte Lionelt. Pontosan ebben a másodpercben érkezett oda Pamela.

– Mi történik itt? – kérdezte teljes zavarban.

Az immár kiszabadult Lionel rám vetette magát, karjával átölelte a derekamat, és arcát a hasamba temette, hogy a kutyák ne érhék el a könnyeit.

– Meg akarnak ölni! – kiabálta. – Jess, Jess, ezek a kutyák meg akarnak ölni!

Shane eközben sajtó könyökét masszírozta. –Hogy jössz te ahhoz, hogy ilyet csinálj? – vágta a fejemhez. – Ha kiderül, hogy miattad nem bírok többé zenélni, akkor majd idejön a papám, és ad neked.

– Shane – tettem egyik kezemet Shane rázkódó vállára, míg a borítékkal a Gödör felé mutattam. –Kapsz egy bunkót. És most menj.

– Egy bunkót? – nézett rám hitetlenkedve Shane. –Egy bunkót? Miféle bunkót? És miért kapom?

– Nagyon jól tudod, hogy miért kapod – válaszoltam először az utolsó kérdésére. Igazság szerint a legelsőre nem is tudtam hirtelenjében a választ. Egy dolgot azonban tudtam: – Még két bunkó, és repülsz innen, fiacskám. Most menj a többiekkel a tábortűzhöz, és ne nyúlj senkihez. Shane toporzékolni kezdett gumitalpú cipőjével.

– Repülsz? Ezt nem teheted! Nem dobhatsz ki!

– Dehogynem!

Shane vádló tekintettel Pamelára meredt. Mialatt rám bámult, egy kissé felemelte az állát, hogy Pamela szemébe nézhessen.

– Megteheti jess ezt velem? – követelte. Legnagyobb megkönnyebbülésemre Pamela így válaszolt:

– Természetesen megteheti. És most menjetek mindnyájan a Gödörhöz. Senki sem mozdult.

– Azt mondtam, menjetek! – mondta Pamela.

Volt valami a hangjában, amitől mindnyájan engedelmeskedtek. Nem bánám, ha nekem is meglenne ez a képességem: hogy az emberek anélkül, hogy kezet kellene emelnem rájuk, megcsinálják, amit mondok.

Lionel továbbra is belém csimpaszkodott és sírt.

A kutyák nem mentek el. Az állatok szokása szerint rájöttek, hogy Lionel semmit nem akar tőlük, így makacsul mellette maradtak, nagy érdeklődéssel nézegették, s kilógó nyelvüket készenlétben tartva várták, hogy a kiskutya megforduljon, ők meg folytathassák a nyalogatást.

– Lionel – mondtam, és egy picit megráztam a vállát. – A kutyák tényleg nem bántanak téged. Ezek jó kutyák. Gondolod, hogy ha bármelyikük bántott volna valaha akár csak egyetlen gyereket, akkor itt maradhatnának? Semmi esetre sem. Az egész tábort beperelnék emiatt. Te is tudod, mennyire kényesen ügyelnek a szülők a tehetséges gyerekeikre – nyugtattam. – Shane lehetne az első számú példázat rá.

Pamela ennek hallatán felhúzta a szemöldökét, de egy szót sem szólt, hagyta, hogy a magam módján intézzem el a dolgot. Lionel végül fölemelte a fejét, és könnyes szemmel rám pislogott. A kutyák, akiket pedig ingerelt ez a mozdulat, ott maradtak, ahol voltak.

– Nem tudom, mit jelent az, hogy „kényesen ügyelni”, de azért nagyon köszönöm, hogy segítettél, Jess – mondta Lionel.

Megsimogattam göndör haját.

– Ne is beszéljünk erről. Most pedig nézz ide!

Kinyújtottam a kezem. A kutyák felismertek valami titokzatos ember-kutya-jelet, előrefutottak, és nyalogatni kezdték az ujjaimat.

– Látod? – mondtam Lionelnek, aki kerekre tágult szemmel bámult. – Csak barátságot akarnak kötni. –Persze az is lehet, hogy megorrontották rajtam a nemrég elraktározott csokoládék illatát.

– Látom – nézte Lionel nagy, sötét szeme a kutyákat. – Nem fogok félni tőlük, de... de megengeded, hogy én ne nyúljak hozzájuk?

– Persze – mondtam, és visszahúztam a kezem. Olyan érzésem volt, mintha egy lábas forró majonézbe dugtam volna az ujjaimat. Beletöröltem a sortomba. – Menj szépen, csatlakozz a többi nyírfa-laki fiúhoz, jó?

Lionel félős mosolyt küldött felém, és a Gödör felé szaladt, de közben számtalanszor hátrakukkantott a kutyákra. Nem hinném, hogy észrevette volna, de Pamela és én már alig vártuk, hogy eltűnjön előlünk.

– Nos – kezdte Pamela, amikor Lionel már hallótávolságon kívül volt –, ezt igazán nagyon... érdekesen kezelted.

– Ez a Shane egy keserű pirula – mondtam.

– Shane igazi kihívás – javított ki Pamela. – És évről évre rosszabb.

Megcsóváltam a fejem.

– Mondjon róla valamit – kértem, és azon kezdtem töprengeni, hogy Andrew, akinek a házikóját megörököltem, hallhatott valamit arról, hogy Shane-t is abba a villába jelölték ki, aztán füllentett valamit a fertőző mandulagyulladásáról, hogy kimaradjon a nyár e különleges „kihívásából”. Andrew „visszatérő” volt. A múlt nyáron is ebben a táborban dolgozott.

– De miért hagyták, hogy visszajöjjön? – kérdeztem.

Pamela felsóhajtott.

– Tudom, nagyon nehéz erről az oldaláról nézni, de Shane egészen rendkívüli tehetség.

– Shane?

A hangom is elárulhatta mélységes meglepődésemet, ám Pamela egyre csak bólogatott.

– Ó, igen. Így igaz. Ez a fiú zseniális. Tökéletes a játék.

Egyre csak a fejem ráztam. – Kiseprűzném a városból.

– Komolyan beszélek. Nem is említve azt a csekélységet, hogy a szülei... nos, igen komoly és nagylelkű támogatóink.

Aha. Ez sok mindent megmagyaráz, ugye?

Odaballagtam a Nyírfa-lak fiaihoz, és a tábor többi lakójához a tábortűznél. A legelső esti tábortűzet csaknem teljesen annak szentelték, hogy a személyzet bemutatkozzon, és megismertesse a gyerekeket a Wawasee-tábor számos szabályával. Mindenki felvonult, a zenetanárok, a tábor teljes személyzete – a felügyelők, az adminisztrátorok, az életmentők, a kertészek, a dajka, a kávéházi dolgozók és a többiek.

Ekkor végigmentünk a szabályok és tiltások listáján: nem szabad rohangálni; nem szabad szemetelni; este tíz után senki sem hagyhatja el a házát; a faházakat megrongálni tilos; tilos beleugrani a tóba; hangszeres gyakorlás kizárólag a gyakorlótermekben lehetséges (ez igen fontos szabály volt, hiszen ha a gyerekek az e célra készült, hangszigetelt termekben kívül gyakorolnának, akkor a tábor pillanatok alatt rosszabb lenne, mint forgalmas napon egy közlekedési dugó). Megtudtuk, hogy a Wawasee-tábor egy negyvenkét hektáros, föderális védelem alatt álló erdő kellős közepén van, és azt, hogy ha bármelyikünk el találna kóborolni ebben az erdőben, azt valószínűleg soha nem találnák meg.

E bátorító megjegyzés után arra is felhívták a figyelmünket, hogy a Jegesmedve uszodában reggel hétkor kezdődik a kötelező úszás. Ekkor néhányszor elénekeltük a Dona Nobis Pacemet (elvégre zenei tábor voltunk, vagy mi a szösz), majd mehettünk aludni.

Abban a pillanatban, amikor felálltam, Shane mellettem termett.

– Hé! – ráncigálta meg az ingemet. – Mi lesz akkor, ha már három bunkót kaptam?

– Ki teszünk – közöltem.

– De a táborból nem rúghatsz ki – hepciáskodott Shane, és szeplői (jó sok volt belőle) csak úgy világitottak a tábortűz fényében. – Ha megpróbálsz kirúgni, a papám beperel!

– Nem rúglak ki a táborból – mondtam. – Csak a házból teszek ki.

– Ezt hogy érted? – meredt rám Shane.

– Úgy, hogy a tornácon alhatsz. A légkondicionálás jótéteménye nélkül.

Shane nevetett.

– Ez lesz a büntetésem? – kérdezte nevetve. –Hogy légkondi nélkül alszom?

Mialatt visszamentünk a Nyírfa-lakba, egész idő alatt vihogott és fecsegett, és a végén megkapta a második bunkóját is, amikor elhajtott egy jókora követ – amit állítólag szentjánosbogárnak nézett –, amely mindössze néhány centire süvített el Lionel mellett, s a végén Arthurt trafálta el, aki azonnal erőteljesen kifejezte az emiatt támadt érzelmeit.

Megkönnyebbülten láttam, hogy a Nyírfa-lakban legalább egyetlen olyan gyerek van, aki meg tudja védelmezni magát Shane-től, és meg sem próbáltam leállítani a verekedést.

– Nini! – mondta Scott. Ő és Dave, akinek saját védenői már engedelmesen bementek a szobájukba, talán már fogat is mostak, jól betakarózva lefeküdtek, most ott ácsorogtak mellettem, és Shane és Arthur birkózását figyelték, amely a kivilágított ösvényen ment végbe,

egy sűrű, mérges szömörccének látszó sövény mellett. – Mi volt a bűnöd, amiért ilyen kölyköket érdemeltél ki? – kérdezték.

– Szerencsétlen csillagzat alatt születtem – vonogattam a vállam, és szintén a küzdő feleket néztem.

– Ez a kölkök – mondta- Dave, mialatt Shane-t figyelte, aki sikertelenül azon igyekezett, hogy odacsapdossa Arthur arcát valami fagyökérhez – egy szép napon még ráfog valamelyik tanárára egy Uzit.

– Talán leállíthatnám őket – indult feléjük Dave.

– Ne! – fogtam meg a karját. – Hagyjuk, hogy a maguk módszerével vessenek véget a dolognak. – Arthur épp Shane bordái közé nyomta a könyökét.

– Kérj bocsánatot – parancsolta Arthur Shane-nek –, különben addig nyomom, míg el nem török a bordád.

Scott, Dave és én a fenyegetéstől lenyűgözve, felhúzott szemöldökkel egymásra néztünk.

– Jess! – jajdult fel Shane.

– Shane – mondtam –, ha kövekkel hajigálódzol, akkor készülj fel a következményeire is.

– De ez meg akar ölni!

– Ahogyan te is meg akartad ölni azzal a hatalmas kövel.

– Attól nem halt volna meg – vonyította Shane. – Az csak egy icipici kavics volt!

– De kiüthetted volna a szemét – mondtam legnyájasabb hangomon. Scott és Dave elfordult, nehogy a fiúk meglássák, hogy vigyorognak.

– Ha az embernek eltörök egy bordája – világosította fel Arthur az ellenfelét –, akkor nem bír rekeszizomból lélegezni. Mármint ha fuvolázik. Annyira fáj. Nem is tudom, hogyan fogod tudni végigjátszani a skálát, ha...

– Mássz le rólam! – üvöltötte Shane.

Arthur a szabad kezével felmarkolt egy kis sarat, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy beletömje Shane szájába.

– Jól van, jól van! – ordította Shane. – Bocsánatot kérek.

Arthur elengedte. Shane utána kullogott az ösvényen, de közben nagyon csúnyán nézett rám.

– Várj csak, míg a papám megtudja, milyen pocsék felügyelő vagy. Majd meglátod, hogy befűt neked!

– Szent egek! – mondtam. – Csak nem arra gondolsz, hogy el kell mennem innen, és soha többé nem hallhatom azt a vonyító hangodat? Micsoda büntetés!

Shane dühösen elviharzott a Nyírfa-lak felé. Arthur vihogva követte.

– Nahát! – mondta Scott. – Te akarsz ágyba dugni ezeket a fickókat?

– Miket beszélsz? – néztem rá. – Ezek már majdnem tizenkét évesek. Semmi szükség arra, hogy ágyba dugják őket.

Scott csak a fejét csóválta.

Fél óra múlva rájöttem, mire célzott. Már majdnem tíz óra volt, de a Nyírfa-villa egyetlen lakója sem volt még ágyban. Még a pizsamájukat sem vették fel. Mindenfélét csináltak, csak épp nem fekvéshez készülődtek. Volt, aki az ágya tetején ugrabugrált. Mások az ágyak körül rohángásztak. Akadtak, akik az ágyak alá másztak, azokba a fiókokba, ahol a ruháikat kell tartaniuk.

De egyikük sem feküdt az ágyában.

Valahogy úgy képzeltem, hogy a Marcipán-lakban nem történhet ilyesmi. Fogadni mertem volna, hogy Karén Sue Hankey épp most fonogatja be az egyik kislány haját, miközben valami jó kis kísértethistóriát mesél, és az egész társaság nagy élvezettel eszeget egy hatalmas tál pattogatott kukoricát, amit a teakonyhában készítették el.

Pattogatott kukorica. Már a gondolatára is megcsikordult a gyomrom. Egyáltalán nem vacsoráztam. Éheztem. Súlyosan éheztem. A Nyírfa-lakban kitört a téboly, és én még mindig nem bírtam kinyitni azt a borítékot, amit Pamela azzal adott át, hogy juttassam el Ruthnak.

Noha az, ami a borítékban volt, kizárólag nekem szólt.

Azt hiszem, a kísértethistória adta az ötletet. Nem próbáltam túlordítani a visítózokat, egyetlen körberohangászó kölyköt sem csíptem el, ennél sokkal keményebb dolgot műveltem. Odasétáltam a kapcsolótáblához, és egyik biztosítékot a másik után csavartam ki.

A villa tökéletes sötétségbe borult. Elképesztő, hogy vidéken mekkora sötétség tud lenni. A tábor összes útján és ösvényén eloltották már a villanyokat, hiszen tíz elmúlt, s joggal feltételezték, hogy mindenki ágyban van. Így aztán az ablakon túli világból sem jött be egyetlen kis fénysugár sem, kivált, hogy a mi házikónk az erdő mélyén állt, ahol a magas fák árnyas koronái a hold sugarát sem engedték átszűrődni. A saját, arcom elé emelt kezemet sem láttam.

A Nyírfa-villa többi lakója is hasonló nehézséggel küzdött. Néhány kergetődző alaposan nekiment valamilyen bútordarabnak, és igen sokan kezdtek kiabálni, amikor elaludt a villany.

Azután ijedt hangok mondogatták a nevem.

– Húha – mondtam. – Úgy látszik, áramszünet van. Valahol vihar lehet.

Még több rémült hang kezdett nyöszörögni.

– Azt hiszem, legjobb lesz, ha mindnyájan lefekszünk. Sötétben amúgy sem csinálhatunk semmit.

– Nincs is áramszünet! – csattant fel Shane csípősen. – Te oltottad le a villanyokat.

A kis drága.

– Én ugyan nem oltottam le – mondtam. – Gyere ide, és próbáld visszakattintani –, azzal felle kattintgattam a kapcsolót, amitől persze ugyanolyan sötét maradt. – Vegyétek fel a pizsamákat, és bújjatok ágyba.

Rengeteg nyögés és morgás hallatszott, hogy mégis, hogy képzelem, hogyan találják meg a pizsamájukat a sötétségben. Amiatt is sokan morgolódtak, hogy most nem tudnak fogat mosni, és mi lesz, ha elszuvasodik a foguk és a többi. A kis teakonyhában rábukkantam egy elemlámpára, amelyet valódi áramszünet esetére készítettek oda, és felajánlottam, hogy bárkit kikísérek, aki a fürdőszobába akar menni.

– Add csak ide nekem azt a zseblámpát, én majd mindenkit kikísérek – mondta Shane, de erre nem voltam hajlandó.

Miután mindenki elvégezte azt, amire szüksége volt, figyelmeztettem őket arra, hogy kora reggel a Jegesmedve uszodában kell lenni, ezért jobb, ha kialusszák magukat, mivel a zeneóráik rögtön reggeli után kezdődnek. Voltaképpen csak akkor nem kellett zenélniük, amikor a Jegesmedve uszodában úszkáltak, étkezéskor és egy kétórás szünetben, háromtól ötig; ilyenkor a tóban is lehetett úszni, teniszezni, baseballozni és rajzolni-festegetni is szabad volt. Azoknak, akik ezt kedvelték, természetjárásra is lehetett menni. Még a Farkasbarlanghoz is elvitték őket, egy félig-meddig híres barlanghoz, a tó közelében; csak félig-meddig volt híres, mert ilyen messze északon jóformán nem is hallottak barlangokról, a gleccserek annyira lelapították Indiana állam területét. Ám azért néhány ostoba táborozónak sikerült egy-egy lepottyanó cseppkővel vagy valamivel fejbe vernie magát, így azután az amatőr barlangkutatókat kihúzták a gyerekek háromórás szabadidejének listájáról.

Számomra úgy tűnt, hogy ezeknek a gyerekeknek, akik a Wawasee-tó mellett táboroznak, nem sok időt hagytak arra, hogy... szóval arra, hogy gyerekek lehessenek.

Amikor már mindnyájan ágyban voltak, és aranyos jó éjszakát-tal elköszöngettek tőlem, bevittem a zseblámpát a saját szobámba. Nem akartam visszacsavarni azt a biztosítékot, ami az én szobámat világítja meg, hiszen az ajtó repedésein át egészen biztos, hogy meglátták volna a fényt, és akkor kiderül, hogy csak lódtítottam nekik az áramszünetről. Levettem magamról felügyelői ingemet és sortomat, felvettem egy Douglastól elcsent alsónadrágot és egy lenge felsőrészt; majdnem egy teljes doboz csokoládét befaltam, miközben a zseblámpa fényénél kisilabizáltam annak a borítéknak a tartalmát, amit Pamela adott ide, hogy továbbítsam Ruthnak.

Kedves Jess!

Remélem, jól vagy. Ez a táborfelügyelői munka mulatságosan hangzik.

Na igen, mormoltam magamban. Tényleg mulatságosan hangzik... Azok számára, akiknek még nem volt szerencsájuk Shane-hez. A nagyon nőies írás így folytatódott:

Mellékelve találsz egy fényképet Taylor Monroe-ról.

Az elemlámpa fényével bevilágítottam a borítékba, és rábukkantam a színes felvételre, amely göndör hajú kis totyogóst ábrázolt, kantáros nadrágban.

Taylor két évvel ezelőtt, hároméves korában tűnt el egy bevásárlóközpontból. Szülei kétségbeesve szeretnék visszakapni. A rendőrség nem jut egyről kettőre.

Jó. Sima, tiszta gyermekrablás. Rosemary jó sokat dolgozhatott, míg biztosra ment. Kizárólag azokat az eseteket küldte el nekem, amelyeknél bizonyos volt, hogy a kérdéses gyerek azt akarta, hogy megtalálják. Ez volt az egyetlen kikötésem: hogy tényleg meg akarjanak kerülni.

És persze a másik kikötésem az volt, hogy névtelen maradhassak.

Arra kérlek, mint rendesen, hogy ha megtaláltad, hívj fel engem. Tudod a számot.

Ennyi volt a levél, és az aláírás: Szeretettel Rosemary.

Zseblámpám fényében tanulmányoztam a fényképet. Taylor Monroe, mondtam magamnak. Merre vagy, Taylor Monroe?

Ekkor kivágódott a szobám ajtaja, én meg a meglepetéstől leejtettem a fényképet és a zseblámpát.

– Hé, mik azok a holmik? – kérdezte Shane érdeklődve.

– Héhó, még soha nem hallottál arról, hogy kopogni illik? – dugtam el gyorsan a fotót és a levelet a lepedőm alá.

– Ki ez a kölyök? – akarta tudni Shane.

– Az nem tartozik rád – mondtam. Megtaláltam a zseblámpát, és az arcába világítottam. – Mit akarsz?

Shane szeme összeszűkül, de nem csupán a szemébe világító erős fénytől, hanem a gyanakvástól.

– Ez egy eltűnt gyerek, ugye? – kérdezte.

Nos, Pamelának egy dologban igaza volt. Ez a kölyök tényleg tehetséges. És úgy látszik, nem csupán zeneileg. Vág az esze, mint a borotva.

– Ne légy nevetséges – feleltem. Shane nem is vett tudomást erről. –Hazudsz! – mondta felháborodva. – Hazudsz,

mint a vízfolyás. Még mindig megvan az az erőd!

– Hát persze, hogy megvan, Shane – mondtam. –Épp ezért dolgozom itt a Wawasee-táborban ötdolláros órabérért. Pszichikai erőm van, és töméntelen pénzt kapnék a kormánytól, ha megtalálnám az eltűnt embereket, de én mégis jobban szeretek itt lógni veletek.

Shane egyetlen válasza az volt erre a gúnyra, hogy többször egymás után pislogott.

– Hagyd már abba, jó? – mondtam savanyúan. –Rajta, mondd meg, miért másztál ki az ágyadból!

A sötét gyanú árnya nem tűnt el Shane szeméből, de amikor látta, hogy ezzel nem sokra megy vinnyogni kezdett.

- Szomjas vagyok – nyöszörögte.
- Tessék, menj és igyál vizet – mondtam nem túl kedvesen.
- Nem találok be a fürdőszobába – nyivákolt még jobban.
- Érdekes, ide is megtaláltad az utat. –De...
- Menj ki, Shane!

Kiment, de még mindig nyöszörgött. Kihalásztam a borítékból Taylor fotóját és Rosemary levelét. Cseppet sem éreztem rosszul magam, amiért hazudtam Shane-nek. Egyáltalán nem. Azért csináltam, hogy megvédjem vele Rosemaryt és magamat. Múlt tavasszal az amerikai kormány letartóztatott, mivel az ő elképzelésük arról, hogyan lehet kihasználni a pszichikai képességeimet, erősen eltért az enyémtől; ekkor Rosemary, aki az eltűnt gyermekek felkutatásával foglalkozó missziónál dolgozott, nagylelkűen felajánlotta, hogy segít nekem... izé... szóval csak úgy, privátim. Azóta is sikerült együtt dolgoznunk anélkül, hogy lelepleződünk volna.

Én azt akartam, hogy a dolgok maradjanak titokban. Még annak a kockázatát sem vállaltam, hogy elmondjam egy olyan nyafka, tizenkét éves zenei őstehetségnek, mint amilyen Shane volt.

Rosemary levelét jól eldugtam, majd elővettem a Cosmo egyik számát, amit Ruth adott kölcsön.

„10 módszer, amellyel megtudhatod, hogy Ő vajon nem csupán barátként gondol-e rád.” Hohó! Ez jó. Mohón olvasni kezdtem, és azon töprengtem, hogy ha elolvasom a cikket, megtudom-e, hogy Rob tényleg szeret engem, vagy csak én vagyok túl ostoba ahhoz, hogy olvassak a jelekből.

1. A fiú vacsorát főz a születésnapodra.

No, Rob biztosan nem főzne nekem vacsorát. De a születésnapom áprilisban van, ő meg én pedig, ha elkezdünk egyáltalán valamit, azt májusban kezdtük. Ez tehát nem jó.

2. Megpróbál valahogy kijönni a barátnőiddel.

Nekem csak egyetlen igazi barátnőm van, és az Ruth. De még soha nem találkozott össze Robbal. Nem, soha. Mivelhogy Rob az út rosszabbik oldalán jár. Ruth nem sznob..., legalábbis nem olyan nagyon..., de az biztos, hogy nem örvendene, ha megtudná, hogy olyasvalakivel járok, aki nem végez főiskolát, és aki minden valószínűség szerint mesteremberként képzei a jövőjét. Ennyit a 2. számról.

3. Meghallgat téged, amikor...

Tompa puffanás szakította félbe a 3. szám elolvasását. A puffanást jajongás követte.

Felkaptam a zseblámpámat, és kirontottam a szobámból.

- Na, jó – világítottam bele sorba a gyerekek arcába, akik tágra nyílt szemmel bámultak rám.
- Mi volt ez?

Amikor a zseblámpa fénye Lionel arcára esett, könnyek maszatos nyoma vált láthatóvá rajta.

- Miért sírsz? – kérdeztem, bár nagyon jól tudtam. Az a puffanás. Shane az ágyában volt ugyan, de az arca túlságosan is ártatlannak tűnt ahhoz, hogy ne legyen bűnös valamiben.

– Nem sírok – felelte Lionel.

Mindenből elegendem lett. Semmi mást nem szerettem volna, csak ágyba bújni és képes újságot olvasni, és megtalálni Taylor Monroe-t. Maguk szerint ez olyan nagy kérdés egy ilyen hosszú nap után?

- Remek – mondtam, azzal leültem a padlóra, és magam mellé raktam a zseblámpámat, amely így a mennyezetre világított.

– Mit csinálsz, Jess? – kérdezte Arthur.

– Itt fogok ülni, míg mindnyájan el nem alusztok. Ettől izgatott viháncolás tört ki. Ne kérdezzék, hogy miért.

Körülbelül tíz másodpercig csend volt. Aztán Doo Sun megszólalt.

– Jess! Vannak fiútestvéreid? Kurtán válaszoltam neki.

– Gondoltam – mondta Doo Sun.

– Miből? – kezdtem gyanakodni.

– Onnan, hogy fiú alsónadrág van rajtad. Lenéztem. Teljesen elfeledkeztem Douglas boxeréről.

– Jess! – mondta most Shane olyan édeskés hangon, hogy rögtön rosszat sejtettem.

– Tessék?

– Lesbikus vagy?

Lehunytam a szemem. Tízíg számoltam. Megpróbáltam nem tudomásul venni az innen-onnan felhangzó vihogásokat.

– Nem, nem vagyok lesbikus – nyitottam ki a szemem. – Van egy fiúm.

– Ki az? – kíváncsiskodott Arthur. – Valamelyik fickó azok közül, akivel az ösvényen láttalak? Egy másik felügyelő?

Ennek hallatán többen huhogni kezdtek.

– Nem – mondtam. – A barátom sosem csinálna olyan hülyeséget, hogy elszegődik táborfelügyelőnek. Az én barátom egy Harleyt vezet, és amúgy autószerelő.

Ez némi elismerő mormolást váltott ki. Tizenegyéves kisfiúkat sokkal jobban lenyűgöz egy kocsiszerelő, mint a felnőtteket, például az olyanokat, mint Ruthot, a legjobb barátnőmet.

Aztán..., ne kérdezzék, miért..., talán azért, mert még mindig Karén Sue és a Marcipán-villa járt az eszemben, hirtelen belém villant egy história, amit azon nyomban mesélni kezdtem a srácoknak; egyszer egy pasas behozott egy kocsit a Wilkins Autójavítóba, ahol Rob dolgozik, és kiderült, hogy a csomagtartójában egy csontváz volt.

Mondanom sem kell, hogy az egész mese, merő koholmány volt. Amint egyre tovább szőttem a fonalát, kiderült, hogy a kocsit már körözték, és azt a részét, hogy a nőt begyömöszölték a bőröndbe, ahol megfulladt, már Stephen King két novellája után költöttem szabadon. Ezek a gyerekek persze még túl kicsik voltak ahhoz, hogy Stephen Kinget olvassanak, és kétlem, hogy a szüleik megengedték, hogy efféle filmeket nézzenek.

Igazam is volt. Teljesen lenyűgöztem őket, míg végül elérkeztem a mese örületesen izgalmas végéhez, amikor is Rob az egész várost megmentette azzal, hogy bátran ráhajított egy kézigránátot a renegát autóra, ami ezernyi darabra robbant szét.

Döbönt csend fogadta a mese végét. Az volt az érzésem, hogy alaposan beletiportam a lelkükbe.

– És néha – suttoztam –, az olyan éjszakákon, mint ez a mai, amikor egy távoli, tomboló vihar áramszünetet okoz, és minden sötétségbe borul, még mindig láthatjátok ennek a gyilkos autónak a fényszóráit, amint végigpásztázzák a láthatárt – villogtattam körbe a zseblámpával –, és egyre közelebb jön..., még közelebb..., még közelebb...

Egy mukk sem hallatszott. Lélegezni is alig mertek.

– jó éjszakát – mondtam, azzal visszamentem a szobámba.

Ahol néhány perc múlva el is aludtam, miután végeztem a megkezdett doboz csokoládéval.

És egy árva nyikkanást sem hallottam a Nyírfavilla lakói felől egészen a másnap reggeli ébredésig.

De akkorra már persze pontosan tudtam, merre van Taylor Monroe.

5.

– Annyira félttem, hogy majdnem az ágyba pisiltem – mondta John.
– Én meg úgy félttem, hogy nem mertem felkelni és vécére menni – felelte rá Sam, törölközővel a nyaka körül. Olyan soványka volt, hogy a mellkasa szinte homorúnak látszott.
– Inkább visszatartottam. Nem akartam megkockáztatni, hogy meglátom az ablakban azokat a fényszórókat.
– Én láttam őket – közölte Tony. Általános felhördülés volt a felelet.
– De tényleg. Az ablakon át. Esküszöm! – erősködött Tony. – Mintha a tó felett lebegtek volna.

Most heves vita kezdődött arról, hogy vajon Rob kocsija tud-e lebegni a vízen, avagy a fényszórók csupán a tó felett, a levegőben rezegtek.

Mialatt sorban álltunk a Jegesmedve uszodában, úgy éreztem, hogy a dolgok talán nem is annyira sötétek, mint amilyenek tegnap látszottak. Először is remekül kialudtam magam.

De igazán. Tudom, meghökkentően hangzik, hogy mialatt én mélyen aludtam, az agyhullámaim összeszedtek minden lehetséges információt egy öt éves kisgyerekről, akit soha életemben nem láttam. A tévében és a könyvekben és másutt általában olyan elgyötört arccal ábrázolják azokat, akiknek látomásaik vannak, mintha fogszkálóval szurkálnák őket. Velem soha nem fordult elő ilyesmi. Talán azért, mert mindig álomban jöttek ezek a pszichikai víziók, de egy biztos, eddig még soha semmim sem fájdult meg tőlük.

Az egész dolog úgy zajlik le, mint amikor az ember csak üldögél, és arra gondol magában, hogy nini, milyen rég nem láttam már Iksz Ipszilont, és akkor egyszerre megszólal a telefon és Iksz Ipszilon keres. Ilyenkor az ember csak nevet, hogy nahát, micsoda véletlen egybeesések vannak.

Csak hogy ez nem véletlen egybeesés. Ezt az agyam villámsújtotta része csinálja, a villám küldi nekem ezeket a huzalokat. Miatta kapok meg olyan információkat, amelyekről előzőleg semmiféle tudomásom nem lehetett – mint például azt, hogy Taylor Monroe, aki két évvel ezelőtt tűnt el egy Des Moines-i bevásárlóközpontból, jelenleg a floridai Gainesville-ben él, olyan emberekkel, akik semmiféle rokonságban nem állnak vele.

A közönséges emberek – csaknem mindenki, még az olyan okosak és szellemesek is, mint például Einstein és Madonna – agyuknak legfeljebb három százalékát használják. Három százalékát! Ennyi kell ahhoz, hogy az ember megtanuljon járni és beszélni és a járdával párhuzamosan parkolni, és hogy el tudja dönteni, melyik a kedvenc joghurtja.

De némelyek – az olyanok, mint én, akiket villám sújtott, vagy akiket beraktak egy érzékeiktől megfosztó tartályba, vagy efféle –, azok többet használnak ennél a három százaléknál. Valamilyen oknál fogva mi lehallgathatjuk agyunk többi kilencvenhét százalékát is. És valószínűleg pont ebben a részben vannak a legjobb dolgok...

Bár ha úgy vesszük, én sem tudok egyebet, mint hogy meg tudom mondani mindazoknak a pontos címét, akik valahol a világegyetemben elvesztek.

De azt hiszem, ez is több a semminél.

Érdekes, hogy minden pszichikai vízió ellenére kitűnően alszom.

Nem mondhattam el ugyanezt többi felügyelő társamról. Ruth például karikás szemmel támolygott elő.

– Jaj istenem! – panaszkodott. – Ezekről a kislányoktól egy szemhunyást sem alhattam. Egész álló éjjel fent karattyoltak – mondta Ruth, és kék szeme elkerekedve bámult rám szemüvege mögül. Fürdőruhában voltam, éppúgy, mint a fiaim, és nekem is törölköző lógott a nyakam körül. – Egek, csak nem fogsz tényleg bemenni velük a vízbe? – döbönt meg.

– Dehogynem – vontam vállat. Miért, mit kellett volna csinálnom? Amint lehet, fel kell hívnom Rosemaryt, de arra még biztos csak órák múlva kerülhet sor.

– Nem szabadna bemenned – mondta Ruth. – Ez csak gyerekeknek való medence...

– Nos, ma reggel nem zuhanyozhattam – emlékeztettem barátnőmet. – Mivelhogy nyolc bimbózó szexmániás ugrált körülöttem.

Ruth a ragyogó kék vízre pillantott, ami csak úgy szikrázott a reggeli napsütésben. – Akkor hát tessék – mondta. – Bár szerintem egész nap klórszagot fogsz árasztani.

– Az lehet – bólintottam. – De ugyan ki jönne olyan közel hozzám, hogy megérezze?

Mindketten Todd felé néztünk. Todd is fürdőnadrágban volt. És roppant vonzónak tűnt, ezt hozzá kell tennem.

– Ő biztos nem jön a közelembe – mondtam.

– Nem, én is azt hiszem – sóhajtott a Ruth. Észrevettem, hogy Todd ugyan valóban nem vett rólunk tudomást, ám Scott és Dave igencsak nézegetett bennünket, de legfeljebb csak úgy, mint akik munkaköri kötelességet teljesítenek.

Ruth azonban egyfolytában Todd felé bámult.

– Ma különórád is lesz – mondta Ruth. – Az a fuvolás fickó rettentően klassz. Remélem, nem akarsz, hogy klórszagod legyen, amikor a közelében vagy?

„Az a fuvolás fickó” a fúvósok tanára volt, valami Jean-Paul névre hallgató francia. Klassz, kissé franciásan rendetlen pasasnak látszott, de nekem úgy tűnt, hogy túl öreg. Ezen azt értem, hogy szeretem, ha a fiúm idősebb nálam, meg minden, de ez már mintha harminc felé járt volna. Ugyan hogy nézhetne ez rám?

– Nem tudom – mondtam Ruthnak, mialatt a sorunk egyre közelebb vonult a vízhez. – Azt hiszem, ez olyan Mindenre Képes.

Észre sem vettem, hogy Karén Sue Hankey a közelben van, csak amikor már megfordult, és rám villogtatta a szemét.

– Remélem, nem Le Blanc professzorról beszélsz? Tudd meg, hogy ő zenei lángész.

– Ugyan ki az, aki itt nem zenei lángész? – forgattam a szemem. – Kivéve persze téged, Karén.

Ruth szájában épp rágógumi volt, amit gyorsan lenyelt, nehogy hangosan elnevesse magát.

– Ez rosszul esett – mondta Karén, és lassan olyan pirossá vált az arca, mint a pólóján pirosuló Életmentő felirat. – Szeretném, ha tudnád, hogy naponta négy teljes órát gyakorlok, és a papám harminc dollárt fog fizetni óránként egy tanárnak, aki magánórákat ad majd nekem az egyetemem.

– Tényleg? – húztam fel a szemöldökömet. – Egek, akkor talán nagy nehezen lépést tarthatsz velünk.

Karén szeme összeszűkült.

De soha nem derült ki, hogy mit akart mondani, mert egy úszómester – szintén roppant jóképű, Mindenre Képes – belefújt a sípjába és elüvöltötte magát:

– Nyírfa-lak!

Nyírfa-bajtársaim meg én a vízhez rohantunk és egyszerre beleugrottunk; volt nagy visítozás és spriccelés. Voltak jobb és kevésbé jó úszók, és volt sok köpködés és legalább egy fuldoklási kísérlet, amit az úszómester rögtön kiszúrt. Shane-nek büntetésből húsz percre ki kellett ülnie a partra. De egyébként nagyon jó volt az egész.

Megtanítottam őket egy új dalra – mert Pamela eltiltotta a Találkoztam egy kisasszonnyalt-, amikor úszás után Scott, Dave, Ruth és Karén mellénk sodródtak a gyerekeikkel, és kissé csodálkozva néztek rám a szemük sarkából.

– Nem értem, hogy lehetsz ilyen éber – mondta Scott. – Tudtál aludni tőlük az éjszaka?

– Nagyon jól aludtam.

– Mi a titkod? – akarta tudni Dave. – Az enyéim egész éjjel falra másztak. Csak úgy bírtam aludni, ha a fejemre borítottam a párnámat.

Ruth megcsóválta a fejét.

– Ez volt az első éjszaka, amit az otthonuktól távol töltöttek – magyarázta mindentudón. – Mindig ez a legnehezebb. Harmadik-negyedik éjszakára aztán általában lecsillapodnak. Addigra teljesen kimerülnek.

– Az enyéim nem fognak kimerülni – sóhajtott a Karén Sue, és néhány marcipánosra nézett, aki vihorászva rohant előttünk, mire mindnyájan rázendítettünk:

– Menj, ne rohanj!

– Kis szörnyetegek – mormolta Karén az orra alatt. – Semmit sem csinálnak meg, amit mondok nekik, és milyen szájuk van! Életemben sem hallottam ilyen mocskos beszédet. Ráadásul egész éjjel vihogtak, kuncogtak, nevetgéltek.

– Az enyéme is – ásított nagyot Ruth. – Azt hiszem, hajnali ötig fent voltak.

– Az enyimek meg csak fél hatkor aludtak el – mondta Scott, majd rám nézett. – El sem bírom hinni, hogy az a te Shane-ed minden cirkusz nélkül elszenderedett.

– Az ám! – tette hozzá Dave. – Mi a titkod? Nem tehettem mást, becsületesen elmondtam.

– Ó, csak elmeséltem nekik egy hosszú-hosszú történetet. Utána azonnal elbóbiskoltak. Mindnyájan úgy aludtunk, mint a holtak. Csak az ébresztő' hangjára keltünk fel.

– Komolyan? – lepődött meg Ruth.

– És miről szólt az a történet? – kíváncsiskodott Dave.

Nevetve elmondtam nekik. Persze Rob nevét nem említettem, csak a gyilkos autóról és arról tettem említést, hogy némelyik részletét Mr. King műveiből vettem át.

Döbönt csendben hallgatták.

– Nem hinném, hogy szabadna gyerekeket kísértethistóriákkal ijesztgetni – mondta hevesen Karén.

Felhorkantam. Karén természetesen összevissza locsog. Ugyan melyik az a gyerek, aki nem szereti a kísértethistóriákat? Nem a kísértethistóriákkal van a baj. Hanem azzal, hogy hároméves piciket elrabolnak egy áruházból, és csak két év múlva találják rájuk!

Ez volt, ami igazán felháborított.

Ezért nem mentem reggelizni a nyírfásokkal, holott iszonyúan éhes voltam az úzás és a tegnapi csokoládévacsorám után, hanem visszasurrantam a tábor irodáihoz, abban a reményben, hogy rábukkanok egy használható telefonra.

Baj nélkül találtam egyet. A titkárnő, a roncsderbis fiú barátnője még nem volt a helyén. Beültem a székébe, és előbb kilencest tárcsáztam, hogy kinti vonalat kapjak, majd felhívtam az Eltűnt Gyerekeket Kutató Központot.

Nem Rosemary vette fel, hanem egy másik hölgy.

– Hívószáma 1-800 – mondtam. – Hogyan tudnék érintkezésbe lépni vele?

Persze suttogva kellett beszélnem, nehogy valaki meghalljon. Ráadásul elővettem legjobb spanyol akcentusomat, arra az esetre, ha a vonalat lehallgatnák.

– Rosemary, porfavor.

– Bocsánat, nem értem – mondta a hölgy.

– Rosemary – súgtam.

– Ő. Izé... egy perc.

Affene! Nincsen egy percem. Bármely másodpercben leleplezhetnek. Csupán annyi kell, hogy Pamela besétáljon, és meglássa, hogy nem elég, hogy elhanyagolom a kötelességem, de ráadásul személyes célokra használom a tábor tulajdonát...

– Itt Rosemary – mondta egy halk hang óvatosan a fülembe.

– Hé! – hagytam el rögtön a spanyolos kiejtést. Nem kellett közölnöm, ki a hívó. Rosemary jól ismerte a hangomat. – Taylor Monroe. Gainesville, Florida – mondtam, és még eldaráltam az utcanévet és a házsámot. Mert így megy ez. Mármost az információ. Mintha egy kutatógép működne az agyamban: betáplálják egy elveszett gyerek nevét és fényképét, és kijön belőle a teljes cím, utcanév, házsám, emelet, ajtó, néha még az irányítószám is, ahol a kisgyermek tartózkodik.

Komolyan. Az egész roppant bizarr, kivált, ha meggondoljuk, hogy a legtöbb megálmodott hely létezéséről még soha életemben nem hallottam.

– Köszönöm – mondta Rosemary, és elővigyázatosságból nem mondta hozzá a nevemet főnöke füle hallatára, aki egyszer feldobott engem az FBI-nak. –Nagyon boldogok lesznek. Még nem is tudod, hogy...

Ez volt az a pillanat, amikor az aggódónak látszó Pamela berontott a hallba, és egyenesen a titkárnő íróasztala felé tartott.

– Bocsánat, Rosemary, mennem kell – suttogtam, és letettem a kagylót. Aztán lebújtam az íróasztal alá.

De elügyetlenkedtem. –Jess?

Kis labdává gömbölyödtem az íróasztal alatt. Talán ha nem mozgok, lélegzetet sem veszek, Pamela azt hiszi, hogy valami jelenést látott, és elmegy.

– Jessica! – mondta Pamela emelt hangon. Jelenségekkel többnyire nem így szoktak beszélni. – Gyere elő! Látlak.

Szégyenkezve kibújtam az íróasztal alól.

– Megmagyarázom – kezdtem. – Ma van a nagymamám kilencvenedik születésnapja, és ha nem hívom fel, akkor megsértődik, és...

Elhallgattam. Pamela pont úgy nézett ki, mint aki már akkor is pocsék hangulatban volt, mielőtt észrevett engem. Most még inkább kiborultnak tűnt.

– Jess – mondta hátorzongató hangon –, nagyon jól tudod, hogy a tábor tulajdonában lévő telefont tilos...

– ...személyes célokra használni. Igen, tudom. Nagyon sajnálom. De mint mondtam, ez nagyon sürgős volt.

Pamela sokkal kétségbeesettebbnek látszott, semmint a helyzet indokolta volna. Úgy képzeltem, hogy talán a tábori zenekar körül van valami zűr. Például elfogytak a klarinétba való nádnyelvek.

De persze szó sem volt ilyesmiről. A végén kiderült, hogy nekem lesz valami tennivalóm.

– Jess! Épp téged kerestelek – közölte Pamela.

– Igazán? – pislogtam. Pamelának csak egyetlen oka lehet arra, hogy keressen, ami azt jelenti, hogy bajba kerültem. Már megint.

És az egyetlen, amit nemrégiben csináltam – mármint amellet, hogy a tábori telefont használtam –, az a kísértethistória-mesélés volt. Vajon Karén Sue tényleg beárulta? Ha igen, akkor ez rekordteljesítmény volt. Alig öt perccel ezelőtt váltam el Karentől. Ennek a lánynak bionikus lába van?

Az tuti, hogy Pamela az egész gyerekijesztgetési hülyeségben Karén oldalán áll. Már-már láttam, milyen hosszú, kimerítő beszélgetés veszi kezdetét.

– Kérem! Megmagyarázom – fohászkodtam neki. –Shane tegnap este nem bírta magával, és az egyedüli módja annak, hogy leállítsam őt abban, hogy gyötörje a kicsiket, az volt, hogy...

– Jessica! – vágott közbe élesen Pamela. – Sejtelmem sincs, miről beszélsz. Itt... itt van valaki, aki mindenáron találkozni akar veled.

Becsuktam a szám és Pamelára meredtem. – Itt van valaki? – visszhangoztam maflán. – És találkozni akar velem?

Ezerféle dolog futott át bennem. Az első, aki eszembe jutott, Douglas volt. Douglas tegnap esti telefonja. Nyilván nem csak azért hívott fel, hogy elmondja, mennyire hiányzom neki. El akart búcsúzni tőlem. Végül tehát mégis megtette. A hangok mondták neki, és ő megtette. Megölte magát. Most itt van a papám vagy a mamám, vagy a másik bátyám, valamelyikük, hogy közölje velem a hírt.

Fülemben üvöltő hang kezdett dobolni. Úgy éreztem, hogy a gyomrom egészen lesüllyed.

– Hol? – kérdeztem olyan zárt ajakkal, mint aki jeget szopogat.

Pamela komoly arccal bólintott a saját irodája ajtaja felé. Lassan elindultam, Pamela szorosan a nyomomban. Bárcsak Michael lenne az, imádkoztam magamban. Bár Michaelt küldték volna ide a szörnyű hírrel. Michael, az más. Ha mama vagy papa lenne itt, egészen biztos, hogy sírva fakadnék. Márpedig Pamela előtt nem akartam sírni.

De nem Mike várt odabent. És papa sem, és mama sem volt az. Egy vadidegen férfi ült Pamela irodájában.

Jóval idősebb volt nálam, de fiatalabb, mint a saját szüleim. Nagyjából olyan korúnak látszott, mint Pamela. De azért határozottan Nagyon Is Képesnek tűnt. Még a Begerjesztők közé is feliratkozhatott volna. Simára borotvált arca, sötét, kissé hosszúra növesztett haja volt, nyakkendő és sportos kabátot viselt. Amint ránéztem, azonnal talpra ugrott, és láttam, milyen magas – jó vicc, hozzám képest mindenki magas – és nem túl kecses.

– M-miss Mastriani? – kérdezte szégyenlős hangon.

Szociális munkás? – töprengtem, mert észrevettem, hogy a cipője elég lestrapált, és hogy a sport-kabátja ujja kirojtosodott. Egy biztos, nem az FBI-tól jött. Ahhoz különben is túl jóképű volt; a kelleténél jobban felhívná magára a figyelmet.

Talán valami tanár. Igen. Matektanár, vagy efféle. De az ég szerelmére, miért pont egy matektanárt kellett ideküldeni, hogy közölje velem Douglas fivérem öngyilkosságát?

– Jonathan Herzberg vagyok – nyújtotta felém a férfi a kezét. – És remélem, nem veszi tolakodásnak, hogy idejöttem. Tudom, hogy ez nagyon szokatlan, és erősen átlépi az ön magánéletének határát, de... de a helyzet az, Miss Mastriani, hogy a végsőkéig kétségbeesett vagyok. – Barna szemét a szemembe fúrta. – Igazán nagyon-nagyon kétségbeesett.

Hátraléptem egy lépést, és nem fogtam kezét vele. Olyan hirtelen léptem hátra, hogy beütöttem a fenekemet Pamela íróasztalának sarkába.

Ez valami riporter. Tudhattam volna! Az a nyakkendő elárulhatta volna.

A jeges érzés elmúlt a szám széléről. A fülemben is abbamaradt a dobolás. Még a gyomorgörcsöm is abbamaradt. Már semmi mást nem éreztem, csak dühöt. Hideg, kőkemény dühöt.

– Nem tudom, milyen újságtól jött – mondtam határozott hangon –, vagy melyik képeslaptól, magazintól, akármitől. De már torkig vagyok a maguk fajtájával. Múlt tavasszal gyakorlatilag tönkretették az életemet, állandóan a sarkamban voltak, lehallgatták a családom minden szavát. Nos, ez elmúlt, oké? Próbálja megjegyezni, hogy a villámsújtotta lány szögre akasztotta a tudományát. Nem vagyok többé érdekelve eltűnt személyek felkutatásában.

Jonathan Herzberg kissé meghökkentnek látszott. Rólam Pamelára nézett, róla meg megint rám.

– M-miss Mastriani – hebegte –, én egyáltalán nem vagyok semmiféle...

– Mr. Herzberg nem újságíró, Jessica – mondta Pamela szokatlanul lágy hangon. Ez jobban feltűnt, mint bármi más. – Soha nem engedünk be újságírókat, noha a múltban számos hírességet láttunk vendégül a táborunkban. Szeretném, ha ezt tudnád.

Ezt igazán tudnom kellett volna, ha másutt nem, valahol a lelke mélyén. A Wawasee-tó magántulajdonban állt. Csak azokat engedték be a kapun, akik rajta voltak a látogatók listáján. A biztonságot nagyon komolyan vették a Wawasee-táborban, hiszen töméntelen drága hangszer hevert szerteszét. No és persze itt vannak a gyerekek mindenek előtt.

Pameláról Mr. Herzbergre néztem, majd vissza, Pa-mélára. Mindketten elpirultak. Ezt nem lehet másképp kifejezni.

– Maguk ismerik egymást? – kérdeztem. Pamela, akit igazán mindennek lehetne nevezni, csak nem afféle törékeny, iruló-piruló lánykának, fülig vörösödött.

– Nem, nem – mondta sietve. – Csak épp hogy... találkoztunk. Mr. Herzberg..., Jess, Mr. Herzberg...

Láttam, hogy ennél értelmesebb dolgot nem tudok kiszedni Pamelából. Mással kell próbálkoznom.

– No jó – méregettem a férfit. – Akkor hát, ha maga nem riporter, mit akar tőlem?
Jonathan Herzberg beletörölte tenyerét khakinadrágjába. Alaposan megizzadhatott, mert
tenyere nyomán nedves foltok támadtak a pamutanyagon.
– Azt remélem – mondta halkán –, hogy segít megtalálni a kislányomat.

6.

Gyorsan Pamelára pillantottam. Már levette a tekintetét Jonathan Herzbergről.

Remek. Igazán remek. Mint egy lányregényben. Mary Ann szerelmes a tanárba.

– Talán az imént nem jól hallotta – mondtam. – Nem segíthetek többet.

Ami persze hazugság. Herzberg azonban nem tudhatta. Vagy talán mégis.

– Tudom, hogy mindenkinek ezt mondta – közölte Mr. Herzberg. – Mármost tavasszal. De én... remélem, csak azért mondta, mert a sajtó, meg minden..., szóval mert akkora figyelmet kapott.

Ránéztem. Figyelmet? Figyelemnek nevezi, hogy az embert a kormányzat fajankói puskával hajkurásszák?

Figyelmesen ránéztem.

– Hello! Melyik részét nem értette meg annak, hogy „nem segíthetek többet”? A pszichikai része kimerült. Az elemek kiszáradtak...

Mialatt beszéltem, Mr. Herzberg a tárcájában kotorászott. Amikor felállt, egy fotót tartott elém.

– Ez ő – nyomta a kezembe a fényképet. – Ez Keely. Még csak ötéves.

Olyan rémülten hátráltam előle, mintha nem egy kislány fotóját, hanem mérges kígyót adott volna a kezembe.

– Nem nézem meg – löktem vissza a fényképet. – Rá sem nézek!

– Jess! – mondta Pamela elborzadt hangon. – Jessica, kérlek, legalább hallgasd meg...

– Nem! Nem hallgatom meg. Ezt nem tehetik velem. Semmi közöm hozzá.

Tudom, milyen rémesen hangzott. Itt volt ez a pasas, aki őszintének látszott. Pontosan olyanak, mint egy kétségbeesett apa. Hogy lehettem hát ennyire rideg, érzéketlen, miért nem akartam segíteni rajta?

De próbálják az én szemszögemből nézni a dolgot: mennyivel könnyebb, ha az ember kap egy vaskos, postán érkező levelet, amelyben ott lapulnak az elveszett gyerekről szóló adatok, részletek, aztán másnap reggel felébred, egyszerűen bemondja a telefonba a választ, s tudja, hogy a beszélgetést senki sem rögzíti.

Nem csak arról van szó, hogy könnyebb. De teljesen anonim is.

És megint más, amikor az eltűnt gyermek apja odaáll az ember elé, s kétségbeesve segítségért esdekel. Ebben semmi könnyebbség nincsen.

És ráadásul nincs benne anonimitás.

Márpedig én meg akartam őrizni a névtelenségemet. Meg kell őriznem.

Megfordultam, és elindultam az ajtó felé. Mondhatnám úgy is, hogy vakon az ajtó felé támolyogtam, mert az olyan drámaian hangzana, de ez nem lenne egészen igaz. Mert nem támolyogtam, hanem rendesen mentem. És mindent láttam. Amennyire tudom, nagyon is jól láttam, hogy a fotó, amit az imént eltoltam magamtól, most átlebegett a levegőben, egyszerűen elém lebegett és a lábam elé pottyant. Pont odaesett az ajtó elé, ahol már álltam; úgy libbent oda, mint egy hervadt levél, vagy egy tollpihe, vagy másvalami, ami az égből hullik alá, és merő véletlenségből elém esik.

Ránéztem. Arccal felfelé hevert. Ugyan mi mást tehettem volna, mint hogy ránézzek?

Semmiképp nem akarok olyan hülyeséget állítani, hogy ennél aranyosabb kis kölyköt még soha életemben nem láttam, vagy efféle. Csupán arról van szó, hogy ameddig nem láttam a fotót, addig a gyerek nem is tűnt számomra valódi gyereknek. Csak olyasvalami volt, ami által valaki rám akarja eröltetni, hogy csináljak valamit, amit nem akarok.

Aztán megláttam a kicsit.

Nézzék, nem akarok olyan színben feltűnni, hogy én vagyok az-a-szörnyeteg-aki-nem-segít-ezen-a-fickón. De tényleg. Csak szeretném, ha megértenék, hogy azóta a nap óta, amióta belém csapott a villám, egész csomó olyan dolog történt, ami szörnyen sok bonyodalmat

okozott. Valódi, pocsék bonyodalmakat. Douglas bátyámat miattam kellett újra kórházba vinni. Gyakorlatilag tönkretettem annak a másik kölyöknek az életét, csupán azzal, hogy megtaláltam. Mert ő nem akarta, hogy megtalálják. És a legkülönfélébb trükkökhöz kellett folyamodnom, hogy mindent rendbe hozzak.

És akkor még egy árva szót sem szóltam az FBI-ról, meg a puskákról és a felrobbantott helikopterről.

A villámcsapás után megindult az a láncreakció, amitől a dolgok egyre inkább kicsúsztak a kezemből, és mindenki, akit szerettem, valamilyen módon megsérült.

Márpedig nem akartam, hogy ez újból megtörténhessen. Soha.

Ekkor kialakítottam azt a remekül működő munkamódszert, amivel megláttam a láthatatlant. Csupán az kellett, hogy a többiek is úgy vegyenek részt a játékban, ahogy én akarom, s akkor minden jól megy. Az elveszett gyerekeket, akik azt akarták, hogy megtalálják őket, megtaláltam. Senki nem zaklatott sem engem, sem a családomat. És minden szépen, simán ment.

Ekkor idejön hozzám Jonathan Herzberg, és az orrom alá dugja a kislánya fotóját.

Tudtam. Úgy tudtam, hogy ez újból megtörténik.

És nincsen semmi, amivel leállíthatnám.

Jonathan Herzberg nem esett a feje lágyára. Nagyon jól látta, amint a fénykép lepottyant. És azt is látta, hogy én lepillantottam rá.

– Óvodás – mondta. – Vagyis épp szeptembertől kezdett volna járni, ha... ha nem tűnik el. Szereti a kutyákat és a lovakat. Állatorvos szeretne lenni, ha felnőtt. Semmitől sem fél.

Én csak álltam, s lebámultam a fényképre.

– Az anyjával mindig... bajok voltak. Keely születése után fokozódtak a bajok. Azt hittem, ez afféle szülés utáni depresszió. De sajnos, nem múlt el. Az orvosok antidepresszánsokat írtak fel neki. Néha bevette. De többnyire, azt hiszem, nem.

Jonathan Herzberg egyenletesen halk hangon beszélt. Nem emelte fel a hangját, nem kiabált. Mintha másvalakinek a feleségéről beszélt volna, nem a sajátjáról.

– Inni kezdett. Egy nap, amikor hazamentem a munkából, nem találtam otthon. Keely odahaza volt. Egyedül. A feleségem egész napra egyedül hagyta a hároméves kicsikét. Ő maga csak éjfél körül vetődött haza, részegen. Másnap Keely és én elköltöztünk. Mindent otthagytam a feleségemnek, a házat, a kocsit, mindent..., csak Keelyt vittem el. – Itt egy kicsit megremegett a hangja. – Amióta eljöttünk, a volt feleségem állapota rosszabbodott. Belesett abba a fickóba..., nem mondhatnám, hogy valami kellemes alak. A múlt héten ők ketten elvitték Keelyt abból a nappali gyermekmegőrzőből, ahová reggel bevittem. Először azt hittem, hogy talán valahol Chicagóban vannak, mert a férfinak arrafelé lakik a családja, de a rendőrség képtelen megtalálni őket. Én csak... nekem eszembe jutott maga, és... és kétségbe vagyok esve. Felhívtam a lakásán, és az, aki felvette a telefont, elmondta, hogy...

Lehajoltam és felvettem a fényképet. A kislány közelebbről nézve sem látszott másmilyennek, mint a padlón. Ötéves gyerek, aki ha felnőtt, állatorvos akar lenni, aki egy olyan apával él, aki nagyjából annyit érthet ahhoz, hogyan kell haját befenni, mint én, ám Keely copfjai mégis nagyon rendesek voltak.

– A kislányt a bíróság Mr. Herzberg felügyeletére bízta. Láttam az iratokat – mondta Pamela halkán. – Amikor először megjelent, nem tudtam, mit tegyek. Ismered az irányvonalunkat. De ő..., ő...

Rájöttem, hogy Mr. Herzberg mit csinált. Rá volt írva Pamela arcára. Mr. Herzberg eljátszotta, milyen természetes vonzódása van a kisgyerekekhez, míg ő maga egyedülálló apa, ráadásul különlegesen jóképű, Pamela meg harmincas éveiben járó, férjezetlen nő. Ami szintén olyan világos volt, mint az, hogy síp lógott a nyakában.

Nem tudtam, mihez kezdjek. Határozom el, hogy segítek Jonathan Herzbergnek, annak a gyanúmnak az ellenére, hogy álrúhási ügynök is lehet, akit azért küldtek ide, hogy bizonyítsa

be, hazudtam, amikor azt mondtam, hogy kifogytam minden pszichikai erőmből? Akkor hát miért döntöttem el mégis azt, hogy megkockáztatom? Talán Mr. Herzberg kirojtosodott mandzsettái miatt. Talán a kislány copfjai miatt. De akár így, akár úgy, döntöttem.

Ezt a döntésemet nagyon megbántam, de ugyan mit tudhattam erről akkoriban?

Sejtettem, hogy az, amit a következő pillanatban csinálok, mindkettejüket mélyen megdöbbsenti, de számomra teljesen természetes dolog volt.

Odamentem a Pamela íróasztala mellett álló rádióhoz, bekapcsoltam, nagyon hangosra állítottam, azután túlkiabáltam John Mellencamp legújabb számát:

– Le az ingekkel!

Pamela és Jonathan Herzberg tágra nyílt szemmel egymásra bámult.

– Micsoda? – kérdezte Pamela nagyon hangosan, hogy a zene mellett is hallható legyen.

– Hallotta, nem? – ordítottam vissza. – Azt akarják, hogy segítek, ugye? Tudnom kell, hogy becsületes-e a szándékuk!

Jonathan Herzberg csakugyan szörnyen kétségbeesett lehetett, mert egyetlen szó nélkül levette sportzakóját. Pamela kissé lassabban gombolta ki tábori ingét.

– Nem értem. Mi ez az egész? – kérdezte, mialatt körbejártam az irodáját, benéztem a szekrények alá, felemeltem a virágcserepeket, a telefont, és a többi bútor alá is bekukkantottam.

Jonathan egy kicsit fürgébb volt. Egészen kigombolta az ingét, széttárta, és megmutatta, hogy semmiféle drótok nincsenek odaragasztva meglepően szőrtelen mellkasára.

– Biztos akar lenni abban, hogy nincs rajtunk lehallgató készülék – magyarázta Pamelának.

Pamelán továbbra is látszott, hogy zavarban van, de végül felemelte az ingét annyira, hogy alálukkanthattam. Közben háttal állt Mr. Herzbergnek, s miután egy pillantást vettem a melltartójára, már azt is tudtam, miért. Egészen áttetsző, szexis darab volt, sehogyan sem illett egy gyerektábor igazgatójéhez. Jómagam nem sokat tudok ugyan a melltartókról, miután nincs szükségem rájuk, de Pamela melltartója mély benyomást tett rám.

Amikor mindkettejükről kiderült, hogy nincs rajtuk lehallgató készülék, és hogy a szoba sincs bepoloskázva, lekapcsoltam a rádiót.

– Ez egy darabig nálam marad – emeltem magasra Keely fotóját.

– Ez azt jelenti, hogy segít? – kérdezte mohón Mr. Herzberg, mialatt begombolta az ingét. – Mármint hogy megkeresni Keelyt?

– Adja meg a számát Pamelának – vágtam zsebre a gyerek fényképét. – Majd még hall rólam.

Pamela szeme elnedvesedett.

– Ó, Jess, Jess, annyira örülök! Köszönöm! Nagyon köszönöm.

Nem szeretem az érzelgős dolgokat, márpedig úgy éreztem, hogy Pamela felől igen erős hullámok érkeznek felém, de Keely papája sem látszott köarcú-nak, így hát kimentem a szobából, méghozzá gyors léptekkel.

Meg kell mondanom, hogy alig öt-hat lépcsőnyit mentem lefelé, amikor egész komolyan valami rossz előérzet fogott el amiatt, amit csináltam. Ezen azt értem, hogy oké, Pamela látott ugyan valami iratfélét arról, hogy a gyereket a pasasnak ítélték, ám ez valójában semmit sem jelent. A bíróságok számtalan alkalommal ruházzák rá a gyerek felügyeletét nem megfelelő, rossz szülőkre. Ugyan honnan tudhatnám, hogy az a história, amit a feleségéről mondott, igaz?

Egyszerű. Ellenőriznem kell.

Remek. Mintha nem volna épp elég más dolgom. Mint például felügyelni egy házikóra való kislányra, és ó, igen, még gyakorolnom is kell, privátórát kell vennem Le Blanc professzortól.

Töprengeni kezdtem, hogy a manóba vigyem véghez mindezt – találjam meg Keelyt, és bizonyosodjam meg a felől, hogy csakugyan vissza akar menni a papájához és vele akar élni, fogjam vissza Shane-t, hogy ne ölje meg Lionelt, és elevenítsem fel tudásomat Le Blanc

professzor számára, amikor észrevettem, hogy az a titkárnő, akinek a telefonját kölcsönvettem, már a helyén ül.

Jóságos isten, pont úgy nézett ki, mint John Wayne! Ez nem vicc! Olyan volt, mintha férfi lenne, ugyanakkor fiúbarátja van! És nem csak akármiféle fiú, hanem olyan, akinek a foglalkozása autóversenyző.

Kérdelem én, mi rossz van ebben? Nem arról van szó, hogy kellemetlen külsejű egyének nem érdemelnék meg, hogy fiújuk legyen, de hé, jó néhány ember mondogatta már nekem – és nem csak az anyukám –, hogy milyen vonzó teremtés vagyok. És van fiúm?

Nincs!

Ennek a Miss John Wayne-nek meg az asztal túloldalán nemcsak hogy van fiúja, hanem ráadásul a lehető legklasszabb fiúja van, olyan, aki versenyautókat vezet.

Oké. Ezek szerint nincs Isten. Mindössze ennyit tudok erről mondani.

7.

– Hello! – tettem le a tálcámat Ruth tálcája mellé. – Okvetlenül beszélnem kell veled.

Ruth a Tulipánfa-villa lánykaival üldögélt. Mindnyájan ugyanazt ették vacsorára: hatalmas adag salátát, mellette külön dresszingsgel, csirke mellét, bőre nélkül, falusi sajtot, dinnyeszeleteket, desszertnek meg málnaszörbetet. Nem tréfálok!

Nem mintha a Nyírfa-lak fiúi lemaradtak volna. Ők is a vezetőjük példáját követték. Csakhogy az ő tálcáikon pizza hevert, krumplilepénnyel, káposztasalátával, sült babbal, mogyoróvajjal, sajtos makarónival, fagylalttal és csokis keksszel.

Ugyanis se nem ebédeltem, se nem reggeliztem. Farkaséhes voltam, értik?

Ruth a tálcámra pillantott, majd megborzongott és gyorsan másfelé nézett.

– Ez a fogyókúrád miatt van? – akarta tudni. – Ha ezt mind megeszed, szétdurranasz.

– Tudod jól, milyen kiváló az anyagcserém – nyugtattam meg. – És most ide hallgass, mert ez komoly! Szeretném kölcsönkérni a kocsidat.

Ruth épp nagyon finoman kortyolgatott a diétás kólájából. Amikor a „kocsidat” szó megütötte a fülét, a szájában lévő kortyot a vele szemben ülő kislányra spriccelte.

– Jaj, istenkém – hajolt át az asztalon Ruth, és törölgetni kezdte a kislány arcát –, nagyon sajnálom, Shawanda...

– Semmi baj, Ruth – mondta Shawanda imádattal teli hangon. Mintha az, hogy a szobafőnöke szemén köpte, valami óriási kitüntetés lett volna.

– Úristen! – fordult felém Ruth. – Meghibbantál? Azt hiszed, kölcsönadom neked a kocsimat? Hisz még jogosítványod sincsen!

Tudom, hihetetlennek hangzik, de Ruth igazat mondott. Tényleg nem volt jogosítványom. Valószínűleg én voltam Indiana állam egyetlen olyan tizenhat éves lakója, aki nem rendelkezett jogosítvánnyal.

És nem ám azért, mert nem tudok kocsit vezetni. Nagyon jó úrvezető vagyok, de tényleg. Talán még Ruthnál is jobb.

Csak van egy kis problémám.

Ami voltaképp nem is probléma. Inkább szükséglet.

A sebesség iránti olthatatlan szükséglet.

– Szó sem lehet róla – mondta Ruth, miközben levágott egy szelet dinnyét, és a szájába gyömöszölte. Ruth és én óvodáskorunk óta a legjobb barátnők vagyunk, így egyikünk sem udvariaskodik túl sokat a másikkal. – Ha azt hiszed, hogy egy pillanatra is megérintheted a kocsimat, Én-csak-kétszázházzsal-mentem-az-óránként-száz-kilométeres-zónában kisasszony, akkor nyilván bediliztél.

– Nem diliztem be – sziszegtem vissza, miközben éreztem, hogy a Tulipánfa-villa összes lakójának tekintete rajtunk csügg. – Mindössze arról van szó, hogy holnap kellene nekem egy kocsí.

– Mihez? – akarta tudni Ruth.

Nem akartam azonnal előrukkolni a dologgal és elmondani neki. Kivált nem ennyi érdeklődő arcocska előtt. – Olyan helyzet adódott – feleltem.

– Jessica! – mondta Ruth. Kizárólag akkor szólít a teljes nevemen, amikor valami miatt nagyon elégedetlen velem. – Tudod jól, hogy vasárnap délután kivételével nem hagyhatjuk el a tábor területét. Emlékeztetek rá, hogy holnap kedd lesz. Sehová sem mehetsz el anélkül, hogy ne hanyagolnád el a munkádat. Ki vele, mi az az égetően sürgős elintéznivaló, ami miatt azt is megkockáztatod, hogy kirúgjanak az állásodból?

– Azt hiszem, ezt a dolgot el tudom intézni – válaszoltam. – Ugyan már, Ruth, mindössze két óráról van szó!

Ruth szeme kerekre tágult a szemüvege lencséje mögött. – Várj egy percre! Ez csak nem... csak nem a tudod, milyen dolog miatt van?

Ruth többnyire „a tudod, milyen dolog”-nak nevezi újonnan felfedezett talentumomat. Azt a tényt, hogy „a tudod, milyen dolog” merőben az ő hibájából történt, soha nem volt hajlandó tudomásul venni. Úgy értem, hogy pontosan ő volt az, aki rávett, hogy a mennydörgős-villámlásos időjárásban gyalog hazamenjünk.

– Igen – mondtam. – A tudod, milyen dolog miatt.

Halljuk, ezek után hajlandó vagy kölcsönadni az autódat, igen vagy nem?

Ruth elgondolkodott. – Mondok valamit. Ha megígéred, hogy nem kerülünk bajba, elviszlek oda, ahová akarod.

Remek. Pont erre volt szükségem.

Ne értsenek félre. Ruth a legjobb barátnőm, meg minden. De sajnos Ruth nem az az ember, aki válságos helyzetekben megállja a helyét. Elmondok erre egy példát: Ruth ikertestvére, Skip allergiás a méh-csípésre; a fiút egy alkalommal megcsípte egy méh, és Ruth ennek láttán mindkét kezét a fülére szorítva kirohant a szobából. Komolyan. Pedig ekkoriban már tizennégy éves volt, fel tudta volna tárcsázni a 911-et, vagy bármely más segélyhívót.

Én mondom, kissé elgondolkodtató, hogy vajon a Wawasee-tábor vezetősége milyen alapon válogatja ki a személyzetét.

– Hm, tudod mit? Felejtjük el az egészet – mondtam óvatosan. Talán Pamela hajlandó kölcsönadni a kocsiját.

De mi lesz, ha Pamela sem adja ide? Amin azt értem, mi van akkor, ha annak ellenére, hogy sem ő, sem Jonathan Herzberg nem volt teledrótözva, ezek ketten mégis egy gyékényen árulnak az FBI-jal? Mi van akkor, ha ez az egész dolog egy rendkívül gondosan és bonyolultan felépített csapda?

Ezért volt olyan égető szükségem az autóra. Először magam akartam ellenőrizni a helyzetet.

És nem csupán azért, mert volt némi esély arra, hogy ez átverés, hanem azért is, mert, nos, mert Keelynek is megvannak a jogai. Egy dolgot nagyon jól megtanultam az elmúlt tavasszal; egy dolgot, amit nagyon keservesen tanultam meg egy Sean nevű fiú kárára, akiről úgy tudtam, elveszett, ám amikor megtaláltam, kiderült, hogy pontosan ott volt, ahol lenni szeretett volna; ha az ember belekerül az eltűnt személyek felkutatásának ügyébe, akkor jól teszi, ha megbizonyosodik afelől, vajon az illető tényleg szeretné-e, hogy megtalálják, mielőtt még visszavonszolják oda, ahonnan eljött. Ehhez pedig külön érzék kell, tudják?

Nem mintha azt hittem volna, hogy Jonathan Herzberg hazudik. Úgy értem, valószínűleg tényleg nem áll cimboraságban az FBI-jal.

Mindenesetre nagyon szerettem volna Keely anyjának a szájából is meghallgatni a történetet, mielőtt rendőrkézre adom őt. És ha Keely mamája valóban Chicagóban tartózkodik, az mindössze egyórai járásra van a Wawasee-tótól. Oda-vissza hamar megjárom az utat, és még időben itt leszek, mielőtt a gyerekek befejezik Hándel Messiását. Legalábbis majdnem itt lehetek.

Mindezt nagyon jó lett volna elmagyarázni Ruth-nak. Ezt mondtam volna: „Figyelj, Ruth, Pamela nem gurul dühbe, ha elhagyom a tábor területét, mert ezért az egész mostani dologért Pamela a felelős... , vagy legalábbis olyasféle.”

De azt is megtanultam múlt tavasszal, hogy minél kevesebben tudnak a dolgokról, annál jobb. Tényleg. Még ha az illető a legjobb barátnőm is.

– Szóval úgy hallom, mintha azt mondanád – megpróbáltam olyan stílusban beszélni Ruth-tal, ahogy a tréningen tanították problémás gyerekek esetében –, hogy kellemetlenül érintene, ha kölcsönadnád a kocsidat.

– Nagyon jól hallottad – erősítette meg Ruth. – De örömmel elviszlek bárhová, ahová csak szeretnéd. Persze csak akkor, ha megígéred, nem kerülünk bajba.

Elrágcsáltam egy kis sajtos szendvicset, és azt latolgattam, hogyan másszak ki ebből a szöszből anélkül, hogy megbántanám az érzékenységét.

– Hát erre nézve nincsen garancia – mondtam végül, és kicsit megvontam a vállam.

– Akkor valaki más bolondot kell találnod, aki kölcsönadja a kocsiját. Mit szólnál Dave-hez? Láttam, micsoda szemet meresztett rád ma az uszodában!

– Tényleg? – húztam ki magam, mert én meg úgy láttam, mintha Ruthra meregette volna a szemét.

– Komolyan! Egész biztos – piszkálgatott Ruth egy darab csirkehúst. – És mi lenne, ha négyesben mennénk? Tudod, úgy, hogy te meg Dave, meg én, meg... – láttam, hogy a szeme odavillan Scott asztalához, majd visszanézett rám, és nagyot nyelt. – Szóval – mondta kissé zavartan –, ha a dolgok jól mennek.

Mármint hogy ha közte és Scott között mennek jól a dolgok. Úgy látszik, azt készpénznek vette, hogy köztem és Dave között minden a legnagyobb rendben van. Ruth valószínűleg elfelejtette, hogy én már szerelmes vagyok valakibe, és az a valaki nem Dave. De az is lehet, hogy nem felejtette el. Ruth voltaképp nem túlzottan kedveli az én kapcsolatomat – már ha egyáltalán annak nevezhetjük – Rob Wilkinsszel.

Dave Chen azonban elfogadhatónak tűnt. Nagy vonalakban. Hallottam, amikor azt mesélte valakinek, hogy majdnem a legjobb jegyet kapta a matektanulmányi alkalmassági vizsgán.

Ültem, üldögéltem, és azon morfondíroztam, hogy vajon miért érzem úgy, hogy helytelen lenne a problémáimba beavatni egy olyan srácot, mint amilyen Dave, amikor egy pillanatra sem gondolkodnék rajta, ha Robról lenne szó, akit sokkal jobban szeretek Dave-nél, amikor Ruth hirtelen így folytatta:

– Nem ma délután van az első zeneórád? Nem kellene gyakorolnod, vagy efféle?

Beleharaptam a pizzámba. Nem is rossz. Persze nem olyan jó, mint amilyenek papa pizzái, de határozottan jobb annál, mint amilyeneket a Pizza Hut-ban tálalnak.

– Azt szeretném, ha Monsieur Le Blanc akkor hallgatna meg, amikor a legrosszabb formában vagyok – vágtam ki magam. – Úgy értem, ha valami tökéletes, azon már nem kell javítani.

Ruth bosszúsán intett. – Menj, ülj oda a kis ördögfiadhoz. Úgy látom, hívnak.

A kis ördögfiaim tényleg hívtak. Felvettem a tálcámat, és odaültem a Nyírfa-lak asztalához.

– Jess – mondta Tony. – Ez iszonyúan sok.

Böfögött egyet. A Nyírfa-lak többi lakója elismerően kuncogott.

– Ez semmi. Ezt figyelj! – mondta Sam, és nagyot kortyolt a kólájából. Azután olyan hosszú és cikornyás böffentést engedett ki magából, hogy a közeli asztaloknál ülők is felkapták a fejüket. Samnek tetszett ugyan a dolog, de azért szerényen elhárította a dicséretet. – Orrsövényferdülésem van. Azért megy ilyen jól – közölte velünk a boldogító hírt.

Láttam, hogy dr. Alistair, a tábor igazgatója felénk pillantott, ezért gyorsan más irányba tereltem a társalgást; elmondtam nekik a Nyírfa-lak új indulójának főtémáját, amelyet hamarosan mindnyájan lelkesen fújtak:

Ó, felépült a Titanic,
Hogy szelje az óceánt.
Azt hitték, hogy ezen a hajón
A víz sem hatolhat át.
Ám a legelső útján
Jéghegynek ütközött.
S elsüllyedt a víz s a hideg jég között.

Kórus:

Jaj, de szomorú,
Szomorú,
Szomorú volt, mikor a hajó leszállt
A fenékre –

Férjek és feleségek és gyerekek veszte oda,
Mily szomorú volt, amikor elsüllyedt,
Lemerült,
Lekerült,
A mélybe,
Csa-csa-csa.

Minden simán ment, ám ekkor észrevettem, hogy Shane a strófák között belapátolta Lionel egész fagylaltagját, az egyetlen ennivalót, amiből a Wawasee-táborban nem adnak repetát, mert azt akarják, hogy a gyerekek ne egyenek más édességet, csak mentás-csokoládés csipszet.

– Shane! – üvöltöttem rá, mire annyira meglepődött, hogy elejtette a kanalát.

– Ó, a fenébe is! – nézett le Shane fagylalttal telespiccelt ingére. – Nézzétek, mit csinált velem ez a leszbikus!

– Itt a harmadik, Shane – közöltem hidegen.

– Harmadik micsoda? – nézett rám zavartan. – Miről beszélsz?

– A harmadik bunkó. Ma éjszaka a tornácon fogsz alukálni, fiacskám.

– Nagy dolog! – horkant fel Shane.

– Shane, te dilinós – mondta neki Arthur –, ez azt jelenti, hogy kimaradsz a meséből.

Shane összeszűkülte szemmel nézett rám. – Nem maradok ki.

– Miféle meséből? – hunyorítottam Arthurra.

– Hát abból, amit ma este mesélsz nekünk, Jess! A Nyírfa-lak összes bentlakója felém fordult és rám meredt.

– Jó, jó, persze hogy ma is lesz mese.

– Haha! – bökte meg Tony Shane-t. – Te meg kimaradsz belőle!

Shane begurult.

– Ezt nem teheted meg velem – köpte felém. – Ha megteszed, akkor én... akkor én...

– Mit csinálsz te akkor, Shane? – kérdeztem unottan.

– Akkor elmondom nekik – mondta kötekedő hangon a fiú.

– Mit mondasz el? – kérdezte tele szájjal Arthur.

– Igen – mondtam én is. – Mit mondasz el?

Mert persze már elfelejtettem. Kiment a fejemből, hogy Shane előző este berontott a szobámba, és rajtacsípett, amint Taylor fotóját nézegettem. Teljesen megfeledkeztem róla.

Shane azonban rögtön eszembe juttatta.

– Tudod! – nézett rám gúnyosan. – Villámlány! Lenyeltem azt a falat pizzát, amit épp rágtam.

Míntha itatóspapírt nyeltem volna.

– Hé! Mondj, amit akarsz. Engem nem érdekel – játszottam meg magam, hogy hidegen hagy a dolog.

Ami persze nem volt igaz, de működött, és kifogta a szelet Shane vitorlájából. A válla legörnyedt, és elmélyülten tanulmányozta üres tányérját, mint aki azt reméli, hogy valami megfelelő válasz jöhet ki belőle.

Én egy fikarcnyi sajnálatot sem éreztem iránta. Kis zsarnok. De nem csak Shane-re haragudtam, hanem Lionelre is. Hogy lehet az, hogy csak ül itt, és hagyja, hogy mások elegyék a tányérjáról a fagylaltagját? Igaz, Shane vagy huszonöt kilóval súlyosabb nála, de én Lionel korában sokkal nagyobb ellenséggel is elbántam.

Ebéd után, mialatt a zeneterem felé mentünk, ahol a gyerekek a három órakor kezdődő szabadidejükig folytatták a gyakorlást, megpróbáltam meggyőzni Lionelt afelől, hogy ha ő maga nem áll ki magáért, Shane továbbra is kínozni fogja.

– De Jess! – mondta Lionel. Úgy ejtette ki a nevem, mintha Jace-t mondott volna. – Akkor rám ront és elver.

– Ide hallgass, Lionel! Lehet, hogy elver. De visszaütheted, még keményebben is. Üss az orrára. Az ilyen nagydarab fickók úgy elkezdnek bőgni, akár a kisbabák, ha az orrukra csapnak.

Lionel kétkedőnek látszott.

– Az én országomban – mondta muzikálisan pergetve az r betűt – nagyon rossz néven veszik az erőszakot.

– De most Amerikában vagy – beszéltem a lelkére. A többiek már eltűntek a különféle zenetermekben. Csak Lionel és én meg még néhányan maradtunk az átriumban.

– Ide nézz! – mutattam neki. – Szorítsd ökölbe a kezed!

Lionel ökölbe szorította a kezét, de elkövette azt a végzetes hibát, hogy a hüvelykujját bedugta a többi ujja mögé.

– Nem, nem, nem! A hüvelykujjad maradjon kívül, különben eltörik, amikor szétcsapod vele Shane arcát.

Lionel megtette, amit mondtam neki. – Nem hinném, hogy szét akarnám csapni Shane arcát – jegyezte meg.

– Márpedig szét fogod csapni. És amikor szétcsapod, nem akarod, hogy eltörjön a hüvelykujjad. És jusson eszedbe, amit mondtam. Célozz az orrára. Az orr porcogói könnyen eltörnek, a te kezéd pedig nem fog annyira megfájdulni, mintha mondjuk a szájára ütnél. Soha ne üss szájra.

– Nem hinném, hogy emiatt aggódnunk kellene – mondta Lionel.

– Jól van – paskoltam meg a vállát. – Most menj az osztályba, ne késs el.

Lionel elbaktatott, tokostul a hóna alá csapta fuvoláját, és kissé nyugtalanul nézegette az öklét. Az átrium másik feléből nagy éljenzés hallatszott. Ruth, Scott és Dave állt ott, s mellettük, mondanom sem kell, Karén Sue Hankey.

– íme, így kell megoldani a felmerülő problémákat, Jess – mondta Ruth gunyorosan.

– Aha – vihogott Scott. – Meg kell tanítani a kölyköt, hogyan kell bepancsolni.

Dave mélyen eltöprengett.

– Különös, de nem emlékszem, hogy a felügyelői tréningen ilyen sajátos probléma megoldási módszerre tanítottak volna bennünket.

Persze mindnyájan csak viccelődtek. Ám Karén Sue, mint rendesen, most is halálkomoly volt.

– Azt hiszem, ez botrányos – közölte. – Arra tanítasz egy kisfiút, hogy erőszakkal rendezze a problémáit. Szégyellhetned magad!

Rám eredtem.

– Te valószínűleg még soha nem voltál olyan helyzetben, hogy egy zsarnok áldozata legyél.

– Nem – emelte fel az állát Karén Sue –, mert megtanítottak arra, hogy erőszak alkalmazása nélkül, békésen oldjam meg, ha valakivel összekülönbözök.

– Más szóval soha nem voltál áldozat – néztem rá. Ruth leplezetlenül felnevetett, Scott és Dave meg a

szája elé tett tenyerével takarta el vigyorát. Karén Sue azonban átlátott a szitán.

– Talán azért, mert soha nem bosszantottam fel az embereket úgy, ahogyan te, Jess.

– No, ez szép – bólintottam. – Miért nem rögtön az áldozatot vádolod meg?

Scott és Dave már a fal felé fordulva röhögött. Ruth sem maradt el tőlük.

Karén Sue fülcimpája vörösödni kezdett. Ekkor vettem csak észre, hogy kék szalagot visel a hajában, ami illett kék sortjához, ami illett kék fuvolatokjához, és a hajszalag visszafogta fülétől a fürtjeit, hogy tökéletes loknikban hulljanak a vállára. Ja, és látni engedte igazgyöngy fülbevalóját.

Említettem már, hogy Karén Sue Hankey afféle nagyon hangsúlyozottan lányos lány?

– Nos – mondta fensőbbésen –, ha megbocsájtotok, most bemegyek a szobámba, és elteszem a fuvolámat. Remélem, élvezetes lesz a korrepetálásod Le Blanc professzorral, Jess. Nekem azt mondta, hogy kivételes a játékom.

– Aha – mormoltam. – Kivételesen gyatra. Ruth megbökött a könyökével.

– Jaj, kérlek! – mondtam. – A fuvoláján nincsenek is nyitott lyukak. Igazán szépen játszhatott rajta. –De Karén Sue már ellebegett. Biztos nem hallotta meg, amit mondtam.

Scott még mindig vihorászva rám nézett.

– Figyelj csak, Jess! Dave-nek és nekem támadt egy ötletünk. Arról a te kísértethistóriádról. Mit szólnál ahhoz, ha összeállnánk egy csapatba?

– Miről beszélsz? – bámultam rá.

– Arról, hogy az esti Gödör után a házaink lakói együtt maradnának, és te az egész társaságnak mesélhetnél kísértethistóriákat. Olyasmit, amit tegnap este mondtál a tieidnek, hogy a kis srácok annyira féljenek, hogy utána ki se merjenek bújni az ágyukból.

– Úgy fél tíz felé összehozhatnánk a bandát – mondta Dave.

– Igen – nézett szemérmesen Scott Ruth felé. –Talán te is elhozhatnád a lányaidat, Ruth.

Ruth kissé meglepődött az ajánlaton – persze tetszett is neki a dolog. De a félelme attól, hogy alávesse a lánykáit Shane kénye-kedvének, legyőzte azt a vágyát, hogy így több időt tölthetne el Scott társaságában.

– Semmiképp sem – rázta meg a fejét. – Nem hagyhatom, hogy az a kis rémálom a lányaim körül settenkedjen.

– Lehet, hogy Shane tisztességesen viselkedne – győzködtem –, ha egy kis ösztrogént kevernék a kólájába. – Ezt a kísérletet megpróbálták visszafogni az Ernest Pyle gimnáziumban, némileg vegyes eredménnyel.

– Na ne! – mondta Ruth. – Tudod, mit művelt az a kölyök a ma reggeli táborigyűlésen?

Erről nem hallottam. –Mit?

– Kinyitotta egy trombita nyálszelepét, és a tartalmát ráfújta a Marcipán-cicákra.

Hunyorítottam. Nem is olyan rossz, mint gondoltam..., de azért persze nem is jó.

– És ráadásul nem a saját hangszere volt – folytatta Ruth. – Úgy lopta el valakitől. Ha azt hiszed, hogy a közelébe engedem a lányaimat, hát ütődött vagy.

Rájöttem, hogy jobb is lesz így. Nem voltak kéznél olyan kísértethistóriáim, amelyeket elmondhattam volna két olyan fickó előtt, mint Scott és Dave. Amúgy is tudták, hogy plagizáltam Stephen King után szabadon. És milyen zavarba ejtő lenne ott ülni, és a leendő barátomról, Robról mint a mese hősről beszélni a jelenlétükben.

Dave észrevehette a habozásomat.

– Hozunk pattogatott kukoricát – mondta csábítón.

Már láttam, hogy ez alól nem tudok kibújni. Az ingyen pattogatott kukorica olyan dolog, amit nem lehet elutasítani.

– Hát jó – mondtam. – Üsse kő.

– Félelmetes – nézett egymásra a két fiú.

Újból hunyorítottam, de ezúttal eszembe sem jutott Shane. Dave egy picit meglökött, így Keely Herzberg zsebembe gyömöszölt fotójának éles sarka belém böködött, és figyelmeztetett, hogy ezen az éjszakán még van egy kis elintéznivalóm.

8.

– Volt egyszer egy fickó; a szomszédunkban lakott, és úgy hívták, hogy Paul Huck.

Kitaláltam, hogyan meséljek úgy, hogy ne jöjjen zavarba Scott és Dave előtt. Ezúttal nem folyamodtam valamelyik régi Stephen King-sztorihoz, hanem belevágtam abba a kísértethistóriába, amit papa mesélgetett nekünk, amikor a bátyáim és én még kicsik voltunk, és sáttortáborozós kirándulásra mentünk Indiana valamelyik kies erdejébe; ezekre a kirándulásokra mama soha nem jött el, mert allergiás volt a természetre, kivált az eldugott erdőkben tenyésző növényekre.

– Paul Huck nem volt valami eszes fiú – magyaráztam a feszülten rám bámuló arcocskáknak. – Úgy is mondhatnánk, hogy kissé lökött volt. A negyedik osztályig még elvergődött valahogy, ám azután abbahagyta, mert túl nehéz volt neki. A szülei nem bánták, hogy nem jár iskolába, mivel ők maguk sem voltak valami műveltek, s nem sokat számított, hogy eggyel több vagy kevesebb Huck végzi-e el az iskolát.

– Hé! Bejöhetek? – hangzott fel kintről, a tornác ajtaja mögül egy vékony hang.

– Nem! – kiabáltam vissza. – Hol is tartottunk? Azzal folytattam, hogyan nőtt-növegetett fel Paul Huck nagydarab, erős fiúvá, aki buta volt, mint a sötét éjszaka, ám a szíve aranyból volt.

Miközben daráltam a mesét, nem Paul Huckra gondoltam. Egyáltalán nem. Arra gondoltam, ami pont azután történt, hogy megegyeztem Scott-tal és Dave-vel, hogy az ő házikóik lakói előzőnlík a miénket esti mesére. Mert ezután történt az, hogy bementem korrepetálásra Le Blanc professzorhoz.

Ami azzal végződött, hogy kis híján kirúgtak.

Már megint.

És ezúttal nem azért akartak kirúgni, mert a tábori telefonon beszéltem, vagy mert csintalan dalokra tanítottam a gyerekeket.

Akkor hát miért, kérdezhetik tőlem. Miért akart a híres-nevezetes klasszikus fuvolaművész, Jean-Paul Blanc kirúgatni egy olyan teljesen nekikeseredett – és tehetséges – egyént, mint amilyen én vagyok?

Hát azért, mert felfedezte a legmélységesebb titkomat, amit a szívembe zárva, hét laka-t alatt tartottam.

Nem, nem azt a bizonyosat. Nem azt, hogy még mindig kiválóan működik a pszichikai erőm. Hanem a másik titkomat.

A dolog így történt:

Miután Ruth, Scott és Dave elment, elindultam a gyakorlóterem felé, ahol a megbeszélés szerint Le Blanc professzorral lett volna óráim. A professzor bent is volt. Ezt az apró helyiségből kiáradó, édesen csengő fuvolahangokból állapítottam meg. Ezek a gyakorlótermek állítólag hangszigeteltek, ami igaz is, de... csak akkor, amikor az ember odabent van. Az előtérbe minden szó kihallatszik, amit a teremben kimondanak.

És meg kell mondanom, hogy ami bentről kihallatszott, az a legcsodálatosabb, legéteőbb Bach-muzsika volt. Ettől az elegáns, szenvedélyes fuvolaszólótól csaknem könnyek szöktek a szemembe. Az Ernest Pyle Gimnázium Szimfonikus Zenekarában soha nem hallottak még ilyen játékot, értik, amit mondok, ugye? Annyira lenyűgözött, hogy be sem mertem kopogtatni az ajtón, hogy jelezzem, itt vagyok. Azt szerettem volna, ha ez az elbűvölően édes zene soha nem marad abba.

De véget ért. A következő, amit felfogtam, az volt, hogy a professzor ajtaja kinyílt, és Le Blanc tanár úr megjelent, majd hátraszólt valakinek:

– Tehetséges vagy. Egészen rendkívül tehetséges. Bűn lenne, ha nem használnád ki ezt a tehetségedet.

– Igen, tanár úr – mondta egy unott, furcsán ismerős hang.

Lesütöttem a szemem, annyira megdöbbsentem attól, hogy ez a csodás fuvolaszóó nem a tanár, hanem egy tanítvány hangszeréből jött.

És akkor leesett az állam.

– Hé, leszbi – szóó ki Shane. – Csukd be a csúrajtót, beereszted a legyeket!

– Á! Maguk ismerik egymást? – kémlélt ki az ajtón Le Blanc professzor. – ja, persze, jessica, maga ennek a fiúnak a felügyelője, el is felejtettem. Akkor igen nagy szívességre kérném.

Még mindig csak álltam, és Shane-re meredtem.

Nem bírtam levenni róla a szemem. Ez a gyönyörű zene? Lehetséges, hogy ez Shane-ből jött?

– Szeretném, ha biztosítana afelől – mondta Le Blanc professzor, mialatt kezét Shane kövérkés vállán nyugtatta –, hogy ez az ifjú ember előbb-utóbb megéri, milyen ritka tehetség szunnyad benne. Azt állítja, hogy a mamája beszélte rá, hogy ezen a nyáron a Wawasee-táborba jöjjön. Ó maga azonban sokkal szívesebben ment volna egy futballtáborba*.

– Futballtáborba – fakadt ki keserűen Shane. –Nem akarok fuvolázni. Az lányoknak való hangszer – nézett rám szúrósan, nehogy ellent merészélek mondani neki.

Nem is mondtam ellent. Nem bírtam. Még mindig valami bűvölet alatt álltam. Tényleg Shane volt, akit hallottam? Shane játszott a fuvolán? Eszembe jutott, hogy egyszer azt mondta, bőrfuvolán játszik. Nem tudtam, hogy igazat mondott... nos, legalábbis részben.

De hogy valódi fuvolán? Shane volt az, aki ilyen óriásian – nem, nem csak óriásian –, varázslatosan játszott azon a hangszeren, amin én is játszom? Shane? Az én Shane-em?

– Ne légy nevetséges – csóválta meg a fejét Le Blanc professzor. – A világ legnagyobb fuvolaművészei férfiak. És azzal a tehetséggel, fiatal barátom, ami neked adatott, egy szép napon te is közöttük lehetsz.

– Ha bevesznek a Medvékhez, nem leszek közöttük - közölte Shane.

– Nos – hőköolt vissza kissé Le Blanc professzor –, akkor izé... talán tényleg nem...

– Vége az órárnak? – kérdezte Shane, s nyakát nyújtogatva igyekezett a tanár arcába nézni.

– Izé... Igen, tulajdonképpen vége.

– Jó – vágta fuvolája tokját a hóna alá Shane. –Akkor már itt sem vagyok.

E szavakkal kivágtatott.

Le Blanc professzor és én egy-két pillanatig utána néztünk. Azután a tanár összeszedte magát, kitérta előttem a gyakorlóterem ajtaját, és erőltetetten tréfás hangon behívott.

– Nos, Jessica, lássuk, mit tud? Játsszon nekem valamit, jó? – mondta, majd odament a sarokban álló zongorához, leült elé, és elindított egy metronómot. – Tudja, tanítás előtt szeretem kipróbálni a növendékeim tudásszintjét.

Kinyitottam a fuvolám tokját, s elkezdtem összeállítani a hangszert, de az eszem nem azon járt, amit csináltam. Egyszerűen nem bírtam kiverni a fejemből mindazt, amit az imént hallottam. Felfoghatatlan volt. Nem tudtam felfogni, hogy Shane így tud játszani. Egyszerűen képtelenségnek tűnt. A kölyök olyan gyönyörűen muzsikált, olyan megindítóan, mintha a hangjegyek szárnyán elröppent volna valami távoli, angyali világ szinte fájó tisztaságába. Ugyanez a Shane, aki ebédnél egy egész hamburgert gyömöszöolt a szájába – akkor épp ott voltam, és láttam –, sajtosstul, mindenestül, aztán lenyelte, gyakorlatilag egészben, mert Arthur azt mondta neki, hogy úgysem meri. Ugyanez a Shane. És ugyanez a Shane így tud játszani.

Ráadásul nem is érdeklí. Futballtáborba szeretne menni.

Szerintem hazudik. Érdeklí. Nincs ember, aki ha így tud játszani, azt nem érdeklí.

Az ajkamhoz illesztettem a fuvolámat, és játszani kezdtem. Semmi különöset. Egy sláért. Egy kicsit dzsesszesen játszottam, lévén aránylag könnyű dal. De közben kizárólag Shane-re gondoltam. Ebben a fiúban vannak mélységek, kúnyi mély, érintetlen érzelmek, amelyek képessé teszik ilyen muzsikálásra.

Mégsem akar egyebet, csak futballozni.

Le Blanc professzor felpillantott az egyik ismétlésemnél.

*Itt a szerző az un. amerikai futballra utal, ami nem azonos az Európában üzött játékkal.

– Most játsszon valami mást, kérem.

Rázendítettem egy régi nótára, az Elbűvölő ritmusokig. Ez mindig roppant népszerű volt. Legalábbis papának mindig tetszett, amikor odahaza ezt gyakoroltam. Rendszerint kétszer egymás után szoktam eljátszani. Most is így tettem.

A kérdés az, hogy egy kölyök, aki így tud játszani, hogyan lehet ugyanakkor olyan teljesen és totálisan buggyant? Amin azt értem, hogy az imént oly lenyűgözően muzsikáló fiú, és az, aki ma reggel azt mondta Lionelnek, hogy mártsa bele a fogkefáját a vécébe – természetesen akkor, amikor Lionel épp nekilátott a fogmosásnak, vajon egy és ugyanazon személyiség lenne?

Le Blanc professzor a táskájában kotorászott, amit a zongora tetején felejtett.

– Tessék! Most ebből – dobott oda egy kottát a székem előtti állványra.

Brahms I. szimfónia. Mit akar tőlem ez az ember, hogy elaludjak? Inzultusnak éreztem a dolgot. Elsőéves koromban játszottam a fuvola szólamát, az ég szerelmére! Ujjaimat végigfuttattam a lyukakon. Természetesen nyitottan. A hangszerem antik darab volt, amelyet a Mastriani-klán tagjai kézről kézre adogattak egymásnak a legkülönfélébb körülmények között.

Amire nem számítottam, az az volt, hogy hogyan lehetséges, hogy Isten – és meg kell mondjam, nem vagyok egészen biztos abban, hogy egyáltalán létezik, de a vita kedvéért mondjuk, hogy van – ekkora tehetséget ad egy ilyen kölyöknek, mint Shane? Komolyan. Miért adott neki ilyen hihetetlen zenei tehetséget, amikor pedig ő maga sokkal boldogabban nyargalászna egy mezőn, labdával a kezében?

Meg kell mondjam, ha mindez nem bizonyítja Isten létét, és azt, hogy fenemód jó humorérzéke van, akkor nem tudom, mi lenne az, ami bizonyítaná.

– Állj! – vette el előlem a Brahmsot Le Blanc professzor, és egy másikat tett elé.

Beethoven. A III. szimfónia.

Nem tudom, mennyi ideig ültem ott némán és bámultam a kottára. Talán egy teljes perc is eltelt, mire meg bírtam szólalni.

– Hmmm... tanár úr, ezt a darabot nem ismerem.

Le Blanc professzor még mindig a zongoraszéken ült, kezét összefonta a mellkasán, és szúrósan rám nézett. Az a tény, hogy a professzor meglehetősen klassz pasas volt, nem tette kellemesebbé a dolgot.

E pillanatban pontosan olyan volt, akár egy karvaly, amely mind szorosabb és szorosabb köröket ír le valami búzaföld felett, ami arra készíti az embert, hogy elgondolkodjon, vajon mit bámul annyira az ostoba madár? Mezei egeret, netán egy koedukált iskolába járó lány oszló tetemét?

Le Blanc professzor jól megválogatott szavakkal kinyilatkoztatta:

– Nagyon jól tudom, Jess, hogy nem ismeri ezt a darabot. Csak látni akarom, hogyan tudja lejátszani.

Én csak néztem rá.

– Talán el tudnám játszani – mondtam kis idő múlva. – Megtenné, hogy eldúdolja előbb az én szólamomat?

Le Blanc professzor nem is látszott meglepődöttnek kérésem hallatán. Megrázta a fejét, hogy hosszú, barna haja – az enyémnél biztos, hogy hosszabb volt – körös-körül lengett.

– Nem – mondta. – Nem dúdolom el. Kezdje el, kérem.

Kényelmetlenül megmoccantam a széken. –Csak azért – magyaráztam –, mert odahaza a zenetanárom mindig eldúdolja nekünk az egész darabot, és én igazából...

– Aha!

Le Blanc professzor akkorát ordított, hogy majdnem elejtettem a fuvolámat. Hosszú ujjával vádlón rám mutatott.

– Maga nem tud kottát olvasni! – mondta félig diadalmas, félig elborzadt hangon.

Éreztem, hogy a fülcimpám olyan rózsaszínű lett, mint Karené. Nem is rózsaszínű. Égő vörös. Égett a fülem. Égett az arcom. A légkondicionálástól olyan hűvös volt a helyiségben, hogy téli anorák is elkelt volna, én mégis majd elolvadtam a szégyentől.

– Ez nem igaz! – próbáltam határozott lenni, ami nem könnyű, amikor az ember arca lángol.

– Itt van ez a hangjegy például – mutattam rá a kottára. – Ez egy egynyolcados hangjegy. Az meg ott egy egész.

– Jó, de milyen hang? – akadékoskodott Le Blanc professzor.

A vállam megroskadt. Teljés volt a kudarcom.

– Nézze – mondtam –, nekem nincs szükségem arra, hogy kottát olvassak. Csak egyszer kell meghallgatnom a darabot, aztán...

– ...aztán tudja, hogyan kell lejátszani. Igen, igen, tudom. Ismerem a maguk fajtáját. Maguk azok az egyszer-meghallgatom-és-máris-tudom-emberek – csóválta meg a fejét undorral a tanár. – És mondja, tud erről dr. Alistair?

Ettől annyira kiborultam, hogy a lábam is izzadni kezdett Puma-cipőmben.

– Nem. De ugye nem mondja el neki?

– Ne mondjam el neki? – ugrott fel Le Blanc professzor a zongoraszékről. – Ne mondjam el dr. Alistairnek, hogy az egyik felügyelője zenei analfabéta?

Az utolsó két szót már üvöltötte. Bárki meghallhatta, aki elment az ajtó előtt.

– Kérem, Le Blanc professzor, ne rúgasson ki innen! Megtanulom ennek a darabnak a kottáját, ígérem – mondtam nagyon vékony hangon.

– Nem azt akarom, hogy ennek a darabnak a kottáját megtanulja – vágta fel és alá a gyakorlószoba hosszában-széltében Le Blanc professzor. Ami nem volt nagy teljesítmény, lévén a helyiség mindössze két méterszer kétméteres. – Magának az összes darabot el kell tudni olvasni! Hogy lehet ennyire lusta? Pusztán azért, mert hallás után el tud játszani valamit, azt hiszi, ez jó kifogás arra, hogy nem tanul meg kottát olvasni? Szégyellhetne magát! Vissza kellene küldeni magát oda, ahonnan jött. Tőlem akár most rögtön szedhetné is a lotyóját.

Megnyaltam az ajkam. Nem tehettem róla. Teljesen kiszáradt a szám.

– Hmm, tanár úr.

Le Blanc professzor még mindig fel és alá nyargalászott és nehezen lélegzett. Az iskolában elolvastattak velünk egy könyvet, ami egy Heathcliff nevű fickóról szól, aki beleszeretett valami Cathy nevű szerencsétlen lányba, aki nem szerette őt viszont, és esküszöm, Le Blanc professzor tisztára az öreg Heathcliffre emlékeztetett, amint huffogott-puffogott olyasvalamin, ami szót sem érdemelne.

– Mi? – kiáltott rám.

Nyeltem egyet.

– A motyóját. Az előbb azt mondta, hogy szedhetem a lotyómat. De azt úgy kell mondani, hogy a motyómat.

Le Blanc professzor az ajtóra mutatott.

– Mars ki! – üvöltötte.

Szörnyű volt. Az egész dolog teljesen tisztességtelennek tűnt. A filmekben úgy van, hogy ha valaki rájön, hogy egy másik egyén nem tud olvasni, akkor a szíve megtelik szánalommal, és azonnal nekiáll segíteni és taníttatni a boldogtalant. Ahogyan Jane Fonda segítette Róbert de Nirónak, amikor felfedezte, hogy az nem tud olvasni abban az egyébként unalmas filmben, amit egyszer a mamámmal láttam. El nem tudtam volna képzelni, hogy Le Blanc professzor ennyire érzéketlen. Az én esetemben pedig, ha jól meggondolják, ez tényleg tragikus volt.

Meg kellene próbálnom megrezegetni a szíve húrjait, ha egyáltalán van neki ilyenje, jutott eszembe.

– Tanár úr – kezdtem. – Nézze, tudom, megérdemelném, hogy kirúgasson innen, meg minden, és tudom, hogy részben meg is érdemeltem ezt a letolást. A helyzet az, hogy tisztában vagyok vele, hogy addig nem lehetek igazi művész, amíg nem tudok kottát olvasni, és tényleg az volt minden reményem, hogy ha idejövök, akkor helyrehozhatom ezt a hiányosságot.

Egy percig sem hittem abban, hogy beveszi ezt a hülyeséget, ám óriási megkönnyebbülésre mégis bevette. Nem tudom, miért. Talán azért, mert tetőtől talpig remegtem. Nem mintha ideges lettem volna. Ideges voltam, de nem annyira, hogy reszkessek. Még csak nem is a gözölő asztal rémképe ijesztett el ennyire. Valószínűleg azért remegtem, mert a gyakorlóterem fogvacogatóan hideg volt a légkondicionálás miatt.

De úgy látszik, Le Blanc professzor azt hitte, hogy kellőképpen megfélemlített, így a végén azt mondta, hogy jó, nem mondja el a dolgot dr. Alistairnek. Persze túl nyájas sem lett hozzám. Kijelentette, hogy mivel a tanrendje teljesen megtelt, nincs ideje arra, hogy kottaolvasásra okítson, plusz még fel is készítsen a nyár végén tartandó koncertre. Nekem ez direkt jól jött volna, semmi kedvem nem volt ahhoz, hogy részt vegyek ezen az ostoba hangversenyen, ám Le Blanc professzor erre megsértődött, hiszen a koncertet amiatt kell megtartani, hogy mindenki lássa, mennyit dolgoztunk hat héten át, és ami igaz, az igaz, ezért jöttünk ide.

Végül megalkudtunk. Heti három alkalommal találkozom a professzorral hétkor – igen, reggel hétkor –, hogy megtanítson mindarra, amit nem tudok. Megpróbáltam elmagyarázni, hogy reggel hétkor a Jegesmedve uszodában kell lennem a fiaimmal, ami az egyetlen olyan időpont, amikor rendszeren megfürödhetek, ám a professzort ez cseppet sem érdekelte.

Muzsikusok. Már csak ilyen a természetük.

Mialatt a Nyírfa-lakban ültem és Paul Huckról meséltem, végignéztem az előttem ülő kis kölykökön, s arra gondoltam, vajon hányan nővik ki magukat közülük Le Blanc professzorá. Talán mindegyikük. És ez elszomorított. Mert úgy láttam, soha semmiféle lehetőségük nem nyílik arra, hogy bármi más legyen belőlük, ha naponta mindössze két óra szabadidőt kapnak, amikor úgy játszhatnak, mint a többi gyerek.

Kivéve persze Shane-t. Shane az egyetlen a Zenei Tehetségű Gyerekek Wawasee-i táborának körében, aki egy napon talán valóban zenészként keresheti meg a kenyerét, ha úgy akarja. De nem akarja. Inkább futballista szeretne lenni.

És tudják, ha valaki megérti ezt, az én vagyok. Ismerem azt a fájdalmat, ami azzal jár, hogy tehetségem van valamihez, amiből pedig nem kértem.

– ...így aztán Paul Huck a szomszédoknak dolgozott – folytattam a mesét. – Fűvet nyírt, nyaranta rendben tartotta a kertet, télen pedig fát vágott. És senki észre sem vette, hogy a világon van, de amikor néha észrevették, azt gondolták, nini, milyen csinos fickó. Kár, hogy semmi sincs a fejében.

Ránéztem Scottra és Dave-re. Mindketten az ablakmélyedésben ültek. Néhány perc múlva megadhatom nekik a jelet, akkor valamelyikük kioson a konyhába, hogy ha rákerül a sor, elmondja a szerepét.

– De igazság szerint Paul Huck feje mégsem volt egészen üres – meséltem. – Mert miközben Paul Huck a szomszédok kertjében ásott, kapált, egyelt és gazolt, megfigyelte őket. Azt pedig, akit a legszívesebben figyelgetett, Claire Lippmannek hívták. Claire nyaranta minden áldott nap kimászott autóbeállójuk lapos tetejére és bikiniben napozott. – Furcsa, hogyan kúsztak be a mesémbe valóságos, élő személyek. Papa változata szerint a lányt Debbie-nek hívták. Számomra valahogy úgy tűnt, hogy Claire, az Érníe Pyle Gimnázium felsőse jobban illett ide.

– Paul beleesett Claire-be – folytattam. – Mégpedig nagyon-nagyon beleesett. Claire-re gondolt, miközben reggelizett. Claire-re gondolt délutánonként, amikor fűvet nyírt. És Claire-re gondolt, miközben este vacsorázott. Akkor is Claire-re gondolt, amikor az egész napi nehéz munkája után lefeküdt. Paul Huck éjjel-nappal csakis Claire-re gondolt.

– De – néztem körül, és láttam, hogy minden arcocskára felém fordul –, Claire Lippman nem gondolt Paulra reggelizés közben. Akkor sem gondolt rá, amikor délutánonként az autóbeálló tetején napozott. Vacsora közben sem gondolt rá, és egészen biztos, hogy akkor sem, amikor éjjelente az ágyában aludt. Claire Lippman egyáltalán nem gondolt Paul Huckra, mert szinte alig tudott arról, hogy Paul Huck a világon van. Claire számára Paul csupán az az ezermester volt, aki minden tavasszal leverte a kéményükről a mókuszészkeket, és aki kihalásztta a hátsó udvarukban álló díszkútból a döglött oposszumokat. Mást nem tudott róla.

Éreztem, hogy a gyerekek unni kezdik a dolgot. Ideje volt kissé felcsigázni őket.

– Végül – mondtam – Paul kétségbeesett. Tudta, hogy ha meg akarja nyerni Claire szívét, cselekednie kell. Egy tavaszi napon, amikor épp Claire-ék házának ereszcatornáit pucolta, támadt egy ötlete.

Elhatározta, hogy megmondja Claire-nek, mit érez iránta.

És pont akkor, amikor Paulnak ez az ötlete támadt, Claire megjelent az ablakban. Paul úgy gondolta, hogy ennél jobb alkalmat nem is találhatna arra, hogy elmondja, amit akar. Ám abban a pillanatban, amikor megkocogtatta az ablaküveget, Claire vetkőzni kezdett. – Itt néhányan felvihogtak, amiről nem vettem tudomást. – A helyiség ugyanis a fürdőszoba volt, és Claire épp zuhanyozáshoz készülődött. Nem vette észre, hogy Paul az ablak előtt áll..., legalábbis először nem vette észre. Paul pedig, nos, hát sejtelve sem volt róla, mit is csináljon. Még soha életében nem látott meztelen nőt, nem is beszélve élete szerelméről, Claire-ről. Így hát szinte odagyökerezett a lába a létrához, képtelen volt megmozdulni.

Claire a zuhanyozás előtti pillanatban az ablak felé nézett, és amikor meglátta Pault, annyira megijedt, hogy nagyot sikított. Olyan hangosan, hogy Paul kis híján leesett a létráról.

Claire azonban nem hagyta abba a sikoltozást. Ijedtében egyfolytában kiabált. Az emberek odakint az utcán meghallották, felnéztek a házra, s meglátták Paul Huckot, aki bekukucskált Claire Lippmanék fürdőszobaablakán, azt azonban nem tudhatták, hogy azért mászott oda, hogy kipucolja az ereszcatornát. Paul Huck mindig is fura, kísérteties alak volt, odahaza élt a szüleivel, noha már rég elmúlt húszéves, de úgy beszélt, mint egy kilencéves gyerek. Az emberek azt hitték, hogy talán megfenyegette minden csak rosszabbra fordult, mert amikor Paul egyszer mégis kijött a barlangból, észrevette, hogy emberek keresgélik őt, és a seriff kocsját is meglátta. Ijedtében még mélyebbre bújott a barlangba, és amikor megszomjazott, a barlangban csepegő vízből ivott.

– De enivaló sem volt a barlangban – mondtam. – És Paul nem jöhetett ki, nem mehetett el vásárolni, mert akkor elcsípték volna. Végül éhségében már teljesen esztét veszítette. Meglátott egy denevért, megfogta, kitekerte a nyakát, és úgy, ahogy volt, nyersen megette.

Néhány gyerek undorodva felnyögött.

– így kezdődött Paul teljes becsavarodása – meséltem tovább. – Hamarosan kizárólag barlangvizen és denevéreken élt. Rettentően lesoványodott, s hosszú, rendetlen szakállra nőtt. A haját sem mosta, mert nem volt hajmosószer, és a haja tele lett kosszal és ágacskákkal. A ruhái elrongyolódtak, s szinte egészen leszakadtak róla. De még mindig nem mert kijönni a barlangból, mert nem bírt szembenézni azzal a szégyennel, amit Claire-nek okozott.

Telt-múlt az idő. Jött a tél. Paul hamarosan már a denevérekéből is kifogyott. Mit volt mit tennie, éjjelente ki kellett bújni a barlangjából; ilyenkor át-nézte-kotorászta az emberek szemeteskukáit, ahol csirkecsontokat és poshadt tejet talált, így legalább nem kellett éheznie. Előfordult, hogy az álmukból felriadó kisgyerekek meglátták őt, és másnap reggel elmondták szüleiknek, hogy a hátsó udvarban egy furcsa, hosszú szakállas embert láttak, mire a szüleik azt felelték, hogy ne beszéljete ilyen butaságokat.

Ám a gyerekek tudták, hogy mit láttak.

Még több idő telt el. Paul Huck az egyik éjszakán egy szemeteskukában turkálva ráakadt egy újságra. Az újságok amúgy nemigen érdekelték Pault, mivel nem tudott olvasni. De ebben az újságban meglátott egy fényképet. A holdvilág fénye mellett jobban megnézte, és rádöbrent,

hogy a fénykép a szerelmét, Claire Lippmant ábrázolja. Nem kellett olvasni tudnia ahhoz, hogy rájöjjön, miért van Claire Lippman arcképe az újságban. A fénykép menyasszonyi ruhában és fátyolban ábrázolta. Claire Lippman férjhez ment.

Paul ekkor már annyira örült volt, hogy nem tudott normális emberként gondolkodni; nem mintha azelőtt tudott volna. De a hosszú időn át tartó denevér- és szemétdiétától, amelyet az utóbbi években evett, még rosszabb elmeállapotba került. Így aztán az, ami Paul szemében remek ötletnek tűnt – mármint hogy nászajándékot kellene adnia Claire-nek, hogy a lány lássa, nem neheztel rá –, nos, ez normális ember előtt nem tűnt volna annyira jónak.

– Ami még ennél is rosszabb volt – folytattam –, hogy Paul azt találta ki, hogy nászajándék gyanánt leszedi a város összes kertjének minden rózsáját. El is kezdte, és a város összes gyereke felébredt, kinézett az ablakon és így szólt: „Ni, már megint itt van Paul Huck”, és azon töprengtek, vajon mi a csudát fog csinálni azzal a töméntelen rózsával.

– Hát azt csinálta, hogy a rózsákat egy halomba hordta Claire Lippman háza elé, hogy másnap reggel, amikor felkel és elindul, ez legyen az első, amit észrevesz.

Majd így folytattam:

– Most először történt meg az, hogy egy felnőtt is felriadt, és meghallotta Paul Huck motoszkálását. Az illető Claire újdonsült férje, Simon volt, aki idegen volt ebben a városban. Soha életében nem hallott Paul Huckról. Simon mindössze annyit tudott, hogy amikor felébredt, és lement a konyhába, hogy igyon egy pohár tejet, mielőtt újból elalszik, meglátott egy hatalmas termetű, borzas hajú férfit, aki csupa kosz és vér volt – mert a rózsák tüskéi alaposan megtépázták –, amint a küszöbükön áll. Simon nem sokat töprengett azon, hogy mit csináljon. Mivel a konyhában volt, megragadta az első, keze ügyébe eső, fegyvernek használható dolgot, egy hatalmas konyhakést, majd kiment az ajtó elé, és kiszólt: „Ki az ördög maga?”

Paul annyira meghökkent attól, hogy valaki beszélt hozzá – ami már öt hosszú éve nem esett meg vele –, hogy gyorsan megfordult, és szembenézett Simonnal, mielőtt elszaladt volna. Simon nem értette, hogy Paul Huck megijedt tőle, azt hitte, hogy az óriási, szőrös, vértől csepegtető fickó meg akarja támadni. Simon meglendítette a konyhakést, ami épp az álla alatt találta el Pault, és huss... lenyisszantotta a fejét. Paul Huck meghalt.

A gyerekek síri csendben hallgattak.

Ekkor elmeséltem nekik, hogy amikor Claire férje meglátta, mit tett, pánikba esett, és berohant a házba, hogy felhívja a rendőrséget. Claire meghallotta a lábdobogást, felébredt, és lejött az emeletről. Egyenest kiment a tornácra. Először a rózsákat vette észre. Másodszor meg azt, hogy egy hatalmas, véres tetem hever a rózsák között. Végül pedig megpillantotta a levágott fejet.

És bár a fejen hosszú szakáll volt, a szeme pedig rémesen kifordult, Claire mégis felismerte Paul Huckot. És a rózsákból, és hogy ez itten Paul, rájött, hogy a férje megölte azt a férfit, aki őmiatta élt öt hosszú éven át állati sorban.

Claire nem engedte, hogy Simon felhívja a rendőrséget. Elmondta a férjének, hogy ártatlan embert ölt meg. Paul soha nem bántotta volna egyiküket sem. Ha ennek híre megy, mondta Claire, akkor ő és a férje, egy híres sebész, társadalmilag tönkremennének ebben a városban. Mindezt elmagyarázta Simonnak. „El kell dugnunk valahová a holttestet”, erősködött Claire, „aztán úgy teszünk, mintha mi sem történt volna”.

Simon undorodott ugyan a dologtól, de szerette Claire-t, és élvezte, hogy a város társadalmi ranglétrájának a tetején áll. Így aztán alkut kötött Claire-rel: ő eltakarítja Paul testét, ha Claire hajlandó eltakarítani a fejét.

Claire beleegyezett. Így aztán, mialatt Simon lepedőkbe csavargatta Paul hulláját, nehogy összevérezze a kocsija hátsó ülését, miközben odahajt vele a tóhoz, amibe bele akarta dobni, Claire felemelte a fejet, és bedobta az első helyre, ami eszébe jutott: a hátsó udvar kútjába.

Amikor Simon visszaérkezett a tótól, mindketten nekiálltak felmosni a vért és eltüntetni a rózsákat. Azután kimerülve ágyba zuhantak és elaludtak.

Eleinte úgy látszott, hogy minden rendben van.

A gyerekek kivételével senki nem hitte azt a városban, hogy Paul Huck életben van még, így azt sem vették észre, hogy nincs többé. Claire és Simon nagy nehezen kezdte elfeledni szörnyű tettét, és életük visszatért a normális kerékvágásba.

Eljött az első teliholdas éjszaka Paul meggyilkolása óta. Ezen az éjszakán Claire és Simon arra riadt fel, hogy valami nyögdecselést hallanak a hátsó udvar felől. Először azt hitték, csak a szél dudorászik. De azután egészen jól ki lehetett venni a nyögdecselő szavakat. „Hol... van... a... fejem?”

Claire és Simon először azt hitte, hogy rosszul hall. Ám a nyögdecselés egyre közelebből hallatszott, és ekkor már jól kivehettek minden egyes szót: „Idele... a... kútban.”

Claire és Simon felkapta fürdőköpenyét, és lerohant a lépcsőn. Benéztek a hátsó udvarba, és a hold fényében meglátták életük legszörnyűbb látványát: ott álldogált Paul Huck fejetlen holtteste, mindenféle vízínövényvel, sással borítva, csepegve, és ezt nyögdecselte: „Hol... van... a... fejem?”

És a kút mélyéről ráfelelték: „Idele... a... kútban.”

Claire és a férje abban a pillanatban majd megőrült. Még aznap éjjel elrohantak a házukból, és soha többé nem mentek vissza, még a holmijaikért sem. Felbéreltek egy költöztető céget, hogy hozza utánuk a bútoraikat. És meghirdették eladásra a házat.

– És tudjátok, mi történt? – néztem végig a gyerekek arcán egyetlen zseblámpám fényénél. – Soha senki nem vette meg a házat. Mintha az emberek megérezték volna, hogy ebben a házban valami nagyon rossz dolog történt. Senki sem vette meg, és a ház apródonként tönkrement. Vandálok bezúzták az ablakait, patkányok költöztek be, a padláson meg denevérek tanyáztak, pont olyanok, mint amilyenekkel Paul Huck táplálkozott. Még ma is üresen áll a ház. És teliholdas éjszakákon, ha kimentek a hátsó udvarba, még mindig hallhatjátok, amint a szél azt nyögi, mint Paul Huck: „Hol... van... a... fejem?”

A sötét konyhából mély, kísérteties jajongás érkezett:

– Idele... a... kútban!

Egy pillanat alatt minden felbolydult. Az összes fiú sikoltozni kezdett. Scott vigyorogva jött elő a konyhából. Ekkor valaki feltépte a tornác ajtaját, és Shane lihegve, holsápadtan kiabálva berontott: – Hallottátok? Hallottátok? Ez ő, ez Paul Huck! Idejött utánunk! Kérlek, könyörgöm, ne kelljen a tornácon aludnom! Ígérem, hogy mostantól kezdve jó leszek, ígérem!

Ekkor egy icipicit – de tényleg csak nagyon kicsit – világosabban kezdtem látni, hogyan lehetséges, hogy egy olyan kölyök, mint Shane, ilyen gyönyörűen muzsikál.

9.

Amikor másnap reggel felébredtem, tudtam, hogy Keely Herzberg hol van.

Nem mintha sokat kezdtem volna az információval. Úgy értem, nem rohantam be Pamela irodájába, és nem mondtam el, amit tudtam. Legalábbis még nem. Muszáj volt előbb ellenőriznem a helyzetet, megbizonyosodni, hogy Keely valóban szeretné-e, hogy megtalálják.

És hála Paul Hucknak, már azt is tudtam, hogyan fogjak neki a dolognak.

Nos, azért nem egészen Paul Hucknak köszönhettem. Csupán annak a ténynek, hogy mivel Scott és Dave és az ő gyerekeik velem voltak előző este, rájöttem egy sokkal biztonságosabb telefonálási lehetőségre, mint az eddigi. Kiderült ugyanis, hogy az összes tábori felügyelőnek van mobiltelefonja. Komolyan. Kivéve Ruthot és engem... és gondolom, Karén Sue Hankeyt, mivel ő soha semmi olyasmit nem követne el, amivel megszegi a szabályokat.

Nem tudom, hogy Ruth meg én miért maradtunk ki ebből. Azt hiszem, egész Indianában mi ketten vagyunk az egyedüli tizenhat éves lányok, akiknek nincsen mobiltelefonjuk. Mi baj van a mi szüleinkkel? Az ember azt hinné, nagyon is szeretnék, ha lenne maroktelefonunk, hogy bármikor felhívhassuk őket, amikor később megyünk haza, vagy ilyesmi.

De mi soha nem megyünk haza később, mert minket soha sehová nem hívnak meg. Nyilván a zenekari hülyeségeink miatt van így. No meg az én úgynevezett furcsaságaim miatt, gondolom.

De rajtuk kívül a tábor összes gyerekfelügyelőjének a zsebében ott lapul a mobiltelefon. Egész héten át telefonálnak, őket is hívják, csupán arra kell ügyelniük, hogy a kis telefonok ne csengjenek, és ne beszéljenek rajtuk Pamela és dr. Alistair szeme láttára, füle hallatára.

Így azután most, hogy előző este oly eredményesen megrémítettem a rájuk bízott kölyköket, hogy ettől kezdve bármit kértek tőlük, megtették – például mukk nélkül elaludtak –, mind Scott, mind Dave lelkesen felajánlotta a telefonját, amikor a reggelinél megkértem, adná kölcsön valamelyikük.

Dave telefonja mellett döntöttem, mert azon kevesebb gomb volt, és kevésbé tűnt bonyolultnak. Aztán kisurrantam az ebédlőből, és odamentem a Gödörhöz, ami a nap e szakában teljesen üres volt. Úgy gondoltam, hogy az összeköttetés is elég jó lehet innen.

Rob telefonja ötször kicsengett, mire felvette.

– Hé, én vagyok! – mondtam, és mivel úgy képzeltem, hogy reggel kilenc előtt tucatnyi lány hívhatja, hát hozzátettem: – Jess.

– Tudom, hogy te vagy – mondta Rob. Nem is hallatszott álmosnak. Rendszerint ő nyitja ki a nagybácsija garázsát, ezért kora reggel szokott felkelni. –Mi van? Hogy s mint mennek a dolgok a bandatáborban?

– Ez zenekari tábor.

– Mindegy. Hogy megy?

Mi lehet az Rob hangjában, amitói azonnal vacogni kezdek, ugyanúgy, ahogyan tegnap a szuper-légkondicionált gyakorlóteremben reszkettem? Csak most belül remegtem, nem kívül. Nem tudom. De erős a gyanúm, hogy a dolog azzal a szóval kapcsolatos, ami úgy kezdődik, hogy szere...

Holott ez roppant helytelen; miért kell nekem beleesnem egy olyan fickóba, aki szemmel láthatólag semmit nem akar kezdeni velem? De tényleg, miért nem veszi észre, hogy mi ketten egymásnak termettünk? Akkor találkoztunk, amikor az iskolában büntetésből bezártak bennünket, az ég szerelmére! Kell ennél többet mondanom?

– Minden oké – feleltem. – Kivéve, hogy van egy kis problémám.

– Ó, tényleg? És mi az?

Megpróbáltam magam elé képzelni, milyen lehet most Rob, amint a konyhájukban ül; neki és a mamájának csak egy telefonjuk volt, az is a konyhában. Úgy képzeltem, hogy

farmernadrág lehet rajta. Még soha nem láttam másban, csak farmernadrágban. Ami rendjén is volt, mert egész különlegesen jól nézett ki benne. Mintha pont úgy tervezték volna meg a fenekét, hogy szépen rásimuljon a Levi's, széles válla pompásan kitöltötte a bőrdzsekit, amit mindig felvett, valahányszor motoron száguldozott.

És a többi része sem volt rossznak mondható.

Egyszóval azon igyekeztem, hogy ne gondoljak arra, amint sötét, göndör haja, amelynek többnyire nem ártott volna egy kis birkanyírás, az arcomat csiklandozta, amikor utoljára megengedte, hogy megcsókoljam. Nagyon régen volt. Rettentő régen. Ó, istenkém, miért nem lehetek néhány évvel idősebb?

– Figyelj! A helyzet a következő – mondtam, és röviden elmeséltem neki Jonathan Herzberget.

– Vagyis – foglaltam össze –, el kellene jutnom Chicagóba, hogy megnézzem, mi a valóságos helyzet, és bár tudom, hogy dolgozol, meg minden, de tudod, arra gondoltam, mi lenne, ha kivennél egy nap szabadságot, és ha nem bánád, akkor...

– Mastriani! – mondta Rob. Nem hallatszott dühösnek, pedig megpróbáltam kihasználni, méghozzá elég otrombán. –Négy óra távolságnyra vagy innen!

A szemem megrebbent. Annyira reménykedtem, hogy azonnal igent fog mondani. Amikor elképzeltem ezt a telefonálási jelenetet, arról álmodoztam, hogy amint Rob meghallja a hangom, olyan izgatott lesz, hogy azonnal motorra pattan, és nem tesz fel kérdéseket.

De a való életben a fiúk kérdezősködnének.

„Tudom, hogy messze vagy”, mondtam magamban. „Te hülye. Mire számítottál? Rob kerek percc megmondta, hogy nem akar járni veled. Mikor sikerül felfognod ezt azzal a buta fejjel?”

– Tudod mit? – mondtam. – Ne is törődj vele. Majd megkérek valaki mást, hogy...

– Nem tetszik ez nekem – felelte Rob. Amit úgy értettem, nem tetszik neki, hogy másvalakit kérek meg arra, hogy vigyen el Chicagóba, és egy pillanatra már egészen izgatott lettem, de akkor így folytatta: – Először is mi az ördögnek mondta el a bátyád annak a fickónak, hogy hol vagy?

Felsőhajtottam. Rob soha nem találkozott Douglasszel. És senki mással sem a családomból, papát kivéve, és vele is csak egy röpke pillanatra. Kötve hiszem, hogy bármely családtagom sikoltozna örömeiben, ha tudná, hogy olyan srácba vagyok szerelmes, akivel az iskolai bezárások alatt ismerkedtem meg.

Az is lehet, hogy az az oka – legalábbis számomra úgy tűnt –, hogy azért nem mehetünk el együtt valahová, mert ő jelenleg próbaidőn van, és nem akarja azzal tönkretenni magát, hogy egy kiskorúval randevúzik.

Esküszöm, egyre bonyolultabb lesz az életem.

– Honnan tudod – erősködött Rob –, hogy ez nem azoknak az ügynököknek a csapdája, akik a múlt tavasszal üldöztek? Szerintem ennek nagyon is csapdászaga van, Mastriani. Az egész dolgot azért rendezhették, hogy bizonyítsák, hazudtál, amikor azt mondtad nekik, hogy többé már nincsenek különleges képességeid.

– Tudom. Ezért akarom mindenképp ellenőrizni. De szereznem kell valakit, aki odavisz. Nem nagy ügy.

– Mi van Ruthal? – Rob mindössze egyszer-kétszer találkozott a barátnőmmel. Amikor először említette, úgy célzott rá, hogy „az a kövér tyúk”, de aztán hamar megtanulta, hogy nem engedem szólalni a legjobb barátnőmet. És Ruthnak sem engedtem, hogy úgy nevezze Robot, ahogyan mindenki mást hív, aki nem a város közepén lakik: „az a darás”. Ha Rob és én valaha járni kezdünk egymással – ha egyáltalán –, akkor kettejük között biztosan mindig lesz egy kis feszültség. Abból, ahogyan Rob a barátnőimmel bánik, azt kell hinnem, hogy titkon mégis szerelmes belém. – Ruth nem tud elvinni?

– Nem – feleltem. Nem akartam belekezdeni ebbe a hosszú, Ruth-nem-valami-jó-válságos-helyzetekben-dologba. – Nézd, ne is törődj vele. Majdcsak találok valakit. Nem nagy ügy.

– Hogy érted, hogy majdcsak találsz valakit? – Rob bosszús hangon beszélt velem, amihez semmi joga sem volt. Elvégre nem jár velem, igaz? – Kit akarsz megkérni?

– Van itt néhány ember, akinek kocsija is van – mondtam. – Csak utána kell nézнем, melyikük lenne az, aki elvisz, és kész.

Hirtelen Dave jelent meg a Gödör szélén, a lépcsők tetején, és lekiabált.

– Hé, Jess, befejezted már? Nekem most át kell vinnem a kölyköket a zeneterembe!

– Ó, csak még egy perc – szóltam vissza Dave-nek, majd újra a telefonba beszéltem. – Figyelj, most mennem kell. Ez a srác kölcsönadta a telefonját, de most vissza kell adnom neki, mert elmegy.

– Miféle srác? – kérdezte Rob. – Srácok is vannak ott? Azt hittem, ez csak olyan kis kölyköknek való tábor!

– Az is – feleltem. Csak képzelődtem, vagy tényleg nyugtalanság hallatszott a hangjából? – Vannak itt fiú felügyelők is, tudod?

– Mit tud kezdeni egy srác a kis kölykökkel? – akarta tudni Rob. – Engedik, hogy ilyesmivel srácok foglalkozzanak?

– Hát persze. Miért is ne? Hé, várj egy percre? – hunyorogtam fel Dave-re. Még kilenc óra sem volt, de a nap máris úgy tűzött, hogy később biztos szörnyű kánikula lesz. – Dave! Ugye van kocsid?

– Igen. Miért? Ma estére karambolt tervezel?

– Tudod mit, Rob? – mondtam a telefonba. – Azt hiszem...

De Rob már mondott valamit. És az, amit mondott, nagyon meglepő volt.

– Pontban egy órákor érted jövök. Teljesen zavarba jöttem.

– Hogy mit csinálsz? Miről beszélsz?

– Egy órákor ott leszek – ismételte meg Rob. – Hol is vagy? Add meg az útirányt.

Zavarban voltam, de azért megadtam Robnak az útirányt, és megbeszéltem vele, hogy annál a kanyarultnál találkozunk, ami a tábor főbejáratához vezet. Aztán letettem a kagylót, és azon töprengtem, vajon mitől gondolta meg magát ilyen hirtelen. Felmásztam a lépcsőn, és visszaadtam Dave-nek a telefonját.

– Kösz – mondtam. – Életet mentettél. Dave vállat vont.

– Tényleg el kellene hogy vigyelek valahová? – kérdezte.

– Már nem – feleltem.

És akkor egyszeriben tudtam. Rájöttem, miért volt Rob olyan blazírt, amikor közöltem vele, hogy hét teljes hétre elmegyek, és miért volt az, hogy épp most, a telefonban eldöntötte, hogy mégis eljön értem: mert nem is sejtette, hogy a táborban srácok is vannak.

Komolyan. Úgy képzelte, hogy mindössze Ruth és én leszünk itt körülbelül kétszáz kisgyerekkel. Egy pillanatig sem jutott eszébe, hogy netán fiatal srácok is lógnak errefelé.

Ez volt az egyedüli magyarázat. Legalábbis ezt véltem kiolvasni szokatlan viselkedéséből.

Persze ez a magyarázat mit sem számított. Mert ha igaz, az azt jelenti, hogy Rob ennyire szeret engem, márpedig az biztos, hogy nem így van. Különben nem vacakolt volna annyit azzal a hülye próbaidős tisztjével.

De hát persze a börtön kilátása roppantul ijesztő dolog... – Jess! Jól vagy?

Megráztam magam. Dave tágra nyílt szemmel meredt rám. Teljesen belemerültem a magam kis Rob Wilkins-álomországába, itt, Dave orra előtt.

– Ó, igen. Persze. Kösz. Nem, tényleg nincs már szükségem a kocsidra. És jól vagyok.

– Oké – süllyesztette Dave a zsebébe mobiltelefonját.

– Valamire azért mégis szükségem lenne, Dave.

– Igen? Mire? Mélyet lélegeztem.

– Szükségem lenne valakire, aki ma délután szemmel tartaná a kölykeimet – daráltam le egy szuszra. – Csak egy kis időre, ameddig izé, el nem végzek valamit.

Ruthtal ellentétben Dave cseppet sem akadékoskodott.

– Naná – vont vállat egyszerűen.

– Tényleg? Nem bánnád? – remegett meg az állam.

– Nem – vont újra vállat. – Miért kellene bánnom?

Visszafelé indultunk, az ebédlő felé. Amint a közelébe értünk, észrevettem, hogy a Nyírfalak legtöbb lakója már befejezte a reggelijét, és odakint gyülekezett, az egyik tábori kutyus körül.

– Ez egy szőlő – mondta Shane társalgási hangon Lionelnek. – Gyere és edd meg.

– Nem hiszem el, hogy szőlő – felelte Lionel. –Ezért azt hiszem, nem is eszem meg, köszönöm.

– De, tényleg – bizonykodott Shane, és rámutatott valamire a kutya füle mögött. – Nálunk, Amerikában itt terem a szőlő.

Amikor közelebb mentem, rögtön megláttam, miről folyik a szó. A kutya egyik fülén hatalmas, vérrel teleszívott kullancs függött. Kissé valóban olyan alakja volt, mint egy szőlőszemnek, de azért, gondoltam, ezzel még a leghiszékenyebb külföldit sem lehet becsapni.

– Shane! – mondtam hangosan, amitől Shane gyorsan ugrott egyet.

– Mi van? – nyitotta tágra ártatlan, békéjék szemét Shane. – Semmit nem csináltam. Becsszóra, Jess.

Ettől a pimasz hazugságtól igazán felháborodtam.

– Csak akartál. Meg akartad etetni Lionellel a kullancsot. – A többi fiú vihogni kezdett. Shane az előző esti ijedelme ellenére, amikor végül, a Paul Huck-mese után mégis megengedtem, hogy odabent aludjon a többiekkel, most íme, visszatért régi trükkjeihez.

Legközelebb, fogadkoztam magamban, a tó közepén fog éjszakázni, egy rozoga csónakban.

– Kérj bocsánatot – ripakodtam rá.

– Nem látom be, miért kérjek bocsánatot olyasvalamiért, amit nem követtem el – mondta Shane.

– Kérj bocsánatot – ismételt meg. – Azután szedd ki azt a kullancsot a szegény kutyából.

Ez volt az első hibám. Magamnak kellett volna kisednem a kullancsot.

A második hibám az volt, hogy hátat fordítottam a fiúknak, és megláttam Dave-et, azzal a nagy, széles vigyorral az arcán. Előző este ő és Scott bizalmasan elmesélték nekem, hogy az összes felügyelő fogadásokat kötött, ki nyeri meg az akarat csatáját, Shane, avagy én. Általában mindenki úgy gondolta, hogy Shane lesz a győztes.

– Bocsánat, Láj-oh-nell – mondta Shane.

– Látod, mire vállalkoztál? – mondtam Dave-nek. – Neked...

Hatalmas visítás hasított a friss reggeli levegőbe.

Villámgyorsan megfordultam, és mit láttam? Lionelt, amint vérrel telepettyegetett fehér ingében előbb hátrahúzta az öklét, majd harminc kilójának minden erejét beleadva odavágott Shane szemébe. Valószínűleg az orrára célzott, de elvétette.

Shane hátratántorodott, szemmel láthatóan jobban meghökkent az ütéstől, mint amennyire fáj neki. Ám azért abban a pillanatban bömbölni kezdett, nagy, kisbabás zokogással, s mindkét kezét orcája sérült felére tapasztotta, miközben rémült és felháborodott hangon jajongott.

– Megütött! Jess, ez megütött engem!

– Mert hozzám vágta a kullancsot – jelentette ki Lionel, felém mutatva véres ingét.

– Helyes – mondtam, és azon igyekeztem, hogy ki ne jöjjön belőlem a reggelim. – Ennyi elég. Menjetek be az osztályba.

– De így nem mehetnek be! – mondta elborzadva Lionel.

– Majd hozok neked tiszta inget – ígértem. – Visszamegyek a házba, és hozok, te meg közben menj be zeneelméletre.

A fiú lecsillapodva felvette fuvolatokját, és egy utolsó pillantást vetve Shane-re, elindult az osztályterem felé.

Shane azonban nem nyugodott le ilyen könnyen.

– Ő is bunkót érdemel! – kiabálta. – Neki is adj egy bunkót, Jess, amiért megütött!

Ránéztem Shane-re, aki ebben a pillanatban úgy nézett ki, mint egy valódi örült.

– Shane! Telespriccelted őt kullancsvérrel. Minden joga megvolt arra, hogy megüssön.

– Ez nem ér! – kiabálta Shane, s hangja elcsuklott a hüppögéstől. – Ez nem ér!

– Az isten szerelmére, Shane – mondtam, miközben magamban muszáj volt nevetgélnem –, kész szerencse, hogy ezen a nyáron zenekari táborba jöttél, nem pedig futballtáborba, ha sírva fakadsz, valahányszor a szemed közé pancsolnak.

Lehet, hogy az adott körülmények között nem ez volt a legbölcsebb mondat. Shane arca eltorzult az érzelmektől, de nem tudtam volna megmondani, hogy zavarba jött vagy fájt neki. Számomra kissé meghökkentő volt, hogy megbántottam az érzelmeiben. Nehéz volt elhinni, hogy egy ilyen kölyöknek, mint amilyen Shane, egyáltalán vannak érzelmei.

– Nem én választottam ezt a hülye tábor – kiabálta Shane. – A mamám akarta, hogy idejőjtek! Nem engedte, hogy futballtáborba menjek! Félt, hogy megsérül az a hülye kezem, és többé nem játszhatom azon a hülye fuvolán!

Elhallgattam. Mert hirtelen megértettem Shane mamájának a szempontjait.

– Shane – mondtam halkán. – A mamádnak igaza van. És Le Blanc tanár úrnak is. Neked valami egészen hihetetlenül nagy tehetséged van. És nagyon nagy kár lenne, ha veszni hagynád.

– Úgy érted, mint te a tiédet? – kérdezte Shane savanyúan.

– Hogy érted ezt? – csóváltam meg a fejem. – Én nem hagyom veszendőbe menni a zenei tehetségemet. Ez az egyetlen oka annak, amiért itt vagyok.

– Csakhogy én nem a zenei tehetségedről beszélek! – közölte Shane.

Ráméredtem. Hirtelen világossá vált, miről beszél. Túlságosan is világossá. Persze még mindig voltak néhányan, akik körülöttünk ácsorogtak, figyeltek, hallgatóztak. A nagyjelenetnek hála, egész kis tömeget vonzottunk magunk köré. A gyerekek közül azok, akiknek még nem kellett bemenniük a zeneterembe, és néhány felügyelő körénk sereglett, úgy nézte, hogyan fejlődik ki a mi kis drámánk az ebédlő ajtaja előtt. Abban biztos voltam, hogy nem tudták, mire céloz Shane. De én igen. Én tudtam.

– Shane! Ez nem ér!

– Igen? – hördült fel a fiú. – Tudod, mi az, ami még nem ér, Jess? Az, hogy a mamám idekényszerített. És az, hogy nem adsz Lionelnek bunkót!

Azzal megfordult, és szó nélkül faképnél hagyott.

– Shane! – kiáltottam utána. – Gyere vissza! Ha nem jössz vissza, esküszöm, ma este Paul Huckkal alszol a tornácon.... Shane megtorpant, de nem azért, mert megijedt a fenyegetéstől. Ó, nem. Hanem azért, mert egyenest belerohant dr. Alistairbe, a tábor igazgatójába, aki valószínűleg meghallotta az ebédlőben ülve és szokásos ebéd utáni kávéját iszogatva a hajcihőt, s kijött megnézni, mi ez a felfordulás.

– Ufff! – nyögött fel dr. Alistair, amikor Shane kobakja nekiütközött a gyomrának. Belekapaszkodott a fiú vállába, nehogy mindketten elessenek. Mint tudják, Shane nem könnyűsúlyú.

– Mi a csoda ez a kornyikálás? – szegezte nekem a kérdést dr. Alistair, s közben felém fordította Shane-t.

Mielőtt egy árva szót szólhattam volna, Shane felemelte a fejét, és könnyektől maszatos arcával s egyik szeme alatt a letagadhatatlanul ott éktelenkedő ütésnyommal belenézett dr. Alistair arcába. –Az egyik fiú megütött, és a felügyelőm semmit sem csinált, dr. Alistair –

mondta, majd meg-megcsukló hüppögéssel hozzátette: – Ha a papám megtudja, nagyon dühös lesz.

Dr. Alistair kiguvadt szemmel nézett rám szemüvege felett.

– Ez igaz, ifjú hölgyem? – kérdezte. Tuti, hogy kizárólag azért nevezett ifjú hölgyemnek, mert nem tudta a nevem.

– Csak részben – feleltem. – Úgy értem, a másik fiú valóban megütötte, de csak azok után, hogy...

Még be sem fejezhettem a magyarázatot, amikor dr. Alistair már átvette az uralmat a helyzet felett. –Maga – mondta Dave-nek, aki a közelünkben állva tátott szájjal figyelte a fejleményeket – vigye le ezt a gyereket az ápolónőhöz, hogy lássa el a szemét. Dave máris ugrott.

– Igenis, uram – mondta, és bocsánatkérő pillantást vetve rám, kezét Shane vállára tette, és a betegszoba felé húzta. – Gyere, nagyfiú – biztatta.

Shane szipogva Dave után kullogott, de előtte még megállt, hogy diadalittas pillantást vessen rám.

– Maga pedig – bökött felém a mutatóujjával dr. Alistair – bejön az irodámba, hogy megbeszéljük ezt a dolgot.

A fülem vörösebb lett, mint valaha.

– Igen, uram – mormoltam. Csak ekkor vettem észre, hogy a nézőközönség tagjai között ott állt Karén Sue Hankey is, aki alig látott a gyönyörűségtől. Jaj, mennyire szerettem volna meglóditani az öklömet, mint az imént Lionel!

– De ne most – fűzte hozzá dr. Alistair. – Most nem érek rá. Szemináriumom van. Majd egy órákor jöjjön.

Azzal megfordult, s minden további szó nélkül elindult az ebédlő felé.

Összegörnyedtem. Egy órákor? Nos, ez az én formám. Most már fix, hogy kirúgnak.

Hiszen semmi módon nem találkozhatom egy órákor dr. Alistairrel. De nem ám, hiszen ugyanerre az időre beszéltem meg azt a találkozót, aminek segítségével megvizsgálhatom, mi a helyzet Keely Herzberggel. Azt hiszem, a munkám fontos volt. De nem volt annyira fontos, mint kideríteni, hogy egy kislányt elloptak-e, avagy nem a számára gyámként kijelölt szülőtől.

Emlékeznek arra, amit nem is olyan rég mondtam arról, milyen bonyolult mostanában az életem? Hát igen. Most is ez a véleményem.

– Ugye, megmondtam neked – somfordált mellém Karén Sue, amint dr. Alistair hallótávolságon kívül került –, hogy az erőszak semmit sem old meg?

Savanyú képpel ránéztem.

– Hé, Karén Sue! Tartózkodón nézett vissza rám.

– Tessék?

Ekkor olyan mozdulatot tettem az ujjammal, amitől Karén Sue lélegzete elakadt, ő maga meg sürgősen elinált.

Néhányan a még mindig ott ácsorgó felügyelők közül ezt roppant szórakoztatónak találták.

10.

Rob késett.

Az út szélén álldogáltam, s azon igyekeztem, hogy ne figyeljek a nyakamba csurgó izzadságra. És nemcsak hátul, hanem elöl, a két cicim között is csuromvizes voltam. De komolyan.

És a farmernadrágomban sem éreztem túl kényelmesen magam.

De ugyan mi más választásom lett volna? A magam keserves tapasztalatából megtanultam, hogy sortban nem szabad motorbiciklire ülni. A sebeim begyógyultak, de még élénken bennem élt, milyen érzés volt, amikor a combomról szinte leégett a bőr a kipufogócső forróságától.

A hosszú, keskeny úton amúgy is legalább negyven fok volt. A fák persze kellemes árnyékot adtak.

A fenébe is, az egész Wawasee-tábor másból sem állt, csak fából, kivéve persze ott, ahol a tó volt.

De ha a fák alá húzódok, Rob nem vesz észre, amikor elrobog mellettem, és vissza kell fordulnia, hogy megkeressen, amivel értékes perceket veszíthetünk.

Nem mintha ez bármit számítana. Így is, úgy is kirúgnak, hiszen nem jelentem meg egy órákor dr. Alistair irodájában. Bármibe lefogadtam volna, hogy mire visszamegyek, az egész motyóm összecsomagolva vár rám a tábor kapujában.

Az izzadság ekkor már a fejem tetejéről csepegett, a hajamból a szemembe csurgott, amikor messziről meghallottam egy motorbicikli halk zümmögését. Rob nem az a típus, aki hagyja, hogy a hangtompítója kipurcanjon, ezért az ő Indiánja nem afféle hangosan dörgő motor, amit már mérföldekről meghallani. Egyszerűen csak arra lettem figyelmes, hogy valami más hang is keveredik a magas fűben meghúzódó énekes kabócák ciripelése közé, aztán megláttam Robot, amint odakanyarodott elé.

Semmi szükség nem volt rá, hiszen a Wawasee-tó olyan elszigetelt hely volt, hogy a hozzá vezető úton mi voltunk az egyedüli élőlények, mégis felemeltem a kezem, hogy egész biztosan meglásson engem. Elvégre azt is hihette volna, hogy valami jelenés vagyok. Aznap az a fajta rekkenő hőség volt, amikor az utat néző ember azt képzei, hogy pocsolyákat lát maga előtt, ám amikor a pocsolyához ér, rájön, hogy az elpárolgott, mintha ott sem lett volna, mert hisz valóban nem volt ott. Ez egyike azoknak az optikai illúzióknak, amelyeket meg szoktak említeni a természetrajzórán.

Rob egyenesen tempóban robogott felém, aztán letette csizmás lábát, hogy kiegyensúlyozza magát, és megállt. Mint mindig, most is rendkívül klasszul nézett ki, és stílusosan volt öltözve.

És amikor levette a bukósisakját, és rám hunyorgott a napfényben – olyan világoskék volt a szeme, hogy szinte halványszürkének látszott –, és én beittam szexisen összeborzolt hajának és szépen leburnult alsókarjának látványát, nem bírtam másra gondolni, csak arra, hogy akármilyen rossz volt az a villámcsapás, meg Jenkins ezredes, meg minden, mindez mégis megérte, mert ez hozott engem össze a Begerjesztő Srácok legbegerjesztőbbjével, Robbal.

Legalábbis majdnem összehozott.

– Hé, tengerész! – szoltam oda neki. – Hajlandó lenne elvinni egy stoppos lányt?

Rob rám nézett, a rá annyira jellemző ugyan-ne-hülyéskedj-már-velem pillantásával, aztán kinyitotta a motorja végében lévő ládát, és szóltanul elővett belőle egy pótbukósisakot.

– Vedd fel – nyújtotta felém.

Mintha szükségem lett volna arra, hogy többet mondjon! Elvettem a sisakot, a fejemre tettem (jaj, az az izzadt hajam!), majd a dereka köré fontam a karom, s csak ennyit mondtam:

– Nyomd a pedált a métálig, öregfiú.

Még egy utolsó, félig helytelenítő, félig nevető pillantást vetett rám, aztán ő is visszavette a sisakját. És már száguldottunk is.

Hé, igazán nem volt semmiféle érzélgősség vagy efféle, de azért ez a „vedd fel” sem volt rossz. Rob valószínűleg nem volt fülig szerelmes belém, de azért eljött, igaz? És ez azért mégis számít valamelyest. Gondoljátok meg: aznap reggel felhívtam, és azt mondtam, szükségem lenne arra, hogy négy órán át motorozzon hozzám, a fél országon át, és vegyen fel. És eljött. Pedig keresnie kellett valakit, aki helyettesíti őt a munkában, és meg kellett magyaráznia a bácsikájának, miért megy el. Benzint is kellett vásárolnia, aminek elégnek kell lennie Chicagóig és vissza. Összesen legalább tíz órát fog eltölteni az országúton. Holnapra totál ki lesz merülve. Mégis eljött.

És nem hiszem, hogy mindezt azért csinálta, mert olyan nagyon megérte. Vagyis biztosan megérte, de nem Keely kedvéért tette.

Legalábbis... ó, istenem, remélem, hogy nem.

Fél háromkor a Tópart úton hajtottunk. A város ragyogónak és tisztának tűnt, a felhőkarcolók csillogtak a napfényben. A strandok zsúfolva voltak. Az autórádiókból kiáradó zeneszó miatt úgy nézhettünk ki, mint egy tévéhirdetés fiatal párja. Talán a farmernadrágjaink miatt. Úgy értem, itt voltunk, mi ketten, két klassz gyerek, jó, mondjuk, egy nagyon klassz srác, meg én. Én legfeljebb afféle Eléggé tűrhetőnek látszhattam, amint egy teljesen vadiúj kinézetű Indián hátsó ülésén kucorogtam egy naofényes nyári napon. Ennél jobb nem is lehetett volna.

Az az érzésem, hogy még ennél is jobb lett volna, ha a kezdet kezdetétől észrevesszük, hogy követnek minket. De nem vettük észre.

Én azért nem láttam, mivel teljesen lefoglalt azon kinyilatkoztatások egyikének felismerése, amikről irodalomórán mindig annyit beszéltek.

Csakhogy az én revelációm, amelyet felismertem, nem afféle spirituális megvilágosodás vagy ilyesmi volt, hanem a teljes és tökéletes boldogság érzése, miközben a karommal egészen átöleltem ezt a rettentően remek fickót, akibe valószínűleg örök életemben szerelmes leszek, akinek olyan finom illata volt valami mosdószappantól és attól az öblítőszertől, amit a mamája használt a pólója mosásához, és elvégre Robnak mégis azt kellett gondolnia, hogy azért egy kevésbé én is klassz vagyok, különben nem tette volna meg ezt a hosszú utat csak azért, hogy elfuvarozzon. Arra gondoltam, bárcsak így tölthetném életem hátralévő részét: Rob motorján körberohangászva az országot, zenét hallgatni mások kocsirádiójából és imitt-amott megállni egy kis szundításra.

Sejtelmem sincs, mi foglalhatta le Rob gondolatait annyira, hogy nem vette észre a minket követő fehér furgont. Talán Robnak is megvoltak a maga revelációi. Bizony, meglehet.

De bárhogy történt is, végül ki kellett kecmereg-nünk a Tópart út forgalmából, hogy eljussunk oda, ahol Keely lakott, és a forgalom egyre gyérült, és mi még mindig nem vettük észre azt a mögöttünk doromboló furgont. Nem tudom biztosan, hogy azért nem, mert nem figyeltünk oda; jobban szeretek arra gondolni, hogy azért, mert jó néhány autóhossznyira tőlünk követett. Más magyarázat nincs rá. Tiszta hülyék voltunk. Legalábbis én.

Végül elérkeztünk abba a fákkal szegélyezett utcába, amely száz százalékig lakóházakból állt. Én persze pontosan tudtam, melyikben van Keely, de arra kértem Robot, hogy biztonságból három házzal odébb parkoljon le. Ennyit legalább tudtam. Erre legalább figyeltem.

Ott álltunk a ház előtt, amelyben Keely lakott. Csupán egy ház volt, ugyanolyan, mint a többi. Városi ház, meglehetősen szűk. Egyik oldalán keskeny, fákkal szegélyezett utca húzódott. A másik oldala ösz-szeépült a mellette lévő házzal. Keelyék háza nem volt olyan frissen festett, mint a szomszédé. Ami festék még maradt rajta, az is szomorúan lepergő állapotban volt. A szomszéd ház festése is elég hevenyészettnek tűnt. Apró udvara gondozatlan volt. A mindig párás klímában a növények gyorsan nőnek, akár Észak-

Illinoisban, és folytonos figyelmet követelnek. Ebben az utcában egyik udvarral sem törődhetek sokat, ez meglátszott a magasan burjánzó, elgazosodott fűvön és a fű közé zúdított kisebb-nagyobb szeméthalmokon.

Tán épp ezért nem kaszálták le a fűvet. Hogy elrejtse a szemetet.

Rob mellettem állt, amikor felnéztem a házra.

– Szép kis odú – mondta.

– Nem annyira rossz. –Aha.

– Hát akkor – húztam ki a vállam. Már nem izzadtam, hiszen motorozás közben jól átfújta a szél, de ha sokáig itt ácsorgunk a járdán, megint rákezdem. –Nézzünk be.

Kinyitottam a házat körülvevő drótkerítés kapuját, és felmentem a cementlépcsőkön a bejárati ajtóig. Csak akkor vettem észre, hogy Rob is velem tart, amikor már megnyomtam a csengőt.

– És van valami terved, mit mondunk odabent? –kérdezte, mialatt hallottuk, hogy valahol mélyen, a ház belsejében megszólalt a csengő.

– Nincs tervem – mondtam.

– Remek – mondta Rob, de arcizma sem rándult. –Kedvenc műfajom.

– Ki az? – szólta ki egy női hang az ajtó másik oldaláról. Nem hallatszott túl boldognak, amiért megzavarták.

– Hello, ma'am! – mondtam. – A nevem Ginger Silvermann, és ez itt a barátom, Nate. A chicagói Központi Gimnázium felsősei vagyunk, és kutatóprogramot készítünk egy televíziós adáshoz arról, hogy a szülők mit engednek megnézni a gyermekeiknek. Arra szeretnénk kérni, megengedné-e, hogy feltegyünk önnek néhány kérdést, milyen tévéműsorokat szoktak nézni a gyermekei. Mindössze néhány percre tartanánk fel, ön azonban rendkívül sokat segíthetne nekünk.

Rob úgy nézett rám, mint egy elmebetegre.

– Ginger Silvermann?

– Ez a név tetszik nekem – vontam vállat. –Nate? – csóválta meg a fejét Rob.

– Ez a név is tetszik.

Valaki kinyitotta az ajtó zárjait, s mi bementünk a házba. Amikor az ajtó becsukódott mögöttünk, magas, csontos asszonyt láttam magam előtt, sortban, kötött felsőrészben. A hajáról lerítt, hogy valamikor festette, de aztán abba hagyta. Hajának vége most szőke, míg a töve sötétbarna volt. A homlokán sötét, félhold alakú, körülbelül négy centis heg látszott, amelyet kétféle színű haja csupán félig-meddig takart el. Szája egyik sarkában cigaretta lógott.

Úgy nézett Robra és rám, mintha egy másik bolygóról pottyantunk volna ide, és arra kértük volna, hogy szíveskedjen csatlakozni a Galaktikus Föderációhoz, vagy efféle.

– Micsoda? – kérdezte újból.

Elismételtem szövegemet a chicagói Központi Gimnáziumról – létezik egyáltalán ilyen hely? –, valamint a gyerekek televízió nézési szokásait illető téziseinkről. Miközben beszéltem, egy kicsi gyerek jelent meg Mrs. Herzberg – már amennyiben ő volt az, de én úgy sejtettem – árnyékában, és két karjával átölelte az asszony lábát, miközben nagy, barna szemével felnézett ránk.

Azonnal felismertem Keely Herzberget.

– Kik ezek, mami? – kérdezte kíváncsian Keely.

– Csak valami kölykök – válaszolta Mrs. Herzberg. Amint kivette szájából a cigarettát, észrevettem vérvörösre lakkozott körmeit. – Nézzék, minket ez nem érdekel. Oké? – mondta Mrs. Herzberg.

Már-már ajtót mutatott nekünk, amikor gyorsan bementem:

– Minden résztvevő tíz dollár jutalmat kap.

Az ajtó lendülete megállt. Azután újból kitarult.

– Tíz dolcsit? – kérdezte Mrs. Herzberg, és fáradt szeme a félhold alakú sebhely alatt hirtelen felcsillant.

– Igen – mondtam. – Kézpénzben. Csupán néhány kérdésre kellene válaszolnia.

Mrs. Herzberg megvonogatta csontos vállát, majd az arcunkba fújt egy kékes füstfelhőt.

– Rajta – mondta.

– Oké-vágtam rá mohón.–Izé, mi a lánya..., mert ez itt a lánya, ugye? Az asszony bólintott.

– Igen.

– Mi a lánya kedvenc tévéműsora?

– A Sesame Street – mondta Mrs. Herzberg, de Keely abban a pillanatban megszólalt.

– Nem, mami – húzogatta meg Keely a mamája sortját. – A rongypatkányok.

– A Sesame Street – mondta Mrs. Herzberg. – A lányom kizárólag közszolgálati televíziót nézhet.

– A rongypatkányok! – sikította Keely. Mrs. Herzberg lenézett a kislányra.

– Ha nem hagyod abba, kiküldelek a hátsó udvarba játszani!

– De te is tudod, hogy jobban szeretem rongypatkányokat, mami – mondta remegő ajakkal Keely.

– Drágaságom – mondta Mrs. Herzberg. – Mami megpróbál válaszolni ezeknek az embereknek a kérdéseire. Kérlek, ne szólj közbe.

– Akkor hát talán tovább is mehetnék – mondtam. – Ön és a férje megbeszélnek egymással, hogy milyen tévéadást nézhet a lányuk?

– Nem – felelte kurtán Mrs. Herzberg. – És nem engedem, hogy olyan szemeket nézzen, mint a rongypatkányok.

– De mami – futotta el a könny Keely szemét –, én szeretem őket.

– Elég! – mutatott Mrs. Herzberg cigarettát tartó keze az ajtó felé. – Kifelé. Most.

– De mami...

– Nem. Megmondtam. Menj ki és játssz, és hagyd, hogy mami beszélgesse ezekkel az emberekkel.

Keely csuklásszerű hüppögéssel eltűnt. Hallottam, hogy valahol a ház másik részében becsapódott egy ajtó.

– Folytassuk – kérte Mrs. Herzberg, majd gyanakodva összehúzta a szemöldökét. – Fel sem jegyzik a válaszaimat?

A homlokomra csaptam.

– A jegyzetblokk! – mondtam Robnak. – Kint felejtettem.

– Nos – mondta Rob –, akkor azt hiszem, végeztünk is. Elnézést a háborgatásért, madam.

– Nem! – ragadtam karon Robot. – Minden rendben. A kocsiban hagytam. Kiszaladok érte. Te csak folytasd a kérdéseket, míg én megyek, és elhozom a blokkot!

Rob világoskék szeméből, ahogy lenézett rám, mintha jégcsapok lövelltek volna ki, de ugyan mit tehettem? így folytattam:

– Kérdezd meg a hölgyet, melyek azok a programok, amiket ő szeret, Nate. És nehogy megfelelkezz a tíz dollárról! – mondtam, azzal leszaladtam a lépcsőn, átüttem a gazos kerten, ki a kapun.

Amikor biztosra vettem, hogy kikerültem Rob és Mrs. Herzberg látóteréből, végigszaladtam a házzal párhuzamosan futó úton, míg a végén elérkeztem egy magas fakerítéshez, amely elválasztotta Mrs. Herzberg hátsó udvarát az utcától.

Pillanatok alatt felmáztam egy ott parkoló billenőkocsira, és a kerítésen át benéztem az udvarba.

Keely ott volt. Egy nagy, műanyag teknősbékán ült, amibe az emberek homokot szoktak tölteni. A kislány kezében egy nagyon piszkos és nagyon pucér Barbie baba volt. Halkan énekelgetett neki.

Tökéletes, gondoltam. Ha Rob csak még néhány percre le tudná foglalni Mrs. Herzberget...

Átugrottam a kerítésen, és máris odabent voltam, Keely udvarában. Minden tornászügységem és James Bond-szerű lopakodásom ellenére Keely meghallott, és rám hunyorgott az erős napfényben.

– Hé! – mondtam, miközben átléptem a homokozójáték szitáján. – Mi van?

Keely hatalmas, barna szeme rám meredt.

– Nem szabadott volna idejönnöd – mondta komoly hangon.

– Igen – ültem le a homokozó szélére. Ülhettem volna a fűbe is, de itt épp olyan hosszú és gazos volt, mint az előkertben, és előző kullancs-élményem miatt nem szerettem volna begyűjteni valami efféle vérszívó parazitát.

– Tudom, hogy nem lett volna szabad idejönnöm. Csak néhány dolgot kérdeznék tőled. Oké?

Keely vállat vont, s lenézett a babájára.

– Nem bánom.

Én is a babára néztem.

– Mi történt Barbie ruháival?

– Elveszítette – válaszolta Keely.

– Húha! Ez bizony nagy kár. Gondolod, hogy a mamád majd vesz neki másikat?

Keely megint csak a vállát vonogatta, és nekiállt Barbie fejét a homokba nyomkodni; úgy kevergette a homokot a baba fejével, mintha süteményhez valót kavargatott volna. A homok nem látszott frissnek; értik, hogy gondolom, ugye? Az volt az érzésem, hogy a szomszéd macskák gyakran meglátogathatták.

– És a papád? – kérdeztem. – A papád majd vesz új ruhákat Barbie-nak?

Keely kivette Barbie fejét a homokból, és hátrasimította a haját.

– Az én apukám az égben van – mondta. No. Ez eldöntötte a dolgot, igaz?

– Ki mondta neked, Keely, hogy az apukád az égben van?

Keely vállat vont, pillantása a kezében tartott babán révedezett.

– Az anyukám – mondta, majd hozzátette. – Most új apukám van. De – emelte rám sötét szemét – azt nem szeretem annyira, mint a régit.

Kiszáradt a szám..., olyan száraz lett, mint a homok a lábam alatt. Valahogy sikerült krákognom egyet.

– Tényleg? És miért nem?

– Hát – vont vállat Keely, és újra elnézett mellettem –, azért, mert dobálódzik. Eldobott egy üveget, és az fejbe vágta mamit, és kijött a vére, és nagyon kiabált.

Eszembe jutott a félhold alakú heg Mrs. Herzberg homlokán. Pontosan olyan méretű és formájú volt, mint amit egy nagy erővel odavágott fiaskó okozhat.

Ennyi elég is volt.

Éreztem, hogy ki kellene kerülnöm innen, azután idehívni a zsarukat, és át kellene adnom nekik az egész társaságot. De valóban ki akarom tenni ennyi szörnyűségnek a szegény kis gyermeket? Hogy fegyveres férfiak zörgessenek a mamája ajtaján, elővegyék a revolvereiket, és minden? Ki tudja, miféle pasas a mamája üveghajigáló barátja? Talán megpróbálna visszalövöldözni a zsarukra. Ártatlanok is megsérülhetnének. Az ember nem tudhatja. Az ilyesmit nem lehet előre látni. Én legalábbis nem tudom, pedig nekem igazán látnoki erőm van.

És igen, Keely mamája szeszélyes teremtségek látszott, aki tiltakozott, hogy az ő lánya nem néz egyebet, mint a köztévé, ugyanakkor ott állt, és telefújta ugyanennek a gyerekek a tüdejét rákkeltő füsttel. De hát tudom, hogy a szülők ennél rosszabbat is tehetnek a gyerekeikkel. Mrs. Herzberg legalább nem úgy néz ki, mint aki Keely karján nyomja el a cigarettáját, amint azt olykor a hírekben olvastam.

De azt mondani egy kisgyerekeknek, hogy meghalt a papája? És együtt élni egy fickóval, aki üvegekkel dobálódzik?

Nem szép dolog.

Azt hiszem, maguk ugyanezt tették volna a helyemben. Úgy értem, mi mást tehetett volna bárki? Felálltam.

– Keely, az apukád nincsen az égben. Ha most velem jössz, elviszlek hozzá.

Keelynek szinte kibicsaklott a nyaka, amint felpillantott rám. A nap olyan erősen tűzött, hogy hunyorognia kellett.

– Az apukám nincs az égben? – kérdezte. – Akkor hát hol van?

Ebben a pillanatban meghallottam Rob motorbiciklijének hangját. A város összes motorbiciklije közül felismerem.

Tudom, hogy ez ostobaság. Több mint ostobaság. Érzelmösség. De ki az, aki rossz néven veszi ezt tőlem? Mármint azt, hogy tényleg azt a reményt dédelgettem magamban, hogy Rob egyszer majd odarobog értem, hogy kielégítse mélységes vágyakozását utánam, majd késő éjjel hazavágtázik velem...

Mondanom sem kell, hogy ilyesmiről szó sem volt, de az tény, hogy a fülem már annyira hozzászokott a motorja hangjának feszült figyeléséhez, hogy a legnagyobb forgalmi dugó közepette is kiszúrtam volna.

A valódi kérdés persze az volt, hogy vajon miért hagyta faképnél Rob Mrs. Herzberget a bejárati ajtónál, amikor pedig tudnia kellett, hogy én még nem végeztem a magam munkájával a hátsó udvarban?

Itt valami nem stimmel. Valami nagyon nem stimmel.

Így azután nem is járt túl nagy lelkifurdalással, amikor lenéztem Keelyre, és így válaszoltam:

– Az apukád a McDonald'sben vár ránk. Ha sietünk, még épp odaérünk hozzá, és vesz neked egy hatalmas adag Happy Mealt.

Hogy rosszul éreztem-e magam, amiért a McDonald' sszel csalogattam ki egy gyereket a saját hátsó udvarukból? Nagyon rosszul. Féregnek éreztem magam. Féregnél is megvetendőbbnek. Úgy éreztem magam, mintha én lennék Karén Sue Hankey, vagy valami hozzá hasonló rémség.

De ugyanakkor éreztem, hogy nincs más választásom. Rob mocija pont akkor kelt életre, amikor az csupán egyetlen egy dolgot jelenthetett.

Azt, hogy indulnunk kell. Most, azonnal.

Istennek legyen hála, a dolog működött. Mert Keely Herzberg, a jóisten áldja meg ötéves szívét, felállt, az arcomba nézett, vállat vont és így szólt:

– Oké.

Ez volt az a pillanat, amikor rájöttem, miért indult neki Rob. A hátsó udvarba vezető ajtó kinyílt, és egy nagyon szűk farmernadrágot és súlyosnak látszó bakancsot viselő, kezében sörösüveget szorongató férfi rontott ki, és ezt üvöltözte:

– Ki a francos ördögök maguk?

Megragadtam Keely kezét. Természetesen tudtam, ki ez a pasas. És csak azért fohászkodtam, hogy mozgó célra dobálódzó tehetsége egy pillanatra hagyja el.

– Gyere! – mondtam Keelynek.

Aztán rohanni kezdtünk.

Voltaképp nem nagyon gondoltam át, amit csináltam. Ha megállok és elgondolkodom, akkor bizonyára rájövök, hogy úgysem bírok fürgébben futni, mint Mrs. Herzberg barátja. Neki csupán ki kell pattannia a hátsó teraszról, és máris elcsíp.

De a sörösüveg láttán szerencsére túl rémült voltam ahhoz, hogy sokat tétovázzak és töprengjek.

Futás közben Keelynek a keze helyett a karját ragadtam meg, míg végül a levegőbe emeltem, hogy Keely szinte átsöpört a légen. És amikor a kerítésnek ahhoz a részéhez értünk, amelyen átugrottam, minden erőmet összeszedtem, és áthajítottam a kislányt a kerítés fölött...

És Keely repült, szállt, mint egy kis zsákocskó.

Aztán meghallottam, hogy a műanyag szandálja hozzacsapódik valami fémhez. Ezek szerint pont a billenőkocsira pottyant, ahonnan Rob remélhetőleg azonnal leveszi. Most már rajtam volt a sor.

Csakhogy Keely vadonatúj, üvegeket hajigáló apukája a hátam mögött lihegett. Amikor átdobtam Keelyt a kerítésen, a férfi rémült kiáltást hallatott. A következő, aminek tudatában voltam, hogy a talaj megremegett – esküszöm, rengett a föld a lába alatt –, amint leugrott a tornácról és felém dübörgött.

Mögöttünk kivágódott az ajtó, és hallottam, amint Mrs. Herzberg ezt sikoltotta:

– Clay! Hol van Keely, Clay?

– Nálam nincs – hörögte Clay. – Nála van! Félig meghaltam.

De nem akartam feladni. Nem adom fel, csak amikor a sörösüveg már péppé verte a fejem! Felugrottam a kerítés tetejére, és belekapaszkodtam.

Sikerült, de néhány szilánk megsebesítette a kezem. Nem sokat törődtem vele. Már csak át kell lendíteni a lábam, aztán...

Ekkor Clay megfogta a lábam. A bal lábamat. Megragadta, és megpróbált leráncigálni a kerítésről.

– Ó, nem, kicsi lány, nem lógsz meg – vicsorgott rám Clay. A másik kezével megragadta a farmernadrágomat. A sörösüveget ezek szerint eldobhatta, ami már kész megkönnyebbülés volt.

Bár a következő másodpercben valószínűleg leemel a kerítésről, lehajít a földre, és irtóztató bakancsával palacsintává tapos.

– Jess! – hallottam Rob hangját. – Jess, gyere már! Ó, hát persze. Máris megyek. Bocs, hogy késtem,

de előbb muszáj volt egy kis friss rúzszt magamra kenni.

– Nagy bajban vagy, kicsi lány – mondta Clay, miközben erősen tartott.

Ekkor célirányosan az arca felé rúgtam egyet a szabadon lévő lábammal. Úgy látszik, jól célozhattam, mert a talpam azonnal érintkezésbe került Clay ornyergével; a reccsenő hang zene volt fülemnek.

Soha nem kedveltem, ha kicsi lánynak neveztek.

A pillanatnyi szörnyű fájdalomtól Clay elengedte a lábamat és a derekamat. A következő másodpercben szabad voltam, mint a madár, átlendültem a kerítésen, egy nyekkenéssel a billenőkocsin landoltam, onnan meg egyenest ráugrottam Rob motorjára, ami pont a billenőkocsi alatt várt.

– Indulj! – sikítottam, és átkaroltam a derekát; a tágra nyílt szemű Keely Rob előtt kucorgott.

Rob másodpercnyi időt sem vesztegetett. Amiatt sem csapott patáliát, hogy sem rajtam, sem Keelyn nem volt bukósisak, vagy hogy micsoda dolog ez, úgy ugrálni a billenőkocsi tetejéről a motorjára, mint cowboy a lovára.

Nem, egyetlen szót sem szólt, csak felemelte a lábát, és már el is porzottunk, és úgy száguldottunk végig az úton, mintha a NASA indított volna be minket.

De Rob motorjának hangján át is meghallottam a mögöttünk felhangzó dühös sikolyt. – Keely!

Mrs. Herzberg sikoltott. Ő persze nem tudta, hogy nem elloptam, hanem megmentettem a lányát.

De ami Keely mamáját illeti...

Ő felnőtt ember. Majdcsak megmenti magát valahogy.

Nem tudom, mi a véleményük a McDonald'sról, úgy értem, tudom, hogy részben a McDonald's is felelős azért, hogy a dél-amerikai esőerdők nagy részét kiirtották, hogy hatalmas legelőkhez jussanak, amelyeken azokat a nyájakat legeltetik, amiket évről-évre lemészárolnak, hogy kellő mennyiségű Big Mac álljon rendelkezésre, meg minden.

És tudom, azt a tényt is erős kritika éri, hogy szerte Amerikában tíz kilométerenként mindenütt legalább egy McDonald's áll. Gondolják meg, tíz kilométerenként nem kórházra vagy rendőrszolgálatra lehet bukkanni, hanem McDonald'sre.

Szerintem, ha jól meggondoljuk, ez ijesztő.

Másrészt ha az embert kisgyerekként elvitték a McDonald'sbe, ahogyan a legtöbbször elvitték, olyan jó volt nézni azokat az arany íveket. Amin azt értem, hogy nem csupán a hízoló, magas koleszterintartalmú ételeket reprezentálják, hanem annál valamivel többet. Azt jelképezik, hogy bárhol vagyunk is, nem vagyunk távol az otthonunktól.

De azok az olajban sült krumplik gyilkosok.

Szerencsére Keelyék házától nem túl messze ráakadtunk egy Mickey D'sre. Hála istennek, mert már azt hittem, Rob agyvérzést kap. Mint már említettem, Rob rémesen érezte magát, amiért Keelyt meg engem bukósíkok nélkül szállított az Indiánja hátsó ülésén, bár igazán teljesen biztonságos volt, mert én belekapaszkodtam, meg minden. És Rob egész idő alatt nem ment többel, mint óránként huszonöt kilométerrel.

Na jó, kivéve akkor, amikor nagyon gyorsan kellett elhúznunk Clay háza tájának terepéről.

De hadd mondjam el azt is, hogy amikor bekanyarodtunk a McDonald's parkolójába, Rob egészen megkönnyebbült.

Amikor pedig beléptünk a jéghideg légkondicionálásba, én is megkönnyebbültem. Úgy izzadtam, mint egy disznó. A küzdelemhistória nem érdekelt. Csak a páratartalom készített ki.

Amikor végre odabent voltunk, és Keely vígan eszegette a Happy Mealjét, én meg szomjasan kortyolgattam a kólát, Rob elmesélte, miként hallgatta végig figyelmesen Mrs. Herzberg magyarázatát televíziónézési szokásairól, amikor egyszer csak, mintha a semmiből lépett volna elő, megjelent a barátja, és megszakította kis interjúját, mert ököllel döngetni kezdte az ajtófélfát. Rob bajt szimatolva gyorsan elnézést kért – de még leszurkolta a beígért tíz dollárt –, azzal elindult, hogy megkeressen engem.

Hála istennek, meg is talált, különben most én lennék az, akinek az arcán lábnyomlenyomatok éktelenkednének, nem Clay.

Vissza akartam fizetni Robnak a Mrs. Herzbergnek adott tízdollárost. Nem akarta elfogadni. Ráadásul ahhoz is ragaszkodott, hogy ő fizesse ki Keely Happy Mealjét és az én kólát. Hagytam; arra gondoltam, ha szerencsém van, Rob talán arra számít, hogy ez afféle befektetés. Hah! Ezt kívántam.

Amikor aztán kölcsönösen összehasonlítottuk Clayjel megesett kalandjainkat, Keelyt otthagytam Robbal, én meg a telefonhoz mentem, s feltártsáztam Jonathan Herzberg irodáját.

Női hang felelt. Azt mondta, hogy Mr. Herzberg most nem jöhet a telefonhoz, mert tárgyalása van.

– Mondja meg neki, kérem, hogy jöjjön ki a tárgyalásról. Itt van nálam a gyereke, és nem tudom, mihez kezdjek vele.

Az eszembe sem jutott, hogy a nő talán gyerekrablónak vélhet engem, vagy ilyesmi. Amikor rájöttem, azon töprengtem, vajon most körberohanja-e az egész irodát, és az összes titkárnőt arra buzdítja, hogy hívják fel a rendőrséget, és nyomozzák le, honnan jön a hívás.

De nem hinném, hogy sok ideje volt erre. Mr. Herzberg szinte azonnal odajött a telefonhoz.

– Én vagyok az, Jess – mondtam. – Itt vagyok a McDonald'sben (és bementem a címet). Keely is velem van. Ide tudna jönni érte? Én is elvihetném magához, de tudja, motorbiciklivel vagyunk.

– Tizenöt perc – dadogta izgatottan Mr. Herzberg.
– Jó – mondtam, és már majdnem leraktam a kagylót, amikor hallottam, hogy még valamit mond. Újra a fülemhez tettem a telefont. – Tessék?
– Áldja meg az isten – mondta Mr. Herzberg elfulladó hangon.
– Aha. Igen. Oké. Csak siessen!
Letettem. Arra gondoltam, hogy ez az egyetlen jó dolog az egészben. Hogy néha szerető szülőkhöz tudom visszajuttatni a gyerekeiket.
Ám azért nem kívánom, hogy érzelmösen áradozzanak nekem.
Miután leraktam a telefont és körülnéztem, nem hagytam-e ott valamit – az ember soha nem tudhatja –, észrevettem a furgont.
Odamentem az asztalhoz, ahol Rob és Keely üldögélt.
– Látogatókat kaptunk – mondtam. Rob körülnézett.
– Ó, tényleg?
– Odakint. A fehér furgon. Ne nézz oda. Majd én elintézem. Te maradj itt Kedvvel.
Rob vállat vont, és bemártott egy darab csipszet a kecsöpbe.
– Semmi gond.
– A papád már úton van ide – mondtam Keelynek. Keely boldogan vigyorgott, és bedugta szalmaszálát a tejes italába.
A kasszához mentem, és rendeltem elvitelre két sajtbургert. Azután fogtam a két zacskót és a kis italtartó papírtokot, és kimentem azon az ajtón, amely pont szemközt volt a fehér furgonnal. Azután kívülről megkerültem az egész épületet, elmentem a kirakatablak előtt, majd megérkeztem a furgon mögé.
Kinyitottam az oldalajtóját, és bemásztam.
– Ó – mondtam elismerően. – Milyen jó levegő van itt. De ha túl sokáig itt időznek, kifogy az elem.
Johnson és Smith különleges ügynök megfordult és rám bámult. Mindketten napszemüveget viseltek. Smith különleges ügynök nő felemelte a szemüvegét, és szép, kék szemével rám nézett.
– Szia, Jessica – mondta rezignáltan.
– Szia. Gondoltam, biztos megéheztek, hoztam egy kis ezt-azt – adtam oda az italokat és a sajtburgeres meg a csipszes zacskókat. – Különlegesen nagy adagok.
Smith ügynök kinyitotta a zacskót és belenézett. – Kösz, Jess – mondta kellemesen meglepve. – Ez igazán nagyon figyelmes tőled.
– Igen – mondta Johnson különleges ügynök is. – Köszönöm, Jessica.
Ám Johnson különleges ügynök hangjából kihallatszott, hogy cseppet sem boldog.
– Na és mióta követtek engem? – kérdeztem. Johnson különleges ügynök – aki hozzá sem nyúlt az enivalójához – válaszolt:
– Amióta maga eljött a táborból.
– Tényleg? – ámuldoztam. – Egész úton idáig? Észre sem vettem.
– Mi profik vagyunk – közölte Smith különleges ügynök egy csipszet piszkálgatva.
– Legalábbis azt képzelik rólunk – mondta Johnson ügynök olyan jelentőségtes hangon, hogy társa lerakta az épp rágicsált krumpliját, és látszott rajta, hogy furdalja a lelkiismeret. – Egyébként honnan tudta, hogy itt vagyunk?
– Menjen már – mondtam. – Egy teljes hónapig ott állt a házunk előtt egy fehér furgon. Gondolja, hogy nem vettem észre?
– Á! – mondta Johnson különleges ügynök.
Ott ültünk-üldögéltünk mindhárman a légkondicionált fülkében, és belelegeztük a friss csipsz finom illatát. A furgon hátuljában egész rakás holmi volt, villogó piros és zöld gombokkal. Számomra úgy tűnt, mint valami ellenőrző jármű, de bizonyára tévedtem. Jó

tudni, hogy a kormány nem vesztegeti az adófizetők pénzét olyan frivol dolgokra, mint tinédzser médiumok megfigyelése.

A zacskóból áradó pompás illat végül túl sok lett Smith különleges ügynök számára. Újból belenyúlt, s ezúttal előhúzta az egyik sajtburgert, majd elkezdte kicsomagolni. Johnson különleges ügynök helytelenítően ránézett, mire Smith különleges ügynök így szólt:

– Ugyan már, Allan, mindjárt kihül – azzal nagyot harapott belé.

– Hát maguk hogy s mint vannak? – kérdeztem.

– Remekül – válaszolta Smith különleges ügynök tele szájjal.

– Mindent szépen elintéztünk. De azért szeretnénk beszélgetni magával – mondta Johnson különleges ügynök.

– Ha beszélgetni akarnak velem, nem kell folyton ott álldogálniuk. Nyilván tudják, hol találhatnak meg.

– Ki ez a kislány? – kérdezte Johnson különleges ügynök, és a kirakat felé intett, ahol Rob és Keely üldögélt.

– Ó, az? – hajoltam előre, és mivel láttam, hogy Johnson különleges ügynök nem kér belőle, hát beledugtam a kezem a csipszes zacskójába és kivettem magamnak egy köteggel. – Az unokahúgom.

– Nincsen ilyen korú unokahúgod – adta tudtomra Smith különleges ügynök, miután ivott egy korty szódát abból, amit én vásároltam neki.

– Nincsen?

– Nincsen.

– Nos, akkor Rob unokahúga.

– Valóban? – vett elő Johnson különleges ügynök egy tollat és noteszt. – És Robnak mi a vezetékneve?

– Haha! Szeretné, ha megmondanám – mondtam tele szájjal.

– Klassz srác – vélte Smith különleges ügynök.

– Tudom – sóhajtottam.

A sóhaj sokatmondó lehetett, mert Smith különleges ügynök tovább kérdezősködött.

– A fiúd?

– Még nem. De az lesz.

– Igazán? Mikor?

– Ha elmúltam tizenhét. Vagy amikor többé nem lesz képes ellenállni annak a vonzalomnak, amit irántam érez, és rám ugrik. Nem tudni, melyik lesz előbb.

Smith különleges ügynök óriási hahótában tört ki. Társán nem látszott, hogy olyan jól szórakozik.

– Jessica – szólalt meg Johnson különleges ügynök. – Mondana nekünk néhány szót Taylor Monroe-ról?

Ártatlanul féloldalra billentettem a fejem. – Kiről?

– Taylor Monroe-ról. Két évvel ezelőtt tűnt el. Tegnap névtelen hívás érkezett az 1-800-as hívószámra, amely megadott egy gainesville-i, floridai címet, ahol meg is találtuk a fiút.

– Nahát! – szedtem le egy pihét a farmernadrágomról. – És tényleg ott volt?

– Ott – mondta Johnson különleges ügynök, és a visszapillantó tükörben láttam, hogy meg sem rebben a szeme. – Semmit sem tud a dologról, ugye, Jess?

– Én? Hogy tudnék? De azért ez igazán remek. Képzelem, milyen boldogok voltak a szülei.

– Egészen eksztázisba estek – mondta Smith különleges ügynök, és kortyolt egyet a kólájából. – Az a házaspár, amelyik magához vette – és amelyiknek nincsen saját gyereke – börtönbe került, és Taylor visszatért a saját családjához. Ennél boldogabb újraegyesítést még nem láttál.

– Ó, de jó – mondtam őszinte örömmel. – Ez nagyon édes.

Johnson különleges ügynök megigazgatta a visszapillantó tükröt, hogy jobban láthassa az arcomat.

– Igazán szép munka volt – mondta szárazon. –Csaknem azt kell hinnem, hogy semmi köze nem volt hozzá.

– Nem is volt.

– Jessica! – csóválta meg a fejét Johnson különleges ügynök. – Mikor vallja be végre, hogy múlt tavasszal hazudott nekünk?

– Nem tudom. Talán akkor, ha maga bevallja, mekkora hibát követett el, amikor feleségül vette Mrs. Johnson, és hogy a szíve voltaképp az itt jelenlévő Jillé.

Smith különleges ügynök fuldokolni kezdett a sajtburgertől. Johnson különleges ügynök kénytelen volt néhányszor hátba csapkodni, hogy újból lélegzethez jusson.

– Ó! – mondtam. – Cigányútra ment? Hogy az milyen kellemetlen!

– Jessica! – fordult meg Johnson különleges ügynök az ülésén, már amennyire a kormánykeréktől megfordulhatott, és haragosan rám nézett. Tényleg. Csak ezzel a szóval tudom kifejezni a nézését. Haragosan. Túl vagyok már az előkészítő vizsgán. Tudom, mit beszélek.

– Maga azt képzelem, hogy múlt tavasszal megúsza ezzel a menjünk-a-sajtóhoz dologgal. De én figyelmeztetem, kisasszonyka. Magán tartjuk a szemünket. Tudjuk, min jár az esze. És csak idő kérdése, hogy...

Johnson különleges ügynök válla felett megláttam, hogy egy Passat gurul át az úton, majd behajt a McDonald's parkolójába, néhány lépésnyire a fehér furgontól. A sofőrülésből Jonathan Herzberg szállt ki, aki idegességében, hogy viszontláthatja a lányát, elfelejtette kikapcsolni a biztonsági övét. Egészen belegabalyodott, vissza kellett ülnie a kocsiba, és kikapcsolni, mielőtt újra kiszállt.

– ...Jill vagy én rajtakapjuk valamin, és akkor...

– És akkor mi van? – kérdeztem. – Mit szándékozik csinálni velem, Allan? Börtönbe zárat? Miért? Semmi törvényteleniséget nem követtem el. Csupán azért, mert nem segíték magának megkeresni a drogbáróit és a szökött fegyenceit, meg a piti tolvajait és csalóit, már azt képzelem, hogy valami rosszat teszek? Elnézést kérek, amiért nem akarom elvégezni maga helyett a munkáját.

Smith különleges ügynök egyik kezét rátette társa vállára.

– Allan! – mondta figyelmeztető hangon. Johnson különleges ügynök kimeresztett szemmel bámult rám. Annyira ki volt borulva, hogy öklével odavágott a csipszek közé, amelyek most ott heverték a lábánál. Egyet máris beletiport a kék szőnyegbe, a gázpedál mellett. Mögötte pedig láttam, hogy Jonathan Herzberg berohant az étterembe, mert észrevette a kirakatablakban ülő kislányát.

– Egy dolgot azért elárulhat nekem – mondtam barátságosan. – Megmondhatná, kitől kapta a fülest, hogy elhagytam a tábor.

Láttam, amint a két különleges ügynök titkos pillantásokat váltott egymással.

– Hogy kitől kaptuk a fülest? – simított végig Smith különleges ügynök világosbarna haján, amely divatosra volt vágva. – Miről beszélsz, Jess?

– Ó, miről? – forgattam a szemem. – Csak nem képzelmek, hogy elhiszem, hogy maguk ketten az elmúlt kilenc nap alatt ott kucorogtak a furgonjukban a Wawasee-tábor előtt, és azt lestek, mikor jövök el onnan? Ezt nem hiszem el. Először is, nincs elég ennivaló csomagolópapír a padlón.

– Jessica! Mi nem kémkedtünk utánad – mondtam Smith különleges ügynök.

– Nem. Hanem lefizettek valakit.

– Jess...

– Ne is próbálják letagadni. Másképp hogy tudták volna meg, hogy kimentem a táborból? – ráztam meg a fejem. – Ki volt az? Pamela? A titkárnő, aki úgy néz ki, mint John Wayne? Ó,

várjanak csak, tudom már! – pattintottam egyet az ujjammal. – Karén Sue Hankey, ugye? Á, nem lehet, hiszen Karén minden szíre-szóra sírva fakad.

– Maga kezd nevetséges lenni – mondta Johnson különleges ügynök.

Nevetséges. Igen. Igaza van.

A kirakatablakon át láttam, amint Jonathan Herzberg felkapja a lányát, és olyan szorosan magához öleli, hogy majdnem megfojtja. De a kislány szemmel láthatóan nem bánta. Szélesebben vigyorgott, mint valaha, szélesebben, mint a Happy Meal felett.

Egy újabb boldog családgyesülés. Amiből kimaradtam.

Nevetséges. Ezek az emberek egy tizenhat éves lány után kémkednek. És még ők mondják, hogy nevetséges vagyok.

– Jó móka volt magukkal lenni, de most mennem kell.

Kimásztam a furgonból. – Miss Mastriani! – Johnson különleges ügynök a nevemet kiabálta, de nem fordultam meg. Éppúgy ki nem állhatom, ha kisasszonynak, mint ha kicsi lánynak neveznek. De vissza tudtam tartani magam attól, hogy belevágjak Johnson különleges ügynök képébe.

Mr. Goodhartnak tetszeni fog, mekkorát fejlődtem ezen a nyáron.

– Na, megérte? – kérdezte Rob.

– Nem tudom – vontam vállat. – A mamája nem nézett ki rosszul. Előbb-utóbb majd ő is elmeheget onnan.

– Igen. Kellő mennyiségű ütlegetés után.

Nem feleltem. Kettőnk közül Rob származik romba dőlt otthonból, nem én. Gondolom, tudja, mit beszél.

– Mrs. Herzberg azt mondta, hogy kedvenc tévéműsora a Színházi remekművek – tájékoztatott Rob.

– Ez semmit sem bizonyít. Legfeljebb azt, hogy imponálni akart nekünk.

– Imponálni Gingernek és Nate-nek – vontam fel egyik szemöldökét Rob a chicagói Központi Gimnázium tanulóinak. Igen, ez nagyon fontos.

– Jól van. – Térdemre könyökölve ültem a Wawasee-tóra néző piknikasztal mellett. A tónak ez a része körülbelül három kilométerre volt a tábortól. Valahogy nem akaródoztam visszamennem. Valószínűleg azért, mert amint átlépek a tábor kapuját, kirúgnak.

Meg aztán azért se, mert amint átlépek a tábor kapuját, búcsút kell mondanom Robnak.

Nézzék, bevallom: odavagyok a fickóért. Van valakinek kifogása ellene?

És olyan szép volt az árnyékban üldögélni vele, hallgatni az énekes kabócák ciripelését és a fákon daloló madarakat. Úgy tűnt, mintha kilométereken át egyetlen élő lélek sem lett volna. A fák felett felhők gomolyogtak. Hamarosan elered az eső, de látszott, hogy kissé még késlekedik; egyébként meg védett helyünk volt a fejünk feletti vászontetővel.

Ha egy kicsit sötétebb lenne, idillikus helynek mondhatnám csokolózásra.

Ha Robnak nem lenne az az előítélete, hogy nem szeretkezik tizenhat éves lányokkal.

Épp bánatosan számlálgattam, hány hónap múlva leszek tizenhét: nyolc és fél hónap múlva. Douglas pontosan meg tudná mondani, hány nap és hány perc telik el addig..., amikor Rob kinyújtotta a karját, és a vállam köré tette.

Bezzeg most nem bántam, mint amikor Pamela karolt át! Egyáltalán nem bántam.

– Hé! – mondta Rob. Éreztem a szívdobogását az oldalamban, ahol a mellkasa hozzám simult. – Hagyd már ezt az önostorozást. Azt csináltad, amit kellett. Mindig azt csinálod.

Egy pillanatra nem tudtam, miről beszél. Aztán eszembe jutott. Ó, igen. Keely Herzbergről. Rob azt hitte, Keelyn merengek, noha valójában azon törtem a fejem, hogyan tudnám rábírní Robot, hogy kikezdjen velem.

Ó, igen. Kiszámítottam, mit csinálnék, ha a körém fonódó kar csak egy kevéske jelet adna... Felsőhajtottam, s megpróbáltam bánatosan nézni... ám ez elég nehezen ment, mert újból megrohant az az előbbi kinyilatkoztatásszerű érzés, amelyet ezúttal a tó felől lebbenő szellő, a madárdal, Rob csodás szappanének illata és karjának rám nehezedő súlya váltott ki belőlem.

– Azt hiszem – mondtam olyan bizonytalanul, ami még saját fülemnek is furán hangzott.

– Most hülyéskedsz? – szorított meg barátságosan Rob. – Az az asszony azt mondta a gyerekének, hogy meghalt az apja. Hogy meghalt! Ezt tisztességes játéknak tartod?

– Nem – mondtam. Ha elég szomorú képet vágok, talán előbb-utóbb mégis bedugja a nyelvét a számba.

– És láttad, ugye, milyen boldog volt Keely! És Mr. Herzberg. Édes istenem, láttad, mennyire odavolt, hogy visszakapta a gyerekét? Szerintem ha hagyta volna, ott helyben kitölt neked egy csekket öt lepedőről.

Jonathan Herzberg később csakugyan komoly összeget ajánlott fel mindazért a kellemetlenségért, amit okozott nekem, és amiért visszaadtam a lányát. Egy jelentős összeget, amit persze elutasítottam, mondván, hogy ha olyan nagyon pénzt akar adni valakinek, akkor adományozza ezt az összeget a Hívószám: 1-800-nak.

Mert nézzünk szembe a ténnyel: az ember nem fogadhat el jutalmat azért, mert humánus volt, igaz?

Még ha kirúgják is miatta.

– Azt hiszem – mondtam még mindig ugyanolyan búbanatos hangon.

De ha abban a hitben ringattam magam, hogy Rob beleesik az ó-én-szegény-lány csapdámba, hát tévedtem.

– Ezt nyugodtan elfelejtheted, Mastriani – vette le rólam hirtelen a karját. – Nem foglak megcsókolni.

Nahát! Mit kell tennie egy lánynak ahhoz, hogy megindítson egy kösziklát?

– Miért nem? – kérdeztem.

– Ezen már egyszer túlestünk – felelte Rob közönyösen.

Ez igaz volt.

– Meg szoktál csókolni – vágtam vissza.

– Ez akkor volt, amikor még nem tudtam, hogy fiatal korú vagy.

Ez is igaz volt.

Rob hátrahajolt, felkönyökölt, és a fák felett a vízre nézett. Még egy-két hónap, és ugyanezek a zöld levelek, amiket Rob nézegetett, vörössé és narancsszínűvé válnak. Én folytatom a tanulmányaimat az Ernest Pyle Gimnáziumban, Rob meg tovább dolgozik a nagybátyja garázsában, hogy segíthessen az anyjának tanyaházuk jelzőkölcsonének visszafizetésében (az apja – Rob kifejezésével élve – megugrott, amikor ő még kisfiú volt, és azóta sem hallottak felőle), ezenkívül meg a Harleyje körül matat, amelyet a csűrben rakosgat össze.

De ha meggondolják, Rob és köztem tényleg nincs nagy különbség. Mindketten imádunk gyorsan hajtani, és mindketten gyűlöljük a hazugságot. Még a ruházkodási szokásaink is egyformák, mert mindkettőnk kedvenc viselete a farmernadrág és a póló, és mindkettőnknek rövidre vágott, sötét haja van... az enyém még rövidebb is, mint Robé. Mindketten szeretjük a motorbicikliket, és egyikünk sem szándékozik egyetemre menni. Legalábbis azt hiszem, nincs kedvem hozzá. És tudom, hogy a jegyeim alapján erre egy csepp reményem sem lesz.

Ezek a hasonlóságok tökéletesen kiegyenlítik a különbözőségeinket. Mert ha tegyük fel, Robnak nem lenne kijárási tilalma, nekem akkor is minden este tizenegyre otthon kellene lennem. Robnak nevelőtisztje van, nekem meg egy mamám, aki báli ruhát varr nekem, amit soha nem fogok felvenni. Az embereknek igazán nem kellene túrniük, hogy ilyen apróságok útját állják az igaz szerelemnek.

Mіндеzt el is mondtam Robnak, de szemmel láthatólag nem nagyon nyűgözte le.

– Figyelj! – roskadtam félkönyékkel a piknikasztalra, míg másik tenyeremmel az arcomat támasztottam alá. – Nem értem, mi a probléma. Nyolc és fél hónap múlva tizenhét éves leszek. Nyolc és fél hónap! Mi az? Semmi. Nem értem, miért nem lehetünk...

Úgy hevertem, hogy Rob arca alig néhány centire volt az enyémtől. Amikor megfordult, hogy rám nézzen, az orrunk majdnem egymásnak ütődött.

– Soha nem mondta még neked a mamád – kérdezte Rob –, hogy hogyan illene viselkedned?

Ránéztem Rob ajkára. Azt hiszem, felesleges elmagyaráznom, hogy milyen szép, telt, erős ajka volt.

– Ugyan hogy? – kérdeztem.

Esküszöm, még egy másodperc, és megcsókol!

Tudom, azt mondta, nem fog megcsókolni. De nézzünk szembe a tényekkel, mindig ezt mondta, aztán a végén mindig megcsókolta – nos, legalábbis majdnem mindig. Esküdni mernék, ezért kerül annyira engem..., mert nagyon jól tudja, hogy hiába mondogatja, hogy nem fog megcsókolni, azért a végén mégis megteszi. Ki tudja, miért? Szeretném azt hinni, hogy azért, mert annyira fenemód ellenállhatatlan vagyok, és mert Rob titokban szerelmes belém, annak ellenére, amit a Cosmo-kvízben mondanak.

Ám a sors nem akarta, hogy rájöjjenek. Legalábbis abban a percben nem. Mert pont abban a pillanatban, amikor Rob a szám fölé hajolt, jajongani kezdett az a túlvilági szirénahang...

...és mindketten iszonyúan megrémültünk és szétrebbentünk.

Esküszöm, először azt hittem, talán tornádó vészjelzést hallok. Rob később elmondta, hogy ő meg azt hitte, a papám robog arra, valamelyik rémes autókürtjével, amelyeneket öregasszonyok szoktak bekapcsolni, amikor rablótámadás éri őket.

De egyik sem volt az. Hanem Wawasee megye rendőrautója. Úgy süvített el mellettünk, akár a kilótt puskagolyó.

Mögötte már ott robogott egy másik.

Azután még egy.

Majd még egy.

Összesen négy rendőrautó száguldott nyaktörő sebességgel a Wawasee-tábor felé.

Persze tudhattam volna. Sejthettem volna, hogy mi történt.

Ám a látnoki képességem csupán az emberek megtalálására korlátozódik, a jövőt nem tudom megmondani. E pillanatban is csak annyit tudtam, hogy valami baj történt a táborban... és ezt sem a látnoki képességem súgta meg. Csak amolyan közönséges megérzés volt.

– Most mit csinálsz? – kérdezte Rob. Mit kellene csinálnom? Nem is tudom.

– Nagyon rossz sejtelmeim vannak – mondtam.

– Menjünk – mondta Rob. – Nézzük meg, mi az.

A kapunál persze nem akartak minket beengedni. Robnak nem volt látogatói engedélye; a biztonsági őr bedugta az orrát az alkalmazotti igazolványomba, és zordul mondta:

– Felügyelők kizárólag szombat délután hagyhatják el a tábor!

Ránéztem, mintha futóbolond lenne.

– Tudom jól. Kilógtam. Na mi lesz, visszaenged, vagy nem?

Erről a legfeljebb tizenkilenc éves fickóról lerítt, hogy megpróbált belépni a helyi rendőrség kötelékébe, de nem vették fel. Így azután úgy gondolta, ha felcsap biztonsági őrnek, az megadja neki az annyira áhított fensőbbségét és hatalmat. Szívott egyet két elülső, túl nagyra nőtt fogán, és előbb Robot, majd engem mért végig. – Sajna, nem. Egy kis gond van a táborban, és így...

Leeresztettem a bukósisakom arcvédőjét, és odaszóltam Robnak: – Rajta!

– Jó kis csevej volt – mondta Rob a biztonsági őrnek.

Azzal elindította a motorját, amellyel megkerültük a piros-fehér sorompót, hogy csak úgy röpködtek a kavicsok és szállt a por a nyomunkban. Ugyan mit számít? Így is, úgy is útíllaput kötnek a talpam alá.

A biztonsági őr kiugrott a házikójából és ordítani kezdett, de minket már nem fordíthatott vissza. Különben sem volt nála revolver, vagy bármi.

Nem mintha revolverek valaha megállíthattak volna bennünket.

Mialatt végigszáguldottunk a hosszú, kavicsos tábori úton, észrevettem, milyen hűvös és csendes az erdő, kivált most, a közelebbi eső előtt. Felettünk percről percre jobban befelhősödött az ég. A levegőnek is esőszaga volt, friss és édeskés.

Amíg nem fenyegetett a kirúgás veszélye, soha nem vettem észre a tábor szépségeit. Egyetlenegyszer sem volt alkalmam arra, hogy körülsétáljam az egész tavat.

Az irodák elé érve meglepődve láttam, milyen sokan ácsorognak körülötte. A rendőrautók csak úgy vaktában parkoltak le ide-oda, de zsaruknak színét sem láttam. Azok nyilván odabent beszélnek dr. Alis-tairrel, Pamelával és Miss John Wayne-nel.

Táborozók és felügyelők azonban szép számban nyüzsögtek, amit elég ijesztőnek láttam. Baleset vagy bármiféle válság idején az ember azt hinné, hogy legalább megpróbálják távol tartani a kis kölyköket.

...és akkor rájöttem, hogy akkor sem tudnák távol tartani őket, ha akarnák. Fél hat volt, és a gyerekek és felügyelőik vacsorázni indultak az ebédlőterembe. Krízis ide, krízis oda, a személyzet minden áldott nap ugyanarra az időre készítette el az ételeket.

A gyerekek kíváncsian nézegették a rendőrautókat. Amikor meglátták Robot meg engem, még kíváncsibbak lettek, és sutyorogni kezdtek egymással. A különös az volt, hogy egyetlen Nyírfa-lakbéli fiúcskát sem láttam közöttük...

Ám azért jó néhány ismerőst észrevettem, köztük Rutht és Scottot, akik egy mozdulatot sem tettek, hogy közelebb lépjenek hozzám.

Ebben a percben rájöttem, hogy még mindig rajtam volt a bukósisakom. Hát persze, hogy nem köszöntek oda! Senki sem ismert fel. Amint lecibáltam magamról a súlyos vacakot, Ruth azonnal odajött hozzám.

– Látom, mégis megszerezted a szállítóeszközt, amit akartál – mondta gúnyosan, miközben Rob is levette a sisakját.

Figyelmeztető pillantást vettem felé. Ruth rémesen tud szemétkedni, ha olyan kedve van.

– Ruth! Azt hiszem, még nem mutattam be neked hivatalosan a barátomat, Robot. Ruth Abramowitz, ez itt Rob Wilkins. Rob, ez Ruth.

Rob kurtán biccentett.

– Hogy vagy?

Ruth rámosolygott, bár nem a legszebbik mosolyával. – Kösz, jól. És te?

– Jól – emelte fel Rob a szemöldökét.

– Ruth! – ráncigálta meg az egyik Tulipánfa-lakó a barátnőm pólóját. – Éhes vagyok! Bemehetünk már?

– Mindnyájan bemehettek, és foglaljatok számomra is egy helyet – fordult oda Ruth a kislánykáihoz. – Egy perc, és jövök.

A gyerekek elmentek, és nem csak engem és Robot nézegették, hanem a rendőrautókat is.

– Mi dolga van itt a rendőrségnek? – kérdezték egymástól.

– Jó kérdés – mondtam Ruthnak. – Mi dolga van itt a rendőrségnek?

– Nem tudom – felelte Ruth, miközben még mindig Robot szemlélgette. Természetesen látta már akkoriban, amikor Rob és én együtt voltunk bezárva a suliban. Ruth szokott értem jönni, így a szüleim nem is tudták, hányszor voltam büntetésben.

De azt hiszem, Ruth először nézte meg Robot közelebbről, és a pillantásából láttam, hogy most memorizálja magának a részleteket, hogy azután később analizálja. Ruth kedveli az ilyesmit.

– Hogyhogy nem tudod? – estem neki a barátnőmnek. – Az egész hely zsaruktól nyüzsgő, és nem tudod, hogy miért?

Ruth végre levette a szemét Robról, és rám szegezte.

– Nem. Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy mindnyájan a tónál voltunk, szabad úszkálás volt, meg minden, aztán az egyik életmentő nagyot sípolt, és mindenkinek vissza kellett jönnie.

– Azt hittük, a közelgő vihar miatt – szólalt meg Scott, és az immár egészen besötétedett égbolt felé nézett.

Ez volt az a pillanat, amikor Karén Sue Hankey elénk vágódott. Leolvastam arról a hegyes patkányarcáról, hogy valami fontos mondanivalója van számunkra... és bébikék szemének csillogásából arra következtettem, hogy mondanivalója nem szerez nekem örömet.

– Ó! – tette magát, mintha csak most vett volna észre –, látom, úgy döntöttél, hogy visszajössz hozzánk. És – vetett kacér pillantást Robra – még egy barátot is hoztál magaddal.

Noha Karén Sue egy iskolába járt Robbal, nem ismert rá. Az olyan lányok, mint Karén Sue, egyszerűen észre sem veszik az olyan darásokat, mint Rob. Gondolom, Karén úgy képzelte, hogy Rob valamelyik kocsmában üldögélt, én meg lestoppoltam az országúton, visszahoztam vele magam, őt meg becipeltem, hogy pihenje ki magát.

– Karén Sue – mondtam –, talán jobb lenne, ha bemennél az ebédlőbe. Az a pletyka járja, hogy fogytán van a lányaid tarackbúza dzsúza.

Karén Sue azonban tovább mosolygott rám, ami nem tűnt jó jelnek. ^

– Ez nem volt túl vicces – mondta Karén Sue. – De talán annál érdekesebb lesz az, ha meghallod, ami történt. És mindez csupán azért, mert azt mondtad az egyik kisleány, hogy üsse meg a másikat – dobta hátra a fűtjeit Karén Sue, és nagyot sóhajtott. – Az az érzésem, ebből is látszik, hogy az erőszak nem kifizetődő.

A felhők annyira összesűrűsödtek, hogy majdnem egészen eltakarták a napot. Az ebédlőben felkapcsolták a lámpákat, holott erre rendszerint csak este hétnyolc óra tájban került sor, amikor a takarítók vették át a terepet. A távolban mennydörgés hallatszott. A levegőben ózonillat terjengett.

Elindultam Karén Sue felé, s addig mentem, míg az orra legfeljebb tíz centire került az enyémhez, ő meg hátralépett egyet, megbotlott egy gyökérben, s majdnem elesett.

Amikor kiegyenesedett, megkérdeztem, mi a nyavalyáról beszél.

Nem, nem mondtam nyavalyát.

Karén Sue erre a szokásosnál jóval sipítóbb hangon hadarni kezdett.

– Nos, hát az van, hogy bementem egy pillanatra az irodába, hogy megnézzem, jött-e fax Amber doktortól – arról, hogy az egyik gyerek krónikus fülgyulladás miatt úszhat-e a Jegesmedve uszodában –, és akkor meghallottam, amint valamelyik rendőr arról beszélget dr. Alistairrel, hogy az egyik fiú a Nyírfalakból kiment a tóra, de senki sem látta visszajönni.

Megragadtam Karén Sue blúzáját, mert beszéd közben egyre csak hátrált előlem.

– Kicsoda? – rivalltam rá. És noha a hőmérséklet a közelgő vihar ellenére még mindig nem hűlt le, tiszta libabőr lettem. – Ki az, aki bement a tóba és nem jött ki belőle?

– Az, amelyikkel mindig üvöltözöl – válaszolta Karén Sue. – Shane. Amíg te távol voltál, Jessica, Shane a tóba fulladt.

13.

Az újabb mennydörgés már közelebről hallatszott. Karomon a szőr már nem csak a hidegleléstől meredt fel, hanem a levegőben lévő elektromosságtól.

A másik kezemmel is megragadtam Karén Sue blúzáját, és közelebb cibáltam.

– Mit beszélsz? Megfulladt?

– Épp ezt mondtam – visította még magasabb hangon Karén Sue. – Bement a tóba, Jess, és többé nem jött ki.

– Baromság – mondtam. – Baromság, Karén. Shane jó úszó.

– Pedig amikor megfújták a sípot, mindenki kijött a tóból, egyedül Shane nem jött ki – mondta immár hisztérikusan Karén Sue.

– Akkor valószínűleg bele sem ment – sziszegtem összeszorított fogakkal.

– Talán. És talán ha nem mégy el, hanem végzed a munkádat, és nem mászkálsz el a barátoddal, tudod... – nézett fitymálva Rob felé Karén Sue.

Egy pillanat alatt minden felfordult – a felhős ég, az út, minden. Éppúgy, mint az Oz, a csodák csodájában, amikor Dorothy elragadja a ciklon. Pedig én csak némán álltam.

– Nem hiszek neked – mondtam újra, és annyira megráztam Karén Sue-t, hogy rózsaszínű hajszalagja meglazult, s szállni kezdett a levegőben. – Hazudsz. A legszívesebben szétverném az arcodat, te...

– Jól van. – A pörgés-forgás egy pillanat alatt abbamaradt. Rob mellettem állt, és egyenként lefejtette az ujjaimat Karén Sue blúzájáról. – Jól van, Mastriani, elég volt.

– Hazudsz! Hazug vagy, ezt mindenki tudja – ismételtetem újra meg újra.

Karén Sue holtsápadtan, remegve lehajolt, felemelte a szalagját, és sietve visszatette a helyére. Néhány lehullott levél rátapadt, de észre sem vette.

Tényleg neki akartam ugrani, leütni és patkányarcát a földre döngölni. És csak azért nem mentem neki, mert Rob átfogta a derekam, és akár mennyire erőlködtem is, nem hagyta, hogy nekiugorjak. Ha Mr. Goodhart itt lett volna, mélységesen csalódott volna bennem. Mert szemmel láthatóan elfeledkeztem mindarról a haraglevezető módszerről, amire tanított engem.

– Tudod mit, Karén Sue? – kiabáltam rá. – Egyáltalán nem tudsz fuvolázni! És csak azért engedtek ide, mert Andrew Shippinger nem tudott eljönni, és kétségbe voltak esve, és...

– Oké – emelt fel a földről Rob. – Elég ebből.

– És úgy volt, hogy az az én házam lesz! – visítottam vissza Rob válla felett. – A Marcipánvilla az enyém lett volna!

Rob megfordított, úgyhogy most Ruth állt szemben velem. Ruth csak egyetlen pillantást vetett rám.

– Jess! Nyugodj le.

– Shane nem halt meg. Nem halt meg! – mondogattam.

Ruth pislogott, majd rólam Scottra nézett, s megint vissza rám. Én meg őket néztem, és abból, ahogyan rám bámultak, rájöttem, hogy valami rémes lehet az arcomon. Odanyúltam és nedvességet éreztem.

Remek. Sírtam. Sírtam, anélkül, hogy észrevettem volna.

– Hazudik – mondtam még egyszer, utoljára, de nem túl hangosan.

Rob valószínűleg rájött, hogy kiment belőlem a harci kedv, mert letett a földre – bár az egyik kezét még a hátamon tartotta.

– Ennek csak egyféleképpen lehet a végére járni, nem? – kérdezte, és fejével az iroda felé intett.

Kézfejemmel letörölgettem a könnyeimet.

– Oké – mondtam.

Ruth ragaszkodott ahhoz, hogy kövessen engem és Robot, és meglepetésemre Scott ragaszkodott hozzá, hogy vele menjen. Bénult tudatomban valami mocorgott arról, hogy

valami történhetett köztük, de sokkal inkább aggódtam Shane miatt, semhogy most erre figyeljek. Ezen majd később is gondolkodhatok. Amikor az irodaépületbe léptünk, a John Wayne-re hasonlító titkárnő felállt.

– Még mindig nem tudnak semmit, gyerekek – mondta. – Tudom, hogy nyugtalankodtok, de inkább maradjatok a rátok bízottakkal.

– Shane rám volt bízva – mondtam.

A nő sűrű szemöldöke felemelkedett. Merőn rám bámult, de látszott, hogy nem tudja, mit feleljen erre. Kisegítettem.

– Hol vannak? Dr. Alistair irodájában? – kérdeztem, és elindultam a halion át.

A titkárnő kiment az íróasztala mögül.

– Várj! Nem mehetsz hátra!

De már késő volt. Már befordultam a sarkon, s odaérkeztem a „Táborigazgató” feliratú ajtó elé. Benyitottam. Széles íróasztala mögött ott ült a fehér hajú, vörös arcú dr. Alistair. Irodájában körös-körül, különféle székeken és kereveteken ült Pamela, két állami rendőr, egy seriff helyettes és maga Wawasee megye seriffje.

– Jess! – ugrott fel Pamela. – Itt vagy hát! Hála istennek. Sehol sem találtunk. És dr. Alistair azt mondja, hogy nem mentél be hozzá a déli egyórai megbeszélésre...

Pamelára néztem. Ez most játszik velem, vagy mi? Ha valakinek, hát neki nagyon jól kellett tudnia, hol voltam. Lehetséges, hogy Jonathan Herzberg nem hívta fel, és nem mondta el neki, hogy visszavittem hozzá a lányát?

Ám úgy éreztem, ezt most nem lenne helyénvaló felhozni.

– Rendkívüli akadályok jöttek közbe – mondtam. – Lenne olyan szíves valaki elmondani, mi történt?

Dr. Alistair felállt. Egyáltalán nem nézett ki sem világhírű karmesternek, sem táborigazgatónak. Csupán törekeny öregembernek látszott, noha nem lehetett több hatvannál.

– Hogy mi történt? – visszhangozta. – Hogy mi történt? Azt akarja mondani, hogy nem is tudja? Nem maga az a híres-nevezetes látnók? Hogy lehetséges, hogy nem tudja azzal a speciális magnetikus erejével, hmmm, Miss Mastriani?

Dr. Alistairról Pamelára néztem. Elmondta neki? Nyilván elmondta.

De Pamela döbbszint arcáról leolvastam, hogy nem mondta el.

– Majd én megmondom, mi történt, ifjú hölgyem, mivel úgy látszik, látnoki képessége e pillanatban elhagyta – folytatta dr. Alistair. – Az egyik táborozónk elveszett. Éspedig nem valamelyik akármelyik táborozónk, hanem az, akit magára bízunk. Minden jel arra mutat, hogy vízbe fúlt. Táborunk ötvenéves fennállása óta ez az első halálesetünk.

Hátrahőköltem, mintha megütött volna. Nem attól, amit mondott, noha az is elég rémes volt. Hanem attól, amit szavai mögött éreztetett.

Hogy mindez az én hibámból történt.

– Meglep, hogy eddig nem is tudott róla – gúnyolódott dr. Alistair. – Villámlány!

– Nos, Hal –, mondta a seriff mogorván –, nyugodjunk le egy kissé. Még semmi biztosat nem tudunk. Még nincs meg a holttest.

– Utoljára akkor látták élve, amikor a társaival a tó felé ment. A tábor területén nincsen. Én mondom, hogy a fiú meghalt. És ez az egész a mi hibánk! Ha a felügyelője rajta tartja a szemét, akkor ez nem történhetett volna meg.

Kiszáradt a torkom. Megpróbáltam nyelni, de nem bírtam. Odakint villámlott egyet, amelyet szinte azonnal hosszan tartó mennydörgés követett.

Azután eleredt az eső. Erősen verdeste a dr. Alistair íróasztala mögötti ablakot. Az egyik rendőr kinézett a zuhogó esőbe, és morózusan megszólalt. –Ölég nehéz lesz mostan kikotorni a tavat.

Kikotorni a tavat? Kikotorni a tavat?

– Nem volt ott egyetlen életmentő sem?

Rob. Rob megpróbált segíteni. Rob megpróbált levenni a vállamról valami felelősséget. Nagyon édes tőle, de felesleges erőfeszítés. Ez az én hibám volt. Ha ott lettem volna, Shane nem fullad meg. Nem engedtem volna megfulladni.

– Úgy tűnik – mondta Rob megfontoltan –, hogy amikor gyerekek úsznak, ott lennie kell egy úszómesternek. És ez az úszómester nem vette észre, hogy valaki fuldoklik?

Dr. Alistair szúrósan Robra nézett a bifokális szemüvegén át.

– Kicsoda maga? – reccsent rá, majd szemügyre vette az ajtóban ácsorgó Ruthot és Scottot. – Mi ez itt? Kik ezek az emberek? Ez az én irodám! Azonnal hagyják el!

Senki sem mozdult, bár láttam, hogy Ruth legszívesebben jó messzire szaladt volna. Olyan helyre, ahol nincsenek seriff helyettesek és dühöngő táborigazgatók. Épp olyan volt, mint amikor az öccsét, Skipet megcsípte a méh, és allergiás sokkot kapott. Most mintha én kaptam volna, ha nem is allergiás sokkot, hanem lassú halált halnék a lelkifurdalástól.

– Tehát volt ott úszómester, vagy nem volt? – kérdezte Rob.

– Volt – válaszolta a seriff. – Nem vett észre semmi szokatlant.

– Azért – mondtam inkább magamnak, mint a többieknek –, mert Shane be sem ment a vízbe. – Nem mintha ezt teljes biztonsággal tudtam volna. Csak sejtettem.

Ám dr. Alistairt ez nem akadályozta meg abban, hogy rám meressze a szemét drótkeretes pápaszeme felett, és rám rivalljon.

– Feltételezem, mivel maga nem volt ott, a különleges képességével tud erről?

Ebben a pillanatban Rob egy lépést tett dr. Alistair íróasztala felé. A seriff kinyújtotta a kezét, és így szólt,

– Nyugi, fiam – majd dr. Alistairre nézett. – Miről beszél, Hal?

– Ó, hát nem ismeri fel ezt a lányt? – Dr. Alistair mesterkéltnek látszott. Arra gondoltam, hogy egy táborozó gyerek elvesztése miatt vajon elküldik-e majd innen. Amennyire a tábori próbák alkalmával láttam szeszélyes viselkedéséből, dr. Alistair nem volt valami stabil ember; állandóan felbőszült a fúvósok miatt, annyira, hogy folyton hozzájuk vágta karmesteri pálcáját, de elvétette, mert a gyerekek megtanulták, hogyan kell gyorsan lebukni.

– Jessica Mastriani – folytatta dr. Alistair. – Az a lány, akinek látnoki képessége van, amivel meg tudja találni az elveszett embereket. De most persze kissé késő, igaz? Tekintettel arra, hogy a fiú már halott.

– Ó, Hal – állt fel Pamela. – Még nem tudjuk. Lehet, hogy csupán elszökött. Nem volt valami zűrzavar ma reggel? – nézett rám.

Bólintottam, mert eszembe jutott a kullancs-incidens, valamint az, hogy nem adtam bunkót Lio-nelnek, amikor megütötte Shane-t.

És még ennél is élesebben emlékeztem Shane pillantására, amit akkor vetett rám, amikor hazudtam neki Taylor Monroe fotójáról. Nem hitt nekem. Egy árva szót sem hitt abból, amit mondtam.

Így büntet azért, mert hazudtam neki?

Ó, bárcsak most azonnal elmehetnék aludni, gondoltam. Ha alhatnék, akkor egészen biztosan megtudnám, hol van Shane. De mi lesz, ha annyira az örületbe kergetem dr. Alistairt, hogy nekem esik, és rám húz a karmesteri pálcájával, ahogyan a kürtösöket is megpróbálja elpáholni? Vajon eszméletlenül is megtalálhatom az elveszett gyerekeket? Az eszméletlenség ugyanolyan, mint az alvás?

Valószínűleg nem ugyanolyan. Egyébként meg kételkedtem abban, hogy a seriff hagyná, hogy dr. Alistair eltáncgáljon. Rob biztosan nem hagyná. Azon töprengtem, vajon a védelemre szorulás benne foglaltatik-e a „10 módszer, amellyel megmondhatod, többnek gondol-e, mint barátodnak”-ban.

Mintha most ez számítana. Most, amikor úgy látszik, megöltem egy gyereket. Ha csupán közvetve is.

– És mi van a Nyírfa-lak többi gyerekével? – kérdeztem. – Beszéltek velük? Megkérdezték tőlük, hogy látták-e Shane-t? – Dave... Hol van Dave? Megígérte, hogy vigyáz rájuk...

– Néhány tisztünk épp most hallgatja ki őket. A házukban. De eddig... semmi – mondta a seriff.

– Akkor látták utoljára, amikor a többiekkel a tó felé indult – ismételte dr. Alistair makacsul.

– Ez még nem jelenti azt, hogy megfulladt – jelentette ki Rob.

Dr. Alistair ránézett.

– Maga kicsoda? Maga nem a felügyelők egyike! Ugye, ez nem a felügyelők egyike, Pamela?

Pamela végigsimított rövidre vágott, szőke haján.

– Nem, Hal – mondta fáradtan. – Nem felügyelő.

– A haverom – mondtam. Nem mondtam, hogy a barátom, mert hát Rob nem az. Ezenkívül úgy gondoltam, minden még rosszabb színben tűnne fel, amiért órákra eltűntem, majd felbukkanok valami akármilyen fickóval. – És mindjárt el is megyünk.

Ám az az erőlködésem, hogy palástoljam a Rob iránti érzéseimet, semmit sem bizonyított dr. Alistairnek, mert meglehetősen epésen rám förmedt:

– Ó, hát ez igazán különös. Úgy látszik, magának különleges képessége van arra, hogy elérhetetlen legyen, amikor a legnagyobb szükség lenne magára.

Tátva maradt a szám. Hát ez meg mi? Ha ki akar rúgni, miért nem esünk már túl rajta? Sietnem kell, muszáj minél hamarabb elaludnom, hogy megtaláljam Shane-t.

– Mi is van azzal a maga különleges tehetségével? A legkisebb kötelességének sem érzi, hogy segítsen nekünk a fiú megtalálásában?

Mindeddig nem is sejtettem, mi megy itt végbe. Csupán azt hittem, dr. Alistair megőrült, vagy efféle.

Gondolom, Robnak is ugyanez juthatott az eszébe, mert kinyújtotta a kezét, megragadta az egyik karomat, épp a könyököm felett, mint aki el akar húzni az útból, nehogy dr. Alistair rám suhinthasson a pálcájával.

– Nekem nincsen többé semmiféle különleges képességem, dr. Alistair – mondtam.

– Ó! Csakugyan? Akkor hát hol volt egész délután? A gyomrom lesüllyedt, mintha lifteztem volna.

Honnan tudja, hogy nem voltam itt? Honnan tudja?

– Oké – taszigált Rob az ajtó felé. Lökdösnie kellett, mert a döbbenettől mozdulni sem bírtam. – Megyünk már.

– Maga sehová nem megy! – csapott egy nagyot dr. Alistair öklével az asztalra. – Maga a Wawasee-tavi tábor alkalmazottja, és maga...

Végre valami körvonalazódott bennem a ködös zavar után, ami akkor fogott el, amikor azt kérdezte, hol voltam egész délután. És ez a valami az volt, hogy dr. Alistair úgy beszélt velem, mint aki még táborának dolgozója.

– Már nem vagyok az alkalmazottja – szakítottam félbe. – Ha jól tudom, kirúgott, nem?

Dr. Alistair ugyancsak meghökkent. És ugyanabban a pillanatban Pamela is megszólalt:

– Ó, Jess, dehogyis. Semmi sem a te hibád.

Nem rúgtak ki? Nem rúgtak ki? Hogyan lehetséges, hogy nem rúgtak ki? Órákon át távol voltam, anélkül, hogy bármi magyarázattal szolgáltam volna, hol töltöttem ezt az időt. És mialatt nem voltam itt, az egyik rám bízott gyerek eltűnt. És mégsem rúgnak ki?

Az a kínos érzés, ami azóta kúszott belém, amióta beléptünk dr. Alistair szobájába, erősebb lett, mint valaha. És hirtelen tudtam, mit kell tennem.

– Ha nem rúgtak ki, akkor én mondom fel. Gyere, Rob.

Pamela döbbenetesen nézett rám.

– Ó, Jess! Ezt nem tehe...

– Maga nem mondhat fel! – ordította dr. Alistair. –Maga aláírt egy szerződést!

Még egy csomó más dolgot is kiabált, én azonban nem vártam ki a végét. Kisétáltam az irodából.

Rob és a többiek utánam jöttek a váróhelyiségbe. A John Wayne külsejű titkárnő épp telefonált. Amikor meglátott bennünket, lehalkította a hangját, de nem tette le a kagylót.

– Megbolondultál, Jess? – kérdezte Ruth. – Felmondasz, amikor nem is kellene? Hiszen nem rúgtak ki!

– Tudom. Épp azért mondtam fel. Ugyan ki ragaszkodik egy olyan alkalmazotthoz, mint amilyen én vagyok? Megmondom: az, akinek valami hátsó szándéka van.

– Én ebből az egészből egy árva szót sem értek – szólalt meg most először Scott, és nyugtalannak látszott. – Bizonyára nem rám tartozik. De ha tényleg ilyen különleges képességed van, meg minden, és az emberek fel akarják használni, ugyan miért nem egyezel bele? Úgy értem, ezzel egy rakás pénzt is kereshetnél.

Rob meg én hitetlenkedve bámultunk rá. Ruth szánakozva nézte:

– Ó, te szegény.

Pontosan ebben a pillanatban kinyílt az irodaépület üvegajtaja. Mindnyájan hátrább álltunk, hogy a két, csuromvizes esernyővel érkező ember beléphessen.

Csak akkor ismertem fel őket, amikor becsukták az ernyőiket. És amikor rájuk ismertem, felnyögtem.

– Jaj istenem. Már megint maguk azok!

14.

– Jess – mondta Smith különleges ügynök, és kirázta hajából a vizet. – Beszelnünk kell veled.

Nem akartam hinni a fülemnek. De tényleg. Mert egy dolog, hogy az FBI követi az embert, bármerre megy. Ám az már egészen más, hogy azok az emberek, akik eddig titkon követték, előjönnek és beszélni kezdenek hozzá. Az ilyesmi egyszerűen nem szokás. Ezt mindenki tudja. Maguk mit szólnak hozzá?

– Figyeljenek! – emeltem fel a jobb kezem. – Erre most tényleg nincs időm. Válságos helyzetbe kerültem, és...

– Valóban válságos lesz a helyzete – mondta Johnson különleges ügynök még a szokásosnál is keskenyebbre zárt ajakkal –, ha Clay Larsson idejön, hogy elkapja.

– Clay Larsson? – Törtem a fejem, kiről beszélhet. Aztán derengeni kezdett valami. – Úgy érte, hogy Keely új apukája?

– Úgy – vetett egy pillantást Johnson különleges ügynök Robra. – Az ő unokatestvére mamájának a barátja.

– Az én kicsodámnak a kicsodája? – torzult el Rob arca.

Nem vádoltam érte. Én is szörnyű zavarba jöttem

– Miután otthagya őt ma délután – magyarázta Johnson különleges ügynök Mr. Larsson azonnal sejtette, hogy az a személy, aki elrabolta a barátnője lányát, olyasvalaki lehetett, akit a gyerek apja bérelt fel. Ezért egy kis látogatást tett Mr. Herzbergnél, aki a McDonald's-beli randevú után visszament az irodájába.

– Ó! – Istenem, hogy én néha milyen hülye vagyok. – És Mr. Herzberg... jól van? Semmi baja?

– Eltört az állkapcsa – vette elő Johnson különleges ügynök a jegyzőkönyvét, amit mindenhová magával cipelt. – Három törött borda, agyrázkódás, egy térdficam, és néhány zúzódás.

– Ó, istenem – borzadtam el. – És Keely?

– Keely jól van – nyugtatott meg Smith különleges ügynök. – Védőőrizetbe vettük, ahol addig marad, amíg Mr. Larsson szabadlábon van.

– Nem fogták el? – kérdeztem csodálkozva. – Elfogtuk volna – mondta Johnson különleges ügynök meglehetősen zordonul –, ha bizonyos személyek a mai nap folyamán kissé készségesebbek.

– Húha! – mondtam. – Ezt nem varrhatják a nyakamba. Semmi közöm hozzá. Én csupán ártatlan szemlélője voltam a...

– Jess! – nézett rám összehúzott szemöldökkel Smith különleges ügynök. – Tudjuk. Jonathan Herzberg mindent elmondott nekünk.

Tátva maradt a szám. Alig tudtam elhinni. A patkány! Az a koszos patkány!

– Mindent elmondott? – kérdezte gyanakodva Rob. – Törött állkapoccsal?

Johnson különleges ügynök hátralapozott néhány oldalt a jegyzőkönyvében, majd megmutatta nekünk. Remegő kézírással – amit nem ismertem, de ami egészen biztos, hogy nem Allan Johnson precíz kézírása volt – ott állt Jonathan Herzberg verziója azokról az eseményekről, amelyek oda vezettek, hogy exfelesége barátja letámadta. Az én nevem gyakorta megjelent.

A tetű. A tetű, aki elárult engem. Alig tudtam elhinni. Azok után, amit érte tettem.

– Jess – kezdte Smith különleges ügynök; púderkék kosztümjében sokkal inkább hasonlított ingatlan-, mint FBI-ügynökre. Sejtettem, hogy épp ez volt benne a pláne. – Clay Larsson nem valami stabil személyiség. Több kilométer hosszú a bűnlajstroma. Verekedés és botrányokozás, ellenállás a letartóztatásnak, rendőrtisztek megtámadása... Clay Larsson

rendkívül veszélyes és ingatag személyiség, és abból, amit Mr. Herzberg elmondott, minden okunk megvan rá, hogy ezúttal... izé... ellened liheg bosszút, Jess.

Tekintettel arra, ahogyan cipőm talpával összezúztam az arcát, mindezt el is hittem. De Clay Larsson nem tudja, ki vagyok és hol lakom.

– Jess, sajnós az a helyzet, hogy tudja – felelte Johnson különleges ügynök, amikor hangot adtam fenti gondolataimnak. – Mert tudod... nos, addig kínoztá Keely apját, amíg a végén megmondta neki.

– Oké – mondta Rob. – Szóval így. Menj és hozd a holmidat, Mastriani. Elmegyünk innen.

Nekem hosszabb ideig tartott, hogy megemésszem a hallottakat, mint Robnak; hogy Clay Larsson, aki haraglegyőzésben nyilván még nálam is rosszabb, tudja, ki vagyok, hol lakom, és jelenleg épp utánam veti magát, hogy bosszút álljon a) amiért belerúgtam az arcába, b) amiért elraboltam a barátnője kislányát, akit viszont a barátnője rabolt el az exférjétől.

Hogy lehetek ennyire szerencsétlen? De igazán. Nagyon jó lenne tudni. Úgy értem, találkoztak már életükben valaha bárkivel, akinek nálam nagyobb pechje van?

– Remek – mondtam. – Ez igazán remek. Mondhatnám, pompás. És gondolom, maguk ketten most azért vannak itt, hogy megvédjenek, ugye?

Johnson különleges ügynök eltette a jegyzőkönyvét, és miközben eltette, láttam, hogy vállszíján kibiztosított revolvért visel.

– Így is fel lehet fogni – mondta. – Nemzeti érdek, hogy életben maradjon, Jess, annak a kijelentésének ellenére, hogy már nem rendelkezik azzal az izé, képességével, ami eredetileg felkeltette a feletteseink figyelmét. Azért jöttünk ide, hogy a tábor körül legyünk, és biztosítsuk, hogy amennyiben Mr. Larsson behatol a tábor területére, megvédhessük.

– Jess úgy lenne a legjobban megvédve, ha azonnal elvinnék innen – jelentette ki Rob.

– Pontosan – válaszolta Johnson különleges ügynök. Úgy mérte végig Robot, mint aki először látja – és gondolom, valóban most először szentelt neki némi figyelmet. Ők ketten nagyjából azonos magasságúak voltak, amely tény kissé meglepte Johnson különleges ügynököt. Olyasvalakihez képest, akinek észrevétlennek kell maradnia, az ügynök kissé túl magas volt.

– Azt tervezzük, hogy amíg nem fogják el Mr. Larssont, Jesst biztonságos helyre visszük – mondta Johnson különleges ügynök Robnak.

– Én meg nem hinném – felelte Rob, ugyanabban a pillanatban, amikor Ruth is megszólalt:

– Jaj, ne! Már megint?

– Elnézést kérek – mondtam Johnson különleges ügynöknek –, de nem emlékeznek rá, hogy utoljára is olyan helyre vittek, ahol azt hitték, hogy biztonságban leszek?

Johnson és Smith különleges ügynök egymásra nézett.

– Jess, ezúttal ígérem, hogy... – kezdte Smith különleges ügynök.

– Nem létezik – mondtam. – Sehová sem megyek magukkal. És különben is – néztem ki a dupla üvegajtón a még mindig zuhogó esőbe –, van itt még egy befejezetlen ügyem.

– Jess! – mondta Smith különleges ügynök.

– Nem, Jill – feleltem. Ne kérdezzék, mikor kezdtem el tegezni. Azt hiszem, akkoriban, amikor megvettem a sajtburger-kajájukat. – Sehová sem megyek. Dolgom van itt. Kötelességem.

– Jessica, ez igazán nem az az idő, amikor... – kezdte Smith különleges ügynök.

– Márpedig így van. És most mennem kell – mondtam.

És mentem is. Egyenest kimentem a szakadó esőbe. Talán már nem zuhogott annyira, mint az imént, de azért még jött az égi áldás rendesen. Mindössze néhány pillanat kellett ahhoz, hogy az ingem és a farmernadrágom csuromvíz legyen.

Nem érdekelt. Nem hazudtam nekik. Voltak elintézni valók, amik nem tűrtek halasztást. Az első és legfontosabb az volt a listámon, hogy megtaláljam Shane-t. Vajon odakint lehet ebben a viharban, töprengtem, és a Nyírfalak felé néztem. Vajon talált magának valami menedéket?

Száraz a ruhája? Melegben van? Olyan sokszor szerettem volna kitekerni azt az ostoba nyakát – naponta jó néhányszor egész komolyan ezt gondoltam –, és most tényleg annyira érdekel, hogy mi van vele?

Igen, nagyon érdekelt. És nem csupán azért, mert a nagyra nőtt kobakjával olyan csodálatos muzsikát tudott zengeni. Hanem azért, mert az igazat megvallva, valami szeretetet éreztem iránta. Meglepő, de igaz. Szerettem a dühítő kis nyavalyást.

Mennydörgés hallatszott, bár már kissé távolabbról. Azután Rob futott oda hozzám.

– Ez aztán drámai távozás volt – mondta. Az ő inge és farmere is hamar átázott.

– Ez a specialitásom – mondtam.

– Rossz irányba mégy.

Megálltam az út közepén, és körülnéztem, Egy pillanatra elfelejtettem, hogy Rob soha nem volt a Wawasee-táborban, így nem is tudhatja, merre vezet az út a Nyírfa-lakba.

– Nem, jó felé megyek.

– Erre kell menni – bökött át a válla felett Rob. –Erre van a motorom.

Rájöttem, mit ért ezen, és megráztam a fejem.

– Nem megyek el, Rob – mondtam.

– Jess!

Rob szinte soha nem szólított a keresztnevemen. Leginkább vezetékneven hívott, ahogyan az iskolai bezárások alkalmával, ahová többnyire rossz magatartás miatt kerültünk.

Így hát amikor a keresztnevemen szólított, az rendszerint azt jelentette, hogy nagyon komoly dologról van szó. Ebben az esetben az én biztonságomról.

Sajnos nem volt más választásom, csalódást kellett okoznom neki.

– Nem. Nem, Rob. Nem megyek.

Nem válaszolt azonnal. Felpislogtam rá; az esőtől alig láttam. Ő meg lenézett rám világoskék szemével, de volt valami különös a nézésében, aminek nem tudtam nevet adni. Nem szerelem volt, az biztos.

– Jess – mondta halkán Rob. – Tudod jól, azt gondolom rólad, hogy nagyon klassz lány vagy, ugye tudod?

Csak pislogtam. Nem volt könnyű felnézniem rá azzal a töméntelen, arcomba csurgó esővel. Ráadásul sötét is volt már. Csak az egyik halovány útmenti lámpa fényénél láthattam az arcát.

Ám Rob nagyon komolynak látszott.

Bólintottam.

– Oké. Ha akarod, ezt majd egyszer megbeszélhetjük.

– jó – mondta. Az eső már szinte odatapasztotta sötét haját a fejéhez és az arcához, de mintha észre sem vette volna. – Akkor talán azt is meg fogod érteni, hogy honnan jöttem. És hogy nem azért robotgattam ide a hosszú úton, hogy végignézzem, amint egy pszichopata szétveri az agyadat. Most pedig vagy felrakod a seggedet – intett a kérdéses testrészem felé – a motoromra, vagy Isten nevére esküszöm, én raklak fel rá.

Már láttam, mi volt a szemében. Nem szerelem, ó, dehogy. Hanem düh.

Kitöröltem a szememből az esőcseppeket. Aztán kimondtam az egyetlen szót, amit mondhattam:

– Nem.

Rob azzal a félig utálkozó, félig derült mosollyal nézett rám, ahogyan a velem töltött idő ötven százalékában szokott nézni, majd egy másodpercre a távolba révedt... habár hogy mit láthatott ott, sejtelmem sincs. Én csak esőt láttam, egyebet nem.

– Meg kell keresnem Shane-t – kiabáltam túl egy mennydörgést.

– Igen? – nézett le rám Rob, még mindig mosolyogva. – Egy petákot sem adnék Shane-ért.

Sötét és forró harag bugyborékkolt fel bennem. Megpróbáltam elnyomni. Számolj tízig, mondtam magamnak. Mr. Goodhart már rég megtanított arra, hogy mielőtt oda akarok sózni valakinek, számoljak tízig. Ez néha be is vált.

– Nos, márpedig ez a dolgom. És addig nem megyek el innen, míg nem tudom, hogy Shane biztonságban van.

Rob már nem mosolygott.

Sejthettem volna, mi jön ezután. Rob nem az a fajta fickó, aki csak azért járatja a száját, hogy hallassa a hangját.

Eddig még soha nem alkalmazott fizikai erőszakot velem szemben. Legalábbis nem úgy, ahogyan most csinálta.

Jóleső érzés arra gondolnom, hogy ha minden sikerül, akkor elcipelt volna. Mert felkapott, fejjel lefelé lógatva, ami rendkívül kényelmetlen dolog. A karomat meg úgy szorította, ami egy lány számára nagyon előnytelen helyzetet teremt.

De egész komolyan az volt a meggyőződésem, hogy ha néhány jól célzott fejlökéssel (amit egészen biztos sikerült volna megtennem, ha kellő idő van rá) beleöklelek, akkor sikerül kiszabadulnom.

Sajnos azonban a mi kis gyengéd erdei közjátékunk félbeszakadt, mielőtt bármiféle fejjel történő öklelődzést végrehajthattam volna.

– Fiú! – harsant át esőn és ködön keresztül Johnson különleges ügynök hangja. – Tedd le a lányt!

Rob már céltudatos léptekkel a motorja felé rohant. A felszólítás után sem lassított.

– Nem hinném – szólt hátra.

Ekkor Johnson különleges ügynök kilépett a fák közül. Noha fejjel lefelé lógtam, így is láthattam, hogy előhúzta a revolverét, ami, meg kell mondjam, eléggé meglepett.

Úgy látszik, Robot is meglepte, mert megdermedt, s egy-két pillanatra megállt. S most, amint így fejjel lefelé csüngtem, kezdtem rájönni, hogy előző feltevésem – tudják, hogy teljesen átáztam – téves volt. Nem voltam teljesen átázva. Mert a gyomromban például egészen biztos, hogy nem volt esővíz.

Most, így felfordítva, valahogy mégis belekerülhetett.

Kell-e mondanom, milyen kínos érzés volt?

– Nem fog rám löni – mondta Rob Johnson különleges ügynöknek. – Mi lesz, ha őt találja el?

– Az sajnálatos lenne – válaszolta Johnson különleges ügynök. – De mivel ez a lány azóta szálka a szememben, amióta megismertem, nem borítana ki túlságosan.

– Allan! – kiáltottam megrendülten. – Mit szólna Mrs. Johnson, ha ezt hallaná?

– Tedd le, fiam.

Rob visszafordított, és letett a földre. Eközben Johnson különleges ügynök odalépett mellém, és megfogta a karomat. Döbenten láttam, hogy revolvere még mindig a kezében volt. De a csöve felfelé mutatott.

– Most pedig fogja a motorját, Mr. Wilkins, és menjen haza – szólt oda Johnson különleges ügynök Robnak.

– Hé! – Most, hogy a vér már nem szállt a fejembe, gondolkodni is tudtam. – Honnan tudja a vezetéknevét? Én soha nem említettem.

Johnson különleges ügynök unott képet vágott.

– A rendszámtáblájából.

– Ó! – mondtam.

Robra pillantottam, aki az esőben álldogált, s vizes pólója egészen rátapadt. Az átázott anyagon egész felsőteste átlátszott. Tisztára olyan volt, mint az a videóbeli jelenet, amelyen a baromi jó srác az esőben ácsorog, miután a barátnője kiadta az útját.

Persze én egyáltalán nem adtam ki az útját. Csak egy gyereket akartam megkeresni. Ennyi.

A baj csak az, hogy senki nem hagyja.

Aztán másvalami is eszembe jutott: ha Rob pólója ennyire átázott, akkor vajon az enyém milyen lehet?

Lenéztem magamra, és rögtön keresztbe fontam magam előtt a karom.

Így jobb, gondoltam. Mármost nem a vizes póló, hanem hogy a különleges ügynök bírja távozásra Robot. Mert tudtam, könnyebb a sziámi ikreket szétválasztani, mint Robot eltávolítani. Az FBI-ügynökök nem verekedősek. De ha rákerülne a sor, Rob húzná a rövidebbet.

– Majd felhívlak! – mondtam Robnak.

– Tégy meg nekem egy szívességet, Mastriani – mondta Rob.

– Hát persze – mondtam. Nehéz volt visszamenni az esőben, de Johnson különleges ügynök oly erősen húzott, hogy nem volt más választásom. – Mit?

– Ne hívj fel.

Azzal Rob megfordult és elment. Az eső és a köd pillanatok alatt elnyelte. Egy perccel később meghallottam az Indiánja felbúgó hangját.

Elment.

Felnéztem Johnson különleges ügynökre, aki Robbal ellentétben cseppet sem látszott szexisnek attól, hogy átázott.

– Remélem, most boldog – mondtam neki. – Ez a srác egy szép napon a szerelmem lehetett volna, ha maguk nem jönnek ide és nem tesznek tönkre mindent.

Johnson különleges ügynök épp avval foglalatzkodott, hogy feltárcsázzon valakit a mobiltelefonján.

– Tudnak a szülei magáról és Mr. Wilkinsről, Jess? – kérdezte.

– Hát már hogyan tudnának – méltatlankodtam. – Egyébként meg ez az én életem, tudja? A szüleim nem diktálhatnak abban, hogy kit látok vagy nem látok társadalmilag elfogadhatónak.

Ez persze felháborító hazugság volt, kész csoda, hogy nem haraptam el a nyelvem.

Johnson különleges ügynökről sem sugárzott, hogy bevette.

– És azt is tudják a szülei, hogy Mr. Wilkins le volt tartóztatva? És hogy jelenleg csak próbaidőn van?

– Igen – válaszoltam olyan pimaszul, ahogy csak tudtam. Ám aztán nem bírtam ellenállni a kísértésnek, és így folytattam: – Noha azzal nincsenek egészen tisztában, hogy mi miatt is került síttre.

Johnson különleges ügynök kissé összehúzott szemöldökkel lenézett rám.

– Ez az információ természetesen bizalmas. Ha Mr. Wilkins nem osztotta meg a maga szüleivel, akkor én sem mondhatom el.

A kutyafáját! Már megint lelöttek. Mikor fogom végre-valahára megtudni, hogy miért kaszlizták be Robot? Rob nem fogja elmondani, és persze az FBI-osokból sem bírok egyenes választ kihúzni. De mégsem csinálhatott olyan nagyon rossz dolgot, mert akkor bent ülne, talpig vasban, és nem bocsájtották volna próbaidőre. De vajon mit csinálhatott?

Úgy látszik, ezt már sohasem fogom megtudni. Mert most aztán alaposan elintéztem a mi kis kapcsolatunkat, igaz?

Mégis, mit gondolnak, mit kellett volna tennem? De igazán?

Akárki volt is Johnson különleges ügynök telefonjának túlsó végén, felvehette, mert ő beleszólt.

– Cassie biztonságban. Ismétlem, Cassie biztonságban.

Azzal letette.

– Ki az a Cassie? – akartam tudni.

– Bocsánat – vágta zsebre Johnson különleges ügynök a mobilját, Kasszandrát kellett volna mondanom.

– És ki az a Kasszandra?

– Olyasvalaki, aki miatt ne fájjon a feje.

Rámeredtem. Most, hogy már oly régóta kint voltam az esőben, nem is érdekelt, mennyire átáztam. Ennél vizesebb már úgysem lehetek, gondoltam.

Vagy ennél szerencsétlenebb.

– Várjon egy percre! – mondtam. – Már eszembe jutott. Hetedik osztály. Görög mitológiaóra. Kasszandra valami látnók, vagy efféle volt.

– Nagy tehetsége volt a próféciáláshoz – ismerte el Johnson különleges ügynök.

– Igen – bólintottam. – De átok alatt volt, és... – hitetlenkedve megráztam a fejem. – Ez az én fedőnevem! Kasszandra?

– Jobban tetszene valami más?

– Igen. Például az, ha nem lenne fedőnevem.

Ez aztán a pocsek nap, gondoltam magamban. Először egy feleséggyepáló pszichopata akart megölni, azután itt hagyott a szerelmem. Végül megtudtam, hogy az FBI-ban fedőnéven tartanak számon. Mi jöhet még?

Az árnyékból Smith különleges ügynök lépett ki, feje fölött hatalmas, fekete esernyővel.

– Nézzenek oda! Hogy átázatok – mondta, amikor megpillantott bennünket. Odajött hozzánk, és fölénk borította az ernyőt. Többé-kevésbé.

– Lefoglaltam néhány szobát a Holiday Innben, pár mérfölddel odébb – mondta. – Nem hinném, hogy Mr. Larsson pont ott keresné Jesst.

– Saját szobám lesz? – kérdeztem reménykedve.

– Ugyan már! – mosolygott rám Smith különleges ügynök. – Szobatársak leszünk.

Remek.

– Önző állat vagyok – közöltem.

– Túlélem – válaszolta.

Ez borzalmas. Ez rettenetes. Nem maradhatok ott abban a kipárnázott fogadóban, amikor Shane odakint bolyong valahol a vadonban... vagy ami még rosszabb, halott. Meg kell keresnem őt.

De hogy szabadulhatnék el? Hogyan menjek el megkeresni anélkül, hogy ne adjam Allan és Jill tudtára, mire készülök?

– Össze kell szednem a holmimat – mondtam kiszáradt torokkal.

– Hát persze – nézett a karórájára Johnson különleges ügynök. – Visszakísérjük a szobájába, s összeszedjük a dolgait.

Jaj nekem!

Az volt az érzésem, hogy Johnson és Smith különleges ügynök akkor kezdte istenigazából megbánni, hogy részt vesz a Kasszandra-projektben, amikor beléptünk a Nyírfa-villába, és észrevették az ott uralkodó teljes káoszt. Az összes kölyök a falra mászott. Amikor betoppantunk, épp csak megmenekültünk attól, hogy valaki hozzánk vágjon egy nagy darab gyantát. Arthur a tubáján játszott, noha a szabályok előírták, hogy a gyakorlótermeken kívül tilos játszani; Lionel teljes tüdőből azt visította, hogy csend legyen; Doo Sun és Tony kardpárbajt vívott a hegedűje vonójával.

És mindennek a kellős közepén ott állt egy rendőrnő, mindkét kezével befogva a fülét, és teljesen hatástalanul így esdekelt:

– Kérlek, könyörgök, hallgassatok ide, most elmegyünk, és megkeressük a barátotokat...

Kirobogtam a konyhába, kinyitottam a biztosítékok szekrényét, és lecsaptam valamennyi biztosítékot.

A hirtelen támadt félsötéttségben a fiúk megdermedtek. A lárma elült.

Aztán kiléptem a konyhából...

... és azonnal Jessica-szendviccsé váltam, mert az összes kisfiú körém sereglett, rám tapadt és a nevemet kiabálta.

– jól van! – kiabáltam kis idő múltán. – Nyugi! Nyugi!

Kibontakoztam ölelésükből, majd leroskadtam egy ágyra – épp Shane üres ágyára, amiről csak akkor szereztem tudomást, amikor a sötét szoba megint kivilágosodott. Az ágy csak úgy hevenyészve volt bevetve, olyan takaróval, amelybe kottákat szöttek. „Shane jobban örülne”,

gondoltam, „ha inkább futballfelszerés volna a takaró dísz”. Ám mégis Shane-szagot árasztott, amit most az egyszer vigasztalónak éreztem.

– Na jó – vágtam el a különféle felkiáltásokat, hogy „hol voltál, Jess?”, vagy hogy „hallottál valamit Shane-ről?”.

– Igen, hallottam Shane-ről – feleltem. – És most azt szeretném hallani, hogy ti mit tudtok róla.

A fiúk üres tekintettel bámultak egymásra, aztán szinte egy emberként vonogatni kezdték a vállukat.

– Velünk volt, amikor a tóhoz indultunk – jelentkezett önként Sam.

Tudtam, hogy amikor Lionel izgatott, akkor romlik a kiejtése. Beletelt pár percbe, míg rájöttem, mit mond:

– De azt hiszem, nem jött be a vízbe.

– Tényleg, Lionel? – néztem le a kislóra. – Miért gondolod így?

– Mert ha Shane bejön a tóba – mondta Lionel eltöprengve –, akkor biztosan megpróbálja víz alá nyomni a fejem. De nem próbálta.

– Tehát úgy gondoljátok, hogy nem ment be veletek a tóba?

A fiúk megint vállat vontak. Csupán Lionel bólogatott, mint aki biztos a dolgában.

– Azt hiszem, hogy Shane elszaladt – folytatta Lionel. – Nagyon dühös volt rád, Jess, amiért nem adtál nekem bunkót.

Mint rendesen, most is Jace-nek ejtette a nevemet. És mint rendesen, most is Lionelnek volt igaza. Legalábbis így gondoltam. Shane rettentően megharagudott rám... annyira, hogy talán... talán így akart engem megleckéztetni.

„Shane, hol vagy? És mit csinálsz?”, gondoltam magamban.

Hirtelen egészen világos lett a helyiség. Smith különleges ügynök kijött a konyhából, és a szobám felé intett.

– Ott vannak a holmijaid? Bólintottam.

– Majd én becsomagolom – mondta Smith különleges ügynök, és bement a szobámba, míg társa az ajtófélfának dőlve újból a karórájára pillantott.

– Ki ez a nő? – érdeklődött Tony.

– Ez a szerelmed? – kíváncsiskodott Doo Sun.

– Ő Rob? – kérdezte Arthur, de én a szája felé csaptam a tenyeremet, amitől legalább annyira meglepődtem, mint ő.

– Csitt! Ez nem Rob. Ez csak egy izé, egy barátom. –Ó! A McDonald'sben ettél? – kérdezte Arthur, amikor elvettem a kezem a szája elől.

Felemeltem Shane párnáját, és belemélyesztettem az arcom. Ó, Istenem, fohászkodtam. Adj nekem erőt, hogy ma már ne öljek meg még egy kislót. Azt hiszem, egy épp elég volt.

Smith különleges ügynök kijött a szobámból, kezében a düftinszatyrommal.

– Azt hiszem, mindent összeszedtem – mondta. –Ez a Gogurt-csokoládé a tied, vagy hagyjam itt a gyerekeknek?

Arthur nagyon csillogó szemmel felém fordult.

– Hé! Mit csinál ez a nő? Ez a te cuccod!

– Elmégy? – kérdezte Lionel, és remegni kezdett az álla. – Elmégy, Jess?

Kétségbeestem. Nem így akartam rázúdítani a fiúkra azt a hírt, hogy elmegyek.

– A Gogurt, a kekszek és „a csipszek és az összes többi édesség a gyerekeké. Azokat ne csomagold be.

Smith különleges ügynök zavarba jött.

– Nincsenek ott kekszek, sem semmi egyéb, Jess. Csak ez az egyetlen Gogurt-csokoládé.

– Nincsenek édességek? – meredtem rá. – Pedig ott kell lenniük. Kekszeknek és csipszeknek és Marscsokiknak.

– Mars miknek? – bámult még zavartabban Smith különleges ügynök.

– Mars-csokiknak – kiabálták a fiúk.

– Nincs – pislogott Smith különleges ügynök. –Egyik sincs. Csak ez az egy Gogurt. Még mindig Shane párnáját szorongattam, s a fiúkra néztem.

– Megettétek az összes csokoládét és mindent, amit elkoboztam tőletek?

A fiúk egymásra néztek. Esküdni mertem volna, hogy nem tudták, miről beszélek.

– Nem – mondták, és egymás után megrázták a fejüket.

– Én egyszer megpróbáltam – vallotta be Arthur. –De nem értem el. Túl magasra tetted. Arthurnak túl magas volt.

De a Nyírfa-lak legmagasabb lakójának nem volt túl magas... meg persze nekem.

Abban a pillanatban sok minden történt egyszerre. Először is, hogy Ruth, Scott és Dave odajött a tornácra... gondolom, hogy búcsút vegyen tőlem.

Másodszor, odakint hirtelen elállt az eső. Az ég már csak távolról dörgött, és a vihar elvonult a Mi-chigan-tó felé.

Harmadszor pedig, hogy a Shane párnájából áradó illat (még mindig magamhoz szorítottam) egyszeriben mindent elárasztott.

És akkor egy másodperc alatt rájöttem, hol van Shane.

Egy biztos: nem a Wawasee-tó fenekén.

Mit akarnak, mit mondjak? Én magam sem értem jobban ezt az egész pszichikai hülyeséget, mint maguk. Amikor a crane-i katonai bázis különleges vendégszeretétét „élveztem”, és amiről részletesen beszámoltam előző könyvemben, egész csomó tesztet csináltattak velem, és alapvetően csak arra jöttek rá, hogy az alvás egy bizonyos szakaszában valami történik velem. Mintha az agyamban lévő hálózat irányítója hirtelen betáplálna egy rakás információt, ami addig nem volt benne. Ezért van az, hogy amikor felébredek, mindenfélét tudok.

Most azonban akkor történt, amikor ébren voltam. Tényleg. Miközben ott álltam, s magamhoz szorítottam Shane bűdös párnáját.

És a világon semmit sem éreztem. Azokban a képregényekben, amiket Douglas bátyám szokott falni, valahányszor egy-egy szereplőnek víziója támad – ami elég gyakran megtörténik velük –, eltorzul az arcuk, és olyasmit mondanak, hogy Jahaaaaj!

Komolyan. Jahaaaaj! Mintha nagyon fájna.

De én mondom, és ebben biztosak lehetnek, hogy az efféle látomások bárhol jönnék is, egyáltalán nem fájdalmasak. Csak olyan, hogy az egyik pillanatban még nincs ott az információ, a másikban meg már ott van.

Mint egy e-mail. Ezért aztán amikor felnéztem a párnából, nagyon össze kellett szednem magam. Úgy értem, nem akartam Smith és Johnson különleges ügynök füle hallatára kikiabálni azt, amit tudtam. Nem óhajtottam a tudomásukra hozni az új fejleményt, tekintettel arra, hogy egész idő alatt minden erőmmel azt bizonygattam nekik, hogy már rég elvesztettem a pszichikai képességemet.

Amikor aztán végül alkalmam nyílt arra, hogy megosszam tudásomat egy kicsiny csapattal, azok közül bizony senki sem volt elragadtatva.

– Egy barlangba? – kérdezte a pániktól szinte már sipító hangon Ruth. – Azt akarod, hogy menjünk be egy barlangba, hogy megkeressük azt a szerencsétlen gyereket? Nem, kösz.

Valahogy lecsitítottam. A másik szobában ott voltak az FBI-osok, meg minden.

– Nem neked kell odamenned – nyugtattam meg Ruthot. – Én magam fogok bemászni a barlangba. – Nem akartam megmondani a barátnőmnek, hogy ő lenne a legutolsó, akit efféle kalandra magammal vinnék.

– De barlangban? – kételkedett még mindig Ruth. – Ugyan miért szaladt el, és miért bújt be egy barlangba?

– Két szót mondok. Paul Huck – közöltem.

– Kicsoda vagy micsoda az a Paul Huck? – suttogta Ruth.

– Egy fickó, aki elbújt egy barlangban, amikor úgy érezte, hogy üldözik – magyaráztam.

Suttogva kellett beszélünk, mert az én icipici hálószobámban kucorogtunk, míg Smith és Johnson különleges ügynök kint ült, s őrizte a körletet. Úgy tudták, most veszek búcsút a fiúktól és a barátaimtól, amire nagylelkűen tíz teljes percet adtak nekem. Gondolom, azt hitték, ebben a csöppnyi szobában csak nem leszek képes valami balhét csinálni.

Azt azonban nem tudták, hogy a) picike szobám picike ablakát elég szélesre lehet tární ahhoz, hogy bármily méretű test átférjen rajta, hogy b) két test máris kislisszolt, hogy a kedvemért egy kis szívességet tegyen, és c) ahelyett, hogy mint képzelték, búcsút veszek Ruthtól, Scott-tól és Dave-től, csak az alkalomra várok, hogy én is kilóghassak, és elmehessek megkeresni Shane-t, akiről immár biztosan tudtam, hogy nem halt meg, hanem még mindig a Wawasee-tábor területén tartózkodik.

– Emlékezz vissza – suttogtam Ruthnak –, hogy amikor az első napi Gödörnél felolvasták a szabályokat és a regulákat, azok között ott volt, hogy a Farkas-barlang a tiltott helyek közé tartozik. Ugyan melyik az a kölyök, aki miután meghallgatta a Paul Huck-féle mesét, és úgy érzi, hogy üldözik, nem siet toronyiránt egy barlang felé? Ráadásul magával vitte az összes elkobzott kekszet és édességet, és a zseblámpám is eltűnt.

– Van még egyéb okod is arra, Jess, hogy olyan biztosra veszed, hogy ott van? – kérdezte Ruth jelentőségteljes hangon.

– Igen.

Ruth felhúzta a szemöldökét.

– Tényleg? Mi van azzal a dumával, hogy csak az alvás egy bizonyos szakaszában éred el azokat az eredményeket..., tudod már, mit.

– Nem tudom – feleltem. – Talán nincs is szükségem erre, ha elég erősen koncentrálok.

Nem tudtam, hogyan öntsem szavakba, hogy a dolog akkor történt, amikor magamhoz öleltem Shane kispárnáját. Hogy a samponjának az illata annyira betöltötte a fejem, hogy megjelent előttem az arca, amint egy zseblámpa fénye mellett kuporog, és csokit majszol.

Nem tudtam, hogyan történt, mint ahogy azt sem tudtam, vajon újra megtörténhet-e. Egy biztos: látomásom volt éber állapotban egy eltűnt személyről...

És a látomás hatására cselekedni akartam, hogy helyrehozzam, amit vétettem.

– Ha engem kérdezel – mondta Ruth az az ostoba kölyök meg sem érdemli a fáradtságot.

– Ruth – csóváltam meg a fejem –, miféle Wawasee-táborbeli morál ez?

– Az a kölyök egy borzadály – mondta Ruth.

– Nem mondanád, ha valaha hallottad volna fuvolázni.

– Annyira nem lehet jó.

– Pedig az. Higgy nekem. – A csodálatosan zengő muzsika, Shane játéka éppolyan élesen visszhangzott a fejemben, mint ahogyan azt a képet láttam, amint Shane zseblámpafény mellett csokoládét tömköd a szájába.

– Ha te mondd! – sóhajtott fel Ruth. – De ha neked lennék, én bizony még ott hagynám egy ideig gebedni. Majd visszajön a maga jószántából, ha elfogyott az ennivalója.

– Ruth, azt mondták, hogy egyszer egy kölyök eltévedt abban a barlangban, és meghalt. Ezért tilos bemenni oda. Amennyire én tudom, Shane azért van még mindig odabent, mert egyedül nem képes megtalálni a kivezető utat.

Ruth hitetlenkedve nézett.

– És miből gondolod, hogy te majd kitalálsz onnan, ha ő nem talál ki?

– A beépített irányítórendszerem miatt – tapogattam meg a fejem.

– ja, az más. Elfelejtettem – mondta Ruth.

A vihar utáni nagy csendességet hirtelen robbanás rázta meg, olyan hangosan, hogy ehhez képest az iménti mennydörgések csupán ujjpattintásnak tűntek.

– Húha – mondtam lenyűgözve. – Épp végszóra. Úgy látom, a szerelmed nagyon is tudja, hogyan kell elterelő hadműveletet csinálni.

– Scott nem a szerelmem – közölte Ruth, majd hozzátette: – Egyelőre. És elég sok mindent tud az elterelő hadműveletekről. Elvégre cserkész volt.

Hálószobám ajtaja felpattant. Smith különleges ügynök állt a küszöbön, felhúzott revolverrel.

– Hála istennek, csak hogy nem esett bajod – mondta, amikor meglátott. Kék szeme tágra nyílt az aggodalomtól. – Ez csak ő lehetett. Már mint Clay Larsson. Maradj itt, míg Johnson meg én körülszimatolunk, jó? Itt hagyjuk Deckard rendőrtisztet és az egyik seriff helyettést is.

– Jó – mondtam nyugodtan. – Menjetek csak.

Smith különleges ügynök idegesen rám mosolygott, amit gondolom, afféle biztató mosolynak számhatott. Azután becsukta az ajtót.

Felálltam.

– Na, húzzunk el innen – mondtam, s az ablak felé indultam.

– Remélem, tudod, mit csinálsz – motyogott magában Ruth aggodalmaskodva. – Mert lehet, hogy az FBI-osok tényleg túlreagálják ezt az egész Clay Larsson-ügyet, de mi van, ha mégis erre ólálkodik, és rád les?

Felháborodott pillantást vetettem rá a vállamon át, mielőtt átmásztam az ablakon.

– Ruth – mondtam –, rólam beszélsz? Gondolod, hogy nem bánok el fél kézzel egy kivénhedt feleség-gyepálóval?

– Nos, ha így fogod fel... – kételkedett még mindig Ruth.

Olyan csendesen surrantunk ki az ablakon, ahogy csak tudtunk. Odakint teljes volt a sötétség, azt a narancsszínű fényt kivéve, amely a parkoló felől lángolt. Az esőnek köszönhetően nem is árasztott akkora forróságot.

De minden, minden szörnyen nedves volt. A tornacsukám és a farmernadrágom szára, amely már kezdett megszáradni, hamarosan újból átázott. Zuhanszerű vízcseppek potyogtak a nyakunkba, valahányszor egy kis szellő meglibegtette a faleveleket. Roppant kellemetlen volt... amint azt Ruth a legelső alkalommal nem is habozott értésemre adni.

– Viszket a bokám – suttogta.

– Senki nem kért rá, hogy gyere velem – súgtam vissza.

– Na igen – sziszegte Ruth. – Maradtam volna ott, hogy küzdjek meg a zsarukkal? Kösz szépen!

– Ha velem akarsz jönni, akkor hagyd abba a siránkozást.

– Oké. Kivéve akkor, ha ez a sok eső kihozza az allergiámat.

Esküszöm, néha arra gondolok, mennyivel könnyebb lenne az élet legjobb barátnő nélkül.

Alig tettünk meg néhány méternyi utat, amikor lépéseket hallottunk magunk mögött. Odasúgtam Ruthnak, hogy oltsa le a zseblámpát, de kiderült, hogy ez csak Scott és Dave, aki utánunk sietett.

– Hé! – mondtam nekik, amikor utolértek –, jó munka volt, srácok. Teljesen bevették.

Scott szerényen lehajtotta a fejét.

– Igazad volt, Jess – mondta. – A tamponból tényleg jó gyutacsot lehet csinálni.

Ruthra pillantottam.

– Pedig mindig azt mondogattad, hogy a sulis utáni bezárás elvesztegetett idő.

Ruth csak a fejét rázta.

– Az amerikai nyilvános iskolarendszert bizonyára nem olyan hálátlanok számára tervezték, mint amilyen te vagy.

Dave a válla felett odanézett arra a sűrű, fekete füstre, amely a parkoló felől gomolygott az éjszakai ég felé.

– Ó, hát nem is tudom – mondta. Kicsit lihegett, az arca csupa kosz volt, a ruhájára vizes falevelek tapadtak, s igen kimerültnek látszott. Tizenhét éves trombitás életében még sohasem csinált ennyire veszélyes és izgalmas dolgot. – Na, majd meglátom, kapok-e a jövő tanévben valami extra elismerést a kémiantáromtól. Szerintem az, hogy Molotov-kok-téllal tüzet gyújtottam, legalább tíz pontot ér.

– Ti, srácok tiszta örültek vagytok – véleményezte Ruth.

Scott megsértődött.

– Hé! Nagyon óvatosnak kellett ám lennünk! Egyetlen gyerek vagy kutya sem sérült meg, miközben végrehajtottuk ezt a huncutságot.

– És egyetlen rendőrnek sem esett baja – tette hozzá Dave.

– Holdkórosokkal vagyok körülvéve – mormolta Ruth.

– Elég legyen már – suttogtam. – Menjünk.

Nem is kellett zseblámpát használnunk ahhoz, hogy lássuk a tavat körülvevő utat. A vihar elvonultával az égbolt egészen kitisztult. Még egy kevéske újhoid is leragyogott ránk – csak egy vékony karéja, de az is elég volt ahhoz, hogy lássunk valamit, legalábbis ott, ahol a fák nem takarták el.

Ha előbb nem jöttem volna rá abból a bizonyos allergiára tett megjegyzésből, mekkora hiba volt Ruthot magammal hozni, addigra, mire félig megkerültük a tavat, már teljesen meggyőződtem róla. Egyszerűen nem bírta befogni a száját... és nem azért, mert azt akarta, hogy az egész világ megtudja, mennyire viszket és könnyezik a szeme, hanem mert Scott

tudtára akarta adni, micsoda hősie és bátor tettet vitt véghez, amikor szembeszállt az egész FBI-jal egymagában... jó, hát Dave segítségével, de mégis. Őszintén remélem, én nem mondok ennyi hülyeséget, amikor Robbal beszélek – tudják, olyan aranyoskodó, édes, kisbabás gügyögéseket. Azt hiszem, ha ilyesmiket mondanék, Rob már rég közölte volna, hogy agyoncsap. Legalábbis remélem.

Nem tudom, hogy Dave mit gondolt, mit nem magában, amikor a tó partján baktattunk. Nagyon hallgatag volt. Az volt az érzésem, hogy azért, mert olyan nagy nap volt ez neki és Scottnak. Úgy értem, találkoztak egy valódi, élő médiummal, keresztbe tettek néhány FBI-ügynöknek, és felrobbantottak egy teherautót, mindezt egy és ugyanazon a napon. Nem csoda, hogy Dave nem volt túl beszédes. Sok volt ez egyszerre.

Volt nekem magamnak is épp elég bajom. Ha tudni akarják az igazat, a Rob-féle ügy sokkal jobban bosszantott, mint ez az egész, hogy ebéd utáni alvás helyett megyek, és megkeresek egy kölyköt – kivált ha megfontoljuk azt a tényt, hogy életerős, független nő vagyok, akinek semmi szüksége arra, hogy minden gondolatát lefoglalja egy férfi. Úgy értem, azt mondtam neki, hogy felhívom, mire ő azt felelte, hogy ne hívjam. Miféle süket duma volt ez? Talán az én hibám, amiért ilyen fontos állásom van, és hogy olykor arra kényszerülök, hogy ne a saját biztonságommal, hanem a gyerekekével törődjem? Hogyan lehetséges, hogy Rob nem vette észre, hogy ez nem róla, és nem is rólam szól, hanem egy elveszett tizenkét évesről, aki igaz, hogy folyton durvábbnál durvább tréfákat eszelt ki, de akkor sem érdemli meg, hogy Észak-Indiana vadonjában pusztuljon el?

Persze itt volt még az az apróság, hogy én magam cibáltam bele szegény Robot ebbe az egész szószba. Hiszen első szóra jött (majdnem), végigrobogott velem a fél világon, egészen Chicagóig, segített megmenteni Keelyt, és mindezt csupán azért, mert megkértem rá. És semmiféle viszonzást nem várt érte. Még egy nyavalyás csókot sem.

Azt hiszem, ha mindezt összeadják, akkor nem csoda, hogy nem akarta, hogy többé felhívjam.

Miközben a Farkas-barlang felé trappoltunk, és közben ez a legszemélyesebb ügyem járt az eszemben, azért egy másik problémáról sem tudtam megfeledkezni. Mert az is kész rejtély volt, hogy hogyan jött rá a kilétemre dr. Alistair. Nem hiszem, hogy Pamela mondta meg neki. De az nagyon különös, hogy dr. Alistair tudta, hol voltam délután, amikor Pamelának sejtelve sem volt róla. Lehet, hogy Pamela gyanította, de én nem beszéltem meg vele a Keely Herzbergre vonatkozó terveimet. Tudom, hogy az ilyesmiről minél kevesebben tudnak, annál jobb.

De hát honnan tudott róla dr. Alistair?

Amikor a tópartról beljebb hatoltunk a sűrűbe, arra, ahol a Farkas-barlang volt, a holdfény eltűnt. Ha eddig rossznak találtam a nedves fűvet, akkor most tízszer olyan rossz lett. A talaj nagyon meredeken lejtett, és mivel jóformán soha senki sem járt erre, nem is volt követhető ösvény... csak csúszós, vizenyős, főként sárból és lehullott levelekből álló katy-vasz. A többieknek nem volt más választásuk, mint hogy felkattintották zseblámpáikat, ha nem akarták kezüket-lábukat törni a kiálló gyökerekben, miegymásban. Nekem még zseblámpám sem volt.

Noha megpróbáltuk a lehető legnagyobb csendben megközelíteni a barlangot, mégis elég nagy lármát csaptunk – kivált Ruth miatt, aki egyfolytában jártatta a száját a nyavalyás bokájáról. Itt, az erdő mélyén minden rettentően csendes volt. Néhány tücsök cirpelt ugyan, de amióta a táborba jöttem, most fordult elő első ízben, hogy nem hallottam az énekes kabócák sipítozását. Talán az eső elmosta őket.

Shane-nek tehát nem lehetett olyan nehéz meghallania, hogy közeledünk felé.

Mégsem hallotta meg.

Hogy miért nem, arra akkor kaptunk magyarázatot, amikor végre elérkeztünk a Farkas-barlang szájához – ami csupán egy sötét foltnak látszott az egymás hegyén-hátán heverő sziklatömbök között a meredek lejtőn, ahol felmáztunk, és ahol nyoma sem volt Shane-nek.

Hacsak nem számítjuk nyomnak azokat a csokis papírokat és üres kekszes dobozokat, amelyek a keskeny bejáratot díszítették.

Kölcsönkértem Ruth zseblámpáját, és bevilágítottam vele a barlangba – a bejáratot részben meglepően kicsi volt... legfeljebb két-három lábnyi széles. Meg kell mondanom, nem is tudtam, átpréselődhetnek-e rajta.

– Shane! – kiabáltam be. – Shane, gyere ki! Én vagyok az, Jess! Tudom, hogy itt vagy, Shane. Elszórtad a csokipapírokat!

Valami hang jött ki a barlangból. Mintha valaki kúszott volna.

Csakhogy a hang nem felénk jött, hanem távolodott.

– Hagyjuk odabent – ajánlotta Ruth. – A kis hülye igazán megérdemli.

Scott arcáról lerítt, hogy Ruth kőszívűsége meghökkentette.

– Azt nem tehetjük – mondta. – Mi lesz, ha elvesz odabent?

Ruth szempillája azonnal megrezzent a szemüvege mögött.

– Ó, Scott! – búgta természetellenesen édeskés hangon. – Milyen igazad van! Nem is így gondoltam.

Tessék!

– Talán van egy másik út is – vélte Dave. – Mármint egy szélesebb bejárat. A legtöbb barlangnak több bejárata van.

– Shane! – kiáltottam be újra. – Nagyon sajnálom, és bocsánatot kérek, hallod? Sajnálom, hogy nem adtam bunkót Lionelnek. Esküszöm, most kap majd egyet, oké? Semmi válasz. Újból próbálkoztam.

– Shane, mindenki nagyon aggódik miattad – kiabáltam be. – Még Lionelnek is hiányzol. És a Marcipán-cicáknak is. Nekik hiányzol a legjobban. Gyertyafényes virrasztást tartanak érted. Ha kijössz, rájuk ijesztünk, miközben érted imádkoznak. Komolyan.

Semmi nesz. Kiegyenesedtem.

– Be kell mennem utána – mondtam halkán.

– Veled megyek – ajánlkozott Dave. Ami, ha meggondolják, nagyon lovagias volt tőle. De azt hiszem, elsősorban azért mondta, mert lelkipurdalása volt, amiért hagyta, hogy Shane elkóboroljon.

– Nem férsz át – néztem rá.

Ami igaz is volt. Négyünk közül az egyetlen, aki elég kicsi volt ahhoz, hogy átférjen a lyukon, én voltam, és ezt mindnyájan tudtuk.

Ruthnak sem kellett kétszer mondani, hogy maradjon kint. Rögtön rároskadt a legközelebbi sziklára, és vadul vakarni kezdte viszkető bokáját. Scott és Dave ellátott néhány barlangászati tanáccsal, amelyet még kiscserkész korukban tanultak meg.

– Ha az ember bevilágít egy lyukba, és nem látja az alját, akkor azt a lyukat el kell kerülni.

Ilyen és ehhez hasonló információdarabkákkal felfegyverkezve négykézlábra álltam és kúszni kezdtem. Nem volt valami könnyű feladat kézzel-lábbal előrejutni, s ugyanakkor nézni, hová is igyekszem.

Annyit mindenestre sikerült véghezvinnem, hogy nem estem be feneketlen lyukakba. Legalábbis nem egyből. Ehelyett azon kaptam magam, hogy egy igen keskeny – szerencsére száraz – alagútban araszolok előre. Nagy megkönnyebbülésemre se denevérek, se csúszómászók nem jöttek elő. Csak száraz falevelekkel, és olykor egy-egy összegyűrt csokoládépapírral találkoztam.

Egy dologban el kell ismerni Shane fölényét: ha azt akarta, hogy utána menjenek, bizonyára tudta, mivel érheti ezt el. A tábori felügyelője négykézláb utána kúszik egy földalatti lyukban,

s követi azokat az elszórt csokoládépapírokat és összegyűrt sztaniolokat, amikkel nyomot hagyott maga után.

Am amint egyre mélyebbre és mélyebbre másztam, arra gondoltam, hogy Shane kissé túllőtt a célon. Jó néhányszor kiabáltam a nevét, de az egyetlen válasz az volt, hogy meghallottam, amint egy farmernadrág súrolja a sziklákat. Ahhoz képest, hogy Shane milyen pufók kölyök volt, egész gyorsan tudott kúszni.

Képtelen vagyok megmondani, milyen mélyen mentem a barlangba, négyszáz méternyire?, nyolcszáz méternyire?, amikor észrevettem, hogy a sziklafalak kissé szélesedtek. Sztalaktitokat pillantottam meg, és amennyit a hatodikos biológián megtanultam, tudtam, hogy a sztalaktitok lefelé lógnak a barlang mennyezetéről, míg a sztalagmitok a földből nyúlnak felfelé (sztalaktit, mennyezet; sztalagmit, talaj, magyarázta a dolgot Mr. Hudson, hogy jól megjegyezzük). Még arra is emlékeztem, hogy mind kettő a mészpátból csapódik ki. Ami azt jelenti, hogy a barlang nem annyira barátságos és száraz, mint amilyennek látszott.

Nem mintha bántam volna. Mert ez azt is jelenti, hogy kevesebb esélyem van arra, hogy bármiféle erdei teremtménnyel találkozzam, amely egyébként itt rendezkedett volna be, és ez inkább öröömre szolgált.

A barlang hamarosan kiszélesedett. Végül már akkora lett, hogy felállhattam. Egyszerre olyan méretű mélyedésben találtam magam, mint az otthoni szobám.

Persze mégsem hasonlított az otthoni szobámra. Tele volt kísérteties árnyakkal, a padlója meg a széleken meredeken mutatott a mennyezet felé. Hegyes sztalaktitok meredeztek mindenfelé, és amikor odavillantottam a zseblámpámmal, nem tudtam volna megmondani, hogy amit látok, az denevér-e, vagy csak valami gombaszerű izé nőtt-e ki a kövek közül.

Aznap este megtanultam valamit. Azt, hogy voltaképpen nem nagyon kedvelem a barlangokat. És nem hinném, hogy egyhamar Paul Huck-féle mesékkal szórakoztatom a nagy fantáziájú gyerekeket, pláne amikor barlang van a közelben.

Szerencsére Shane épp annyira borzadhatott az árnyakkal teli helyiségtől, mint én, mert bár számos további alagút ágazott el belőle, egy tapodtat sem mozdult. Zseblámpám fénye hamarosan rá is talált, és megláttam, amint ott kucorog a Wranglerében és piros-kék csíkos ingében, és rám mered.

– Átkozott hazug vagy! – mondta, amint meglátott.

– Tényleg? – A barlang kísértetiesen visszhangzott. Valahol víz is csepegett, tisztán lehetett hallani a platty-platty-plattyokat. Mintha az egyik elágazó alagútból jött volna a hang. – Mondhatom, szép dolog ilyet mondani annak, aki épp most kúszott utánad négykézláb ebbe a bélrendszerbe.

– Honnan tudad, hol keress? – támadt nekem Shane. – Mi? Honnan tudad, hogy a barlangban vagyok?

– Könnyen – közeledtem felé. – Mindenki tudta, milyen komolyan vetted azt a Paul Huck-féle históriát.

– Baromság! – mondta Shane. Hangja nekiütődött a barlang falainak, és a „baromság” újra meg újra megisméltődött, míg végül elhalt.

– Nem értem – pislogtam rá.

– A különleges erődet használtad fel, úgy találtál rám! – rivallt rám Shane. – A pszichikai képességedet! Még mindig megvan. Valld be!

Nem mentem közelebb hozzá. Belevilágítottam az arcába, amely kekszmorzsáktól és csokoládétól volt maszatos.

– Ezért csináltad ezt, Shane? Hogy bebizonyítsd, még mindig megvan a látnoki erőm?

– Hát persze – ült le Shane a barlang kemény talajára, és ajka undorral legörbült. – Mi másért? Tudtam, hogy hazudtál. Abban a pillanatban tudtam, amikor az első este megláttam a kezében annak a kölyöknek a fotóját. Hazudós vagy, Jess. Tudod? Annyi bunkót adhatsz

nekem, amennyit csak akarsz, de akkor is az az igazság, hogy semmivel sem vagy jobb nálam. Talán még rosszabb is vagy. Mert hazudsz.

Összeszűkül a szemem. Ez a kölyök aztán tényleg ad egy kis munkát az embernek.

– Ó, igen – mondtam. – De most te vagy az, akiről beszélünk. Van róla fogalmad, hány ember mászkál odakint, aki mind téged keres? Mindnyájan azt hiszik, hogy a tóba fulladtál.

– Kár, hogy nem kérdeztek meg téged, mi, Jess? – Shane szeme nagyon erősen csillogott a zseblámpa fényében. – Te egyenesen megmondhattad volna nekik, ugye?

– A mamád. A papád. Valószínűleg halálra izgulják magukat.

– Megérdemlik. Amiért ebbe az undorító táborba kényszerítettek.

Odamentem és mellé ültem, hátamat a kemény kőfalnak támasztottam.

– Tudod mit, Shane? Azt hiszem, te is hazug vagy.

Shane valami tiltakozó hangot hallatott. Ám mielőtt bármit mondhatott volna, folytattam a mondókámat; nem néztem rá, hanem a kísérteties árnyakat nézegettem a barlang túlsó felén.

– Tudod, mit gondolok? – kérdeztem. – Azt, hogy nagyon szeretsz fuvolázni. Nem hinném, hogy ha nem szeretnél, képes lennél olyan gyönyörűen játszani. Lehet, hogy abszolút hallásod van, de ahhoz, hogy így tudj játszani, gyakorolnod kell.

Shane megint mondani akart valamit, de nem hagytam szóhoz jutni.

– És ha tényleg annyira utálnád, akkor nem gyakorolnál, így tehát épp olyan hazug vagy, mint én.

Shane roppant színes szavakkal tiltakozott, hogy ez nem igaz. Igen kreatívan használta azt a bizonyos nyolcbetűs két szót.

– Tudni akarod, miért mondom azt az embereknek, hogy már nincs meg a pszichikai képességem, Shane? – kérdeztem, amikor már elegendő lett a kitöréséből. –Azért, mert nem kívánom vissza azt az életet, amikor még mindenki úgy tudta, hogy megvan. Tudod? Mert az az élet túlságosan... komplikált volt. És már nem akartam semmi mást, csak hogy újra olyan legyek, mint más normális lány. Ezért kezdtem hazudozni.

– Én nem vagyok hazug – erősködött Shane. –Oké. Mondjuk, hogy nem vagy az. Akkor hát hadd kérdezzem meg, hogy miért nem?

– M-mi?

– Miért nem hazudsz? Ha annyira utálsz itt lenni a Wawasee-tónál, miért nem mondd azt mindenkinek, hogy már nem tudsz többé fuvolázni, ugyanúgy, ahogyan én mondom azt mindenkinek, hogy már nem vagyok képes az elveszett emberek megtalálására?

Shane néhányszor szaporán pislogott. Aztán bizonytalanul felnevetett.

– Á, ugyan! Ez nem működne.

– Ugyan miért nem? – vontam meg a vállam. –

Nálam bevált. Te vagy az egyetlen, aki tudod, és még egy-két nagyon közeli barátom, hogy az én úgynevezett tehetségem még mindig megvan. Miért ne csinálhatnád te is ugyanazt? Egyszerűen csak rosszul kell játszaniod.

– Rosszul játszani? – meredt rám Shane.

– Úgy van. Meglásd, milyen könnyű. Én is rosszul játszom minden évben, amikor a zenekari tanárom ülésmeghallgatást tart. Rosszul játszom – csak egy kicsit rosszul –, mert nem akarok az első székre kerülni.

Shane ekkor meglepő dolgot csinált. Lenézett a kezére. Tényleg. Mintha a keze nem is hozzá tartozna. Úgy nézett le, mintha életében először látná.

– Rosszul játszani – suttopta.

– Igen – bólintottam. – És akkor mehetsz focizni. Ha ez az, amit igazán akarsz. Személy szerint az a véleményem, hogy a fuvolázást a fociért feladni butaság. Úgy értem, nyugodtan csinálhatnád mind a kettőt. De persze, ez a te életed.

– Rosszul játszani – mormolta újból Shane.

– Úgy van. Könnyű. Csak annyit kell mondani nekik, hogy igen, tehetséges voltam, de már elmúlt. Elvesztettem a tehetségemet. Csak így – pattintottam az ujjammal.

Shane még mindig a kezét bámulta. Ugye, azt mondanom sem kell, hogy ez a kéz – amelyik olyan fájoan édes muzsikát csiholt ki a hangszeréből – nem volt túlságosan tiszta? Portól, csokoládétól és keksztől sötétlett.

De Shane ezt észre sem vette.

– Tehetséges voltam – nézett fel rám ragyogó szemmel Shane –, de már elvesztettem a tehetségemet.

– Helyes. Természetesen ez nagy csapás lesz a zeneszerető emberekre nézve. De biztosra veszem, hogy kiváló edződ lesz.

– És pontjelzőm – nézett rám merőn Shane.

– És pontjelződ.

Shane továbbra is rám meresztette a szemét.

– Miért jöttél utánam, Jess? Azt hittem, utálsz.

– Nem utállak, Shane. Csak azt szeretném, ha abbahagynád a nálad kisebbek gyöttrését, és azt is nagyon tudnám díjazni, ha többé nem neveznél lesbikusnak. És garantálom, hogy ha nem hagyod abba, akkor egy szép napon valaki sokkal rosszabbat fog csinálni veled, mint amit te csináltál Lionellel.

Shane némán nézett rám.

– De nem utállak – szögeztem le. – Az az igazság, hogy amikor idefelé jöttem, úgy gondoltam, hogy voltaképp szeretlek. Nagyon mulatságos tudsz lenni, és azt hiszem, igazi jó futballista lesz belőled. Azt hiszem, mindenben jó lehetsz, amit magadban elhatározol.

– Tényleg? – pislogott rám Shane, pufók, szeplős, szutykos arcát felém fordítva. – Tényleg így gondold?

– Így. Habár azt is gondolom, hogy rád férne egy kis birkanyírás.

Shane meghúzogatta a fürtjeit, és szemrehányóan rám nézett.

– Nekem tetszik a hajam.

– Úgy nézel ki, mint Rod Stewart – közöltem vele.

– Ki az a Rod Stewart?

De úgy látszik, ez ebben a pillanatban meghaladta a leíróképességemet.

– Nem érdekes. Gyere, menjünk vissza a házba. Ettől a helytől a hideg is kilel.

Arrafelé fordultunk, amerről bejöttünk. Ekkor volt az, hogy észrevettem valamit. Azt, hogy nem vagyunk egyedül.

– Nicsak, ki van itt? – kérdezte Clay Larsson.

– Tehetséges voltam –, motyogta – de aztán elvesztettem.

– Ez az – biztattam. – Kezdesz belejönni.

Szeretném megragadni az alkalmat, s elmondani, hogy én voltam az, aki egy pillanatig sem hitt Johnson és Smith különleges ügynöknek, amikor közölték, hogy Mrs. Herzberg „barátja” vérszomjas gyilkos, és hogy én vagyok a következő kiszemelt áldozata. Az volt a benyomásom, hogy csupán alaposan rám akarnak ijeszteni, hogy elvihessenek valahová, ahol senki sem zavarhatja meg őket abban, hogy megfigyeljenek engem.

Például elmehettem volna velük a Holiday Innbe, ahol Smith különleges ügynök valószínűleg kora hajnalban felkel, és kihegyezett tollal és jegyzetblokkal odaül az ágyam mellé, s fülel, vajon nem motyogok-e valamit Shane hollétéről, ami ugyebár azt bizonyítaná, hogy hazudtam nekik telekinetikus képességem elvesztéséről.

Lényem egy része így gondolta. Robbal ellentétben soha nem vettem komolyan, hogy létezhet a világon olyan ember, aki annyira nekikeseredett a magatartásom miatt, hogy holtan akarjon látni. .

Eddig legalábbis nem hittem ebben. Most azonban, hogy ott állt előttem, kezében két olyan hosszú, őrző-védő szolgálatosok által használatos acél zseblámpával...

Az egyik zseblámpa bevált volna amolyan jó kis kézhez álló fegyvernek. Már ha az ember kupán akar vágni vele valakit. Olyasvalakit, aki néhány órával ezelőtt teljes erejével belerúgott az ember képébe.

– Hitte volna, hogy viszontlát még valaha, kicsi lány? – kacsintott le Clay Larsson Shane-re és rám. Nagydarab ember volt, de ami a külső megjelenését és ruházatát illeti, nem mondhattam tetszetősnek.

A zseblámpa fényében sem látszott csinosabbnak, mint fényes nappal.

Annál is kevésbé volt vonzó, mert ornyergén még mindig meglátszott a Puma-csukám talptetoválásának a nyoma. Szeme körül bíborszínű és sárga plecsnik éktelenkedtek a rúgás emléke gyanánt, orrlyukait rászáradt vér borította.

Ezek persze mind az orcán rúgás elkerülhetetlen következményei voltak. Erről nem tehetett. A többnapos borosta és a rossz szájszag ellen azonban igazán csinálhatott volna valamit.

– Nézze, Mr. Larsson – léptem oda Shane elé –, belátom, hogy nagyon ki lehet rám rúgva...

Talán érdekelni fogja magukat, hogy ebben a pillanatban nem is vert hevesebben a szívem. Úgy értem, sejtettem, hogy elhírigelnek, de az efféle helyzetekben többnyire csak akkor fogom fel a dolgot, amikor már megtörtént. És amikor már utána vagyok a dolognak és nem vesztettem el az eszméletemet, akkor az esetek túlnyomó többségében hányni szoktam.

– De meg kell értenie – mondtam tovább, s közben lassan hátrább tologattam Shane-t az egyik elágazó alagút felé –, hogy csak a munkámat végeztem. Úgy tudom, magának is van munkája, ugye?

Ahogy így elnézegettem, nehéz volt elképzelni, hogy vajon ki lehet az az idióta, aki Mr. Larssont bármiféle munkára felvonná. Úgy értem, ki az a mindenre elszánt egyén, aki önként alkalmaz valakit, aki oly kevés gondot fordít személyének ápolására és higiénijára? Vegyük csak az ingét, az ég szerelmére: merő pecsét volt. A pecsétek pedig – reményeim szerint – csili-avagy barbecue-szósztól eredezhettek. Mindenesetre bármi volt is, piros színűek voltak.

Ám azután: bármily kevés figyelmet szentelt is Clay a ruhadarabjai csínjának, technikai értelemben véve nem volt visszataszító jelenség. Ha nem tartozott is a Begerjesztők körébe, de Képesnek még elment volna, pláne, ha valaki kimosdatja.

– A helyzet az, hogy felhívják az emberek – magyaráztam tovább –, és elmondják, hogy elveszett a gyerekük, vagy ilyesmi, és hát most mondja meg őszintén, mit tehetnék? Úgy értem, ilyenkor mennem kell, és meg kell keresnem az eltűnt gyereket. Ez az én munkám. És ami ma történt, az is azért volt, mert a munkámat végeztem. Remélem, ez ellen nincs kifogása, ugye?

Mr. Larsson lassan megindult felém, zseblámpája fénye végigpásztázta az arcom. Anyyira elvakított, hogy nem láttam, mit csinál azonkívül, hogy közeledik felém. Egyik kezemmel ernyőt formáltam a szemem fölé, míg a másikkal tovább tologattam hátra Shane-t.

– Maga megríkatta Darlát – közölte Mr. Larsson mély, fenyegető hangon.

Darla? Ki a csuda lehet az a Darla? Aztán rájöttem.

– Igen – mondtam. – Biztosra veszem, hogy Mrs. Herzberg nagyon kiborult. – Aztán rá akartam mutatni, hogy ő maga valószínűleg sokkal többször megríkatta Keely mamáját, mint én, például amikor sörös flaskákat vágott hozzá, de úgy éreztem, nem lenne bölcs dolog társalgásunknak ilyenét fordulatot adni.

– A tény azonban az – mondtam inkább –, hogy maguknak kettejüknek nem lett volna szabad elvinni Keelyt a papájától. A bíróságnak bizonyára megvolt az oka, amikor az apát jelölte ki a kislány felügyeletére, és maguknak nem volt joguk ahhoz, hogy...

– És betörte az orrom – folytatta Clay, mint aki mit se hallott szépen felépített szónoklatomból.

– Igen. Betörtem. Tudja, ezt igazán nagyon sajnálom. De maga meg megfogta a lábam, emlékszik? És nem eresztette el, és azt hiszem, meg is sérülhettem volna. Így azután remélem, nem táplál ellenem haragot.

Ám valószínűleg táplált, mert így szólt:

– Ha végeztem magával, kicsi lány, új definíciója lesz arról, mi az a sérülés.

Definíciója. Húúú. Hat szótagból álló szó. Lenyűgöző.

– Ej, Mr. Larsson, ne tegyen semmi olyasmit, amit később majd megbán – javasoltam. – Azt hiszem, maga is tudja, hogy az egész hely nyüzsg a rendőröktől.

– Láttam őket – mondta. A szemembe világító fénytől nem figyelhettem meg az arckifejezését, csak a hangját hallottam, amely most enyhén gúnyos volt. – Mind az égő teherautó felé rohantak. Pont akkor, amikor megláttam magát meg a barátait. – A hangján érződött, hogy szélesen vigyorog. – És mondhatom, nagyon boldog voltam, amikor láttam, hogy maga bemászik a barlangba.

– Ó, csakugyan? – mondtam. Más nem jutott eszembe. Csak arra gondoltam, hogy minél tovább beszéltessem. Talán Ruth vagy valamelyik fiú meghallja a hangját, és elrohan segítségért...

Már amennyire ilyen mélyen a föld alól meg lehet hallani valakit.

– Kedvelem a barlangokat – informált Clay Larsson. – Ez itten meg egészen helyre egy darab. Sokok elágazása van. De csupán egyetlen út vezet kifelé... magának legalábbis.

Ez a hangsúly valahogy nem tetszett nekem.

– Ide hallgasson, Mr. Larsson – mondtam –, beszéljük át újra ezt a dolgot, jó?

– Arra, amit kiterveltem, keresve sem lehetne jobb helyecskét találni – nyugtatott meg Clay Larsson.

– Ó! – nyeltem egyet. A torkom, amely már pár perce egyre inkább kiszáradófélben volt, most olyanná vált, akár a Szahara. Ja, és mit is mondtam az imént arról, hogy nem vert erősebben a szívem?

Most aztán erősebben vert. Sokkal erősebben.

– Hm. Oké – próbáltam visszagondolni mindazon tanulmányaimra, amelyeket a felügyelői tanfolyamon csepegtettek belénk a konfliktusok rendezéséről. – Tehát úgy hallom, Mr. Larsson, hogy magának nem tetszett az a mód, ahogyan elhoztam maguktól Keelyt...

– ...és ahogy belerúgott az arcomba.

– Úgy van, és ahogyan belerúgtam az arcába. Mintha azt mondta volna, hogy nem teljesen elégedett a dolgom ilyenét állásával...

– Nagyon pontosan így van – biztosított Clay Larsson.

– És még azt akarom mondani magának – próbáltam olyan kellemes hangon beszélni, ahogyan azt a felügyelői tréningen gyakoroltuk, csak most kissé nehezen ment, mert

reszkettem –, hogy ez az apró nézeteltérés csupán kettőnkre tartozik. Shane-nek semmi köze hozzá. Így ha magának is megfelel, akkor talán Shane kislisszolhatna innen...

– Hogy odarohanjon a maga FBI-os barátaihoz? – mondta Clay undorral. – Na, igen. Jó. Nem kellene tanúk.

Nagyot nyeltem. A hátam mögött a karomon éreztem Shane forró, gyors lihegését. Azt is éreztem, hogy a farmernadrágom övébe kapaszkodik, önmagához képest furcsa némasággal. Már az is megnyugtató volt, ha legalább böfög egyet, de erről szó sem volt. A jelen körülmények között nagyon megbántam, hogy kicsúfoltam a haja miatt.

Vajon elég hosszú időn át képes leszek kitartani ahhoz, hogy Shane berohanhasson valamelyik alagútba és megmeneküljön? Az a nyílás, amelyen át utánakúsztam, túl szűk ahhoz, hogy Clay Larsson átférjen rajta. Ha elég sokáig szóval tarthatnám...

– Tudja, az ilyen viselkedés nem biztosíthatja Mrs. Herzbergnek a látogatás jogát. Úgy értem, a bíróság valószínűleg ferde szemmel néz majd rá, amiért egy háztartásban él egy olyan emberrel, aki, izé, gyilkosságot próbál elkövetni.

– Ki beszél itt próbálkozásról? – kérdezte Clay Larsson.

A szemembe világító fénysugár hirtelen a meny-nyezetre világított, amint Clay Larsson felemelte a zseblámpáját, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy lesújtsa vele a fejemre.

– Fuss! – sikítottam Shane-nek, aki nem is habozott. Gyorsabban ugrott be a mögöttünk lévő szűk alagútba, mint ahogyan Fehér Nyuszi csinálta az Alice Csodaországban lapjain. Egyik pillanatban még ott volt, a másikban már köddé vált.

Számomra úgy tűnt, hogy roppant jó lenne, ha utána mehetnék...

Ám először valahogy el kellett hárítanom azt a rám zúduló súlyos zseblámpát.

Annak is megvannak az előnyei, ha az ember kis termetű. Először is, mozgékony vagyok. Másodszor, be tudom préselni magam olyan szűk helyekre, amelyek egyébként nem alkalmasak emberi tartózkodásra. Jelen esetben lebuktam az egyik sztalaktit-sztalagmit-együttes mögé, amely valamiféle mészkőoszlopot képezett annak a lyuknak az egyik oldalán, ahová Shane bebújt. Ennek eredményeképpen Clay Larsson zseblámpája nem a fejemmel, hanem a sziklával került összekötetésbe.

A kövel történő ütközés robbanásszerű hangot adott, mire Clay Larsson egy igen csúnya szitokszót mondott. A mészkőformáció megrepedt, a mennyezetről lelógó sztalaktit úgy szakadt le, mint jégcsap az ereszről. Nagy csattanással zuhant a földre.

Ami engem illet, továbbosontam.

Csakhogy ütközben valahogy leejtettem a zseblámpámat.

Az adott körülmények között ez volt a legjobb, ami történhetett. Amikor ugyanis Clay meglátta a fénysugarat, meglódította a maga zseblámpáját – olyan erővel, hogy az füttyülő hangot adva hasított át a levegőn – abba az irányba, amerre úgy gondolta, hogy ott állhatok. Ekkor újabb kőcsattanás hallatszott, a nehéz fém ezúttal a barlang falának ütközött.

Clay nem viccelt azzal a „megkísérelt” gyilkossággal. „Ha ez eltrafál”, gondoltam émiyegve, „akkor most szétloccsant koponyával hevernék”.

– Jó kis trükk – morogta Clay, amikor lehajolt, s felemelte a zseblámpámat. – Csak az a baj, hogy most az orrodig sem látsz, és nem találsz ki innen, kicsi lány.

Ez igaz. Másrészt azonban láthatom, ami e pillanatban a legfontosabb, és az Clay Larsson. És ami még fontosabb, ő nem láthat engem. El is határoztam, hogy ezt az előnyt kihasználom, ameddig még tudom.

A kérdés csak az volt, hogy hogyan? Számos lehetőség adódott. Egyszerűen ott is maradhattam, ahol voltam, míg el nem következik az elkerülhetetlen pillanat, amikor újból rám villantja a zseblámpája fényét... És most még eggyel több lámpája is volt.

A második lehetőségem az volt, hogy amilyen gyorsan csak lehetséges, követem Shane-t a nyúlodújába. Ennek a tervnek az volt az egyetlen baja, hogy valahány kődarabba belerúgok

útközben, az elárulhatja a hollétemet. Vajon el tudok kúszni hangtalanul egy ekkora fickó mellett? Nem nagyon hittem.

A harmadik alternatívám az volt, amelyet a legkevésbé kedveltem, ám amelyik felé a leginkább hajlottam. Ameddig a fickó engem hajkurászik, addig nem törődik Shane-nel. És minél tovább sikerül távol tartanom Clayt a gyerektől, annál jobb esély van arra, hogy Shane valahogy kiszökhessen.

Így azután sajnálkozva ugyan, mégis valamiféle hangjelzést adtam, amellyel odacsalogattam Clayt, ahol én kucorogtam, csak hogy minél távolabb legyen Shane-től.

Azzal azonban nem számoltam, hogy Clay Lars-sonnak megvolt a magához való esze – ráadásul ekkor józan is volt – ahhoz, hogy kicselezzen. És pontosan ezt csinálta. Elhajítottam egy kis kavicsot, gondolván, hogy majd követi a hangot, és azon nyomban a másik irányba is dobtam egyet.

S ekkor nagy meglepetésemre azt tapasztaltam, hogy Mr. Larsson megperdült, s oly fürgén, akár egy macska, elállta az utamat.

Lefékeztem, de már túl későn.

A következő, amiről tudtam, az volt, hogy megragadott és felemelt.

Mialatt átrepített a levegőn, és súroltam néhány sztalaktitot, az suhant át rajtam, hogy Le Blanc professzornak igaza volt: tényleg lusta voltam megtanulni a kottaolvasást. És akkor megesküdtem, hogy ha valaha élve kikerülök a Farkas-barlangból, hátralévő életemet a zenei analfabétizmus elleni küzdelemnek szentelem.

Nagy erővel a barlang aljához ütődtem, ám nem az ütés, hanem Clay Larsson rám nehezedő, súlyos teste szorította ki belőlem a szuszt. Arról is meggyőződtem, hogy minden további mozdulat rendkívül fájdalmas lenne – sőt valószínűleg végzetes, tekintettel a minden valószínűséggel elszenvedett belső sérüléseimre, amiben biztos voltam. Ahogy ott hevertem, szédelegve a csapástól – amely mintha testem minden csontját darabokra törte volna –, volt időm azon elmélkedni, hogy vajon megtalálják-e valaha csontvázaink maradványait, avagy Shane és én itt rothadunk el a barlangban, míg egy következő szépreményű Paul Huck belénk nem botlik.

Lesújtó gondolat volt. Tudják, olyan sok mindent akartam még csinálni, amire eddig soha nem volt lehetőségem. Megvásárolni a saját Harleymet. Táncolni Rob Wilkinsszel az évről (tudom, hogy sza-márság, de nem érdekel: istenien nézhet ki szmokingban). Meg ilyesmiket.

Ezekből most már soha nem lesz semmi.

Így hát amikor Clay Larsson azt mondta, hogy „jó 'ccakát, kicsi lány”, majd a levegőbe emelte acél zseblámpáját, többé-kevésbé belenyugodtam, hogy meghalok. A halál voltaképp kész megkönnyebbülés lehet ahhoz az agyzsibbasztó fájdalomhoz képest, amitől testem minden porcikája sajgott.

Ekkor azonban olyasvalami történt, amire egyáltalán nem számítottam. Előbb egy tompa, majd egy rémes, reccsenő hang hallatszott – amelyben én, a veterán ökölvívó azonnal felismertem a csonttörés hangját azután Clay Larsson súlyos teste újra rám zuhant...

Csak hogy úgy rémlett, mintha a pasas ezúttal eszméletlenül omlott volna rám.

Hirtelen visszanyertem mozgékonyágomat, odakaptam a zseblámpájához, amely a fejem mellé gurult, és arrafelé világítottam, ahonnan az a tompa hang érkezett.

Ott állt Shane, kezében tartva annak a sztalaktit-darabnak a végét, amely leszakadt a barlang meny-nyezetéről, és amelyet ebben a pillanatban újból meglendített, s baseballütő stílusban Clay Larsson fejéhez vágott. Ki is ütötte.

Shane lepillantott Clay ernyedte, terpeszben a lábamon heverő testére, ledobta a sztalaktitot, majd rám nézett.

– Szabad az út, csatár – mondtam. Shane zokogni kezdett.

17.

– Mégis mit képzelte, mire gondoltam? Mármint azután a nem-hívlak-fel dolog után? – kérdeztem.

Rob – mint rendesen – most is félig helytelenítően, félig nevetve nézett rám. – Nagyon jól tudtam, mit eszeltél ki, Mastriani. Le akartál rázni, hogy aztán otthagyhassd az FBI-osokat a slamasztikában, te meg megkereshesd azt a kis kölyköt.

Shane – aki a Wawasee-tábor betegszobájában, a mellettem lévő ágyon feküdt, lázmérővel a szájában – valamit nyikkant, valószínűleg a „kis kölyök” elleni tiltakozásul.

– Bocs – mondta Rob. – Úgy értettem, kis ürge.

– Kösz – morogta Shane gúnyosan.

– Nincs beszéd! – szólt rá az ápolónő a fiúra.

– És szerinted ez oké? – kérdeztem Robtól. – Mármint hogy hagyta, hogy faképnél hagyjam az FBI-osokat, meg téged, hogy elmehessek Shane után?

Szerintem szörnyen hátborzongató volt, hogy kettőnk kapcsolatának legutóbbi nehézségeit pont itt kellett megbeszelnünk, miközben a tábor ápolónője ott tüsténkedett és tett-vett Shane-nel és velem. De ugyan mi másról cseveghettünk volna? Arról, ahogyan sikeres ütközetet vívtam a halállal? Arról, hogy milyen arcot vágott Ruth, Scott és Dave, amikor Shane meg én összevissza verve-zúzva kikecmeregtünk a Farkas-barlangból, és arra kértük őket, hogy hívják a rendőröket? Vagy éppenséggel Rob arcáról, amikor egy-két perc múlva odarobogott, és megtudta, mi történt a távollétében?

– Dehogyan, szerintem sem oké – mondta Rob néhány pillanatnyi szünet után, mialatt a nővér megnézte a pulzusomat. Úgy látszik, elégedett volt vele, mert rögtön otthagytott, hogy aztán Shane érverését is megszámlálja.

– Mit kellett volna tennem, Mastriani? – folytatta Rob. – A fickó rám fogta a revolverét. Nem mintha azt hittem volna, hogy tényleg lepuffant, de az napnál világosabb volt, hogy senki nem akarja, hogy itt maradjak. Elsősorban te.

– Ez nem igaz! – védekeztem. – Én mindig azt akarom, hogy mellettem legyél.

– Aha, de csak ha akkor is veled tartok, amikor a leghajmeresztőbb ötlettel állsz elő. És szeretném, ha tudnád, nem tartottam a legjobb ötletnek, hogy éjnek idején bemenj egy barlangba, nyomodban egy bosz-szúért lihegő gyilkossal.

– De aztán mégis minden jóra fordult!

– Hát persze! – horkant fel Rob. – Szerinted is, Shane? – fordult a pufók fiú felé. – Egyetértesz ezzel?

Shane élénken bólogatott. Amikor pedig az ápolónő kivette a hőmérőt a szájából, meg is szólalt.

– Azt hiszem, minden klasszul sikerült.

– Amikor kijöttél a barlangból, ez nem látszott rajtad! – förmedt rá Rob.

Hát ez bizony igaz. Shane totál hisztis állapotban volt, egészen addig, amíg Smith és Johnson különleges ügynök a seriffel és annak helyettesével megérkezett, és letartóztatta a még eszméletlen Clay Larssont. Mondhatom, elég nagy ügyel-bajjal sikerült kivonszolni a barlangból, pedig a létező legszélesebb alagutat választották.

– Igen – ismerte be Shane. – De csak addig, amíg a zsaruk nem jöttek. Annyira féltem, hogy magához tér, és megint nekünk esik.

– Azok után, hogy kupán vágta? – emelte fel Rob a szemöldökét. – Eltaláltad, mint a baseballban az ütő a labdát. Úgy látszik, ez a célzóképeség a véredben van.

Shane fülig pirult a dicséret hallatán. Amúgy is rajongva nézett Robra, akiben ráismert az első esti mesében szereplő gyilkos-autós fickóra.

Mi több, Rob volt az egyetlen, aki nem vesztette el a fejét, amikor Shane és én kikúsztunk a Farkas-barlangból. Az egyhetes táborfelügyelői tréning nem készítette fel Ruthot, Scottot és

Dave-et arra, hogyan kell viselkedniük olyankor, amikor megpillantják egy gyilkossági kísérlet áldozatait.

– Tudod, Mastriani – folytatta Rob –, nem az a legfőbb bajod, hogy nem vagy képes legyőzni a haragodat. Hanem az, hogy nálad makacsabb és önfejűbb teremtéssel még soha életemben nem találkoztam. Ha egyszer a fejedbe veszel valamit, nincs az a hatalom, ami eltéríthetne tőle. Sem a barátaid. Sem az FBI. Rólam már nem is beszélve. Egyszer – tette még hozzá – volt egy kutyám, amelyik pont ilyen volt, mint te.

Hát ez bizony nem volt sem hízelgő, sem túlságosan romantikus, Shane azonban óriásinak tartotta, és vihogni kezdett.

– És mi lett azzal a kutyáddal, amelyik pont olyan volt, mint Jess? – kíváncsiskodott.

– Ó! Az a kutya biztosra vette, hogy meg bírja állítani a mozgó kocsikat, ha beleharap a kerekükbe. Végül elgázolták szegényt.

– Én nem vagyok autókergető kutya! – törtem ki. –Semmi párhuzamot nem látok köztem meg egy buta kutya között, amelyik...

Elhallgattam, mert mélyen felháborodva rájöttem, hogy Rob vigyorog magában. Most sokkal jobb kedvében volt, mint korábban, amikor még bizonytalan volt, mennyire súlyosak a sérüléseim. Akkor bezzeg igen sok mondanivalója volt arról a témáról, hogy miért ragaszkodtam annyira ahhoz, hogy ittmaradjak a Wawasee-táborban, és megkeressem Shanet, amivel nem csupán a saját életemet veszélyeztettem, de mint kiderült, egy sor más emberét is.

Persze igaza volt. Tényleg becsavarodtam. Ezt készséggel elismertem.

De a végén minden jóra fordult.

Nem mindenkinek. Például Clay Larssonnak sem.

– De azért nem haragszol rám? – kérdeztem tőle. Nem bírtam ki, hogy meg ne kérdezzem.

– Majdcsak túl leszek rajta – mindössze ennyit felelt.

Robnál ez csaknem szerelmi vallomásnak számít, így hát, mialatt ott feküdtem, és vártam az elkerülhetetlen pillanatra, hogy az ápolónő végre kimondja, elég jól vagyok már ahhoz, hogy kikérdezzenek, felkönyököltem. Ó, istenkém, gondoltam magamban, miért is nem vagyok már felsős! Az Érníe Pyle-gimi-ben a felsősöknek megengedik, hogy elmenjenek az évfárá bálba. Meghívhatnám Robot, és akkor végre megláthatnám őt szmokingban..., persze csak akkor, ha eljönne. Bevallom, számomra szinte hátborzongató gondolat, hogy egy már végzett sráccal menjek az évfárá bálba, pedig hát ki tudja, az is lehet, hogy ha megkérem, elutasít...

De mire eljön az évfárá bál ideje, én már majdnem tizenhét éves leszek, így tehát ugyan miért utasítana vissza? De tényleg! Képes lenne ellenállni nekem? Ezt nem hiszem.

E boldogságos gondolatokat némileg odakozmási-totta az a tény, hogy a mellettem lévő ágyban Shane nem győzött viháncolni a mi úgynevezett érzelgős-ségünkön, bár ha engem kérdeznek, nem volt ott semmiféle érzelgősség... legalábbis nem a Cosmo értékrendje szerint. Vagy bármely más értékrend szerint, amennyire én láttam.

Ez volt az a pillanat, amikor az ápolónő így szólt:

– Nos, úgy látom, de főként úgy ítélem meg a hangotokból, hogy mindketten elég jól vagytok ahhoz, hogy látogatókat fogadhassatok. Odakint már elég sokan várnak.

Ettől kezdve az egész este a megkönnyebbült arcok és kérdések összerosódott foltjává vált, amelyekre óvatosan válaszoltunk, úgy, ahogyan Rob és Ruth, Scott és Dave felkészítettek minket, mialatt arra vártunk, hogy felbukkanjanak a zsaruk.

– Lássuk hát – süppedt bele Johnson különleges ügynök a Rob melletti székbe. – Van még valami, amit hozzá szeretne tenni eddigi, némileg vázlatos beszámolójához, Miss Mastriani, arról, hogy mi történt ma éjjel?

Úgy csináltam, mint aki erősen töri a fejét.

– Arra emlékszem, hogy mivel előzőleg valami kísértethistóriát meséltem a gyerekeknek egy barlangról, így arra gondoltam, hogy megnézem a tábor területén lévő barlangot, hátha Shane

ott van, és miközben ott voltunk, az az örült Larsson meg akart ölni bennünket, de Shane fejbe vágta egy sztalaktittal. Erre emlékszem.

Johnson különleges ügynök nem látszott meg-lepődöttnek. Átnézett a másik ágyra, amelyen Shane üldögélt, és azt a seriffcsillagot babrálta, amit az egyik rendőr adott neki bátorságáért.

– Így volt, fiacskám?

– Igen – vont vállat Shane.

– Értem – csukta be a noteszét Johnson különleges ügynök, majd jelentőségteljes pillantást vetett társnőjére, aki az ágyam szélén üldögélt. – Egy hős. És mondja, Mr. Wilkins, maga voltaképp hogyan került ebbe a jelenetbe? Az volt a benyomásom, hogy már órákkal ezelőtt elhagyta a tábor.

– Így igaz – válaszolta Rob. – Elhagytam. De aztán visszajöttem.

– Aha. Azt látom. Volt valami különleges oka a visszajövetelének?

Rob ekkor roppant meglepő dolgot csinált. Kinyújtotta a karját, megfogta a kezemet, s így szólt:

– Nem hagyhattam annyiban a dolgokat úgy, ahogyan voltak azzal a lánnyal, akivel együtt járok, igaz? Vissza kellett jönnöm, hogy bocsánatot kérjek tőle.

A lány, akivel jár? Azt mondta, én vagyok az a lány, akivel jár? Megfogta a kezem, és azt mondta, velem jár!

Olyan boldogan vigyorogtam, hogy attól féltem, szétreped a szám. Amikor ezt Johnson különleges ügynök észrevette, felnézett a mennyezet egy pontjára; szemmel láthatóan émelygett serdülőkori lelkesedésemtől. De ugyan mi mást tehettem volna? Rob kijelentette rólam, hogy velem jár. Ugyan mit számít, hogy pont egy föderális nyomozó előtt tálalta ki ezt ma este? Az évrő bál még soha nem tűnt annyira ígéretesnek, mint e pillanatban.

– Hmmm – mondta Johnson különleges ügynök. –Értem. Kérem, bocsássa meg, hogy gyanakodtam. A helyzet az, hogy Smith különleges ügynök és jómagam úgy érezzük, Jess, hogy van valami speciális egybeesés abban, hogy épp a Farkas-barlangba ment megkeresni Shane-t. Amikor megtudta, hogy a fiatalember eltűnt, senkinek nem említette, hogy a barlangban lehet.

– Elnézést, uram – jelent meg az ápolónő, és egy bögre nagyon forró és nagyon erősen cukrozott teát nyomott a kezembe. –A megrázkódtatás ellen – magyarázta a maga tudálékos módján a két ügynöknek, noha azok semmit sem kérdeztek tőle, majd egy ugyanolyan bögrét vitt Shane-nek is.

Belekortyoltam. Meglehetően erősítő ital volt, annak ellenére, hogy próbáltam úgy kinézni, mint akit csupán az a megrázkódtatás ért, hogy az imént barátja nyelvét a szájában találta.

Igen, tudom. Ezek afféle kívánsággondolatok.

– Jess! – nézett rám Johnson különleges ügynök. –Miért nem mondja el nekünk, mi történt valójában?

Ültem, üldögéltem, élveztem, amint a forró tea végigfut a bensőmben, és a meleg kar átöleli a derekamat.

– Már elmondtam. Pontosan úgy, ahogyan volt. Johnson különleges ügynök kérdően felhúzta a

szemöldökét.

– De tényleg. Ennyi az egész – mondtam.

– Igen – szólalt meg Shane. – Jess igazat mond, uram.

Mindnyájan Shane-re néztünk, aki, akárcsak én, a teáját kortyolgatta. Ő ráadásul valahogy megőrizte az egyik zacskó kekszét, és most belemártogatta a teájába.

Johnson különleges ügynök visszafordult hozzám.

– Szép próbálkozás, de nem hiszek benne – mondta.

– Azt is erősen kétkem – szólalt meg Smith különleges ügynök –, hogy ez az a kisfiú, aki Molotov-kok-télt tett a teherautónk alá.

– Valóban képtelenség – forgattam a szemem. – Ezt csakis Mr. Larsson tehette.
Mindkét különleges ügynök rám meredt.

– Tényleg – bizonykodtam. – Hogy elterelje a figyelmüket. A pasas valódi pszichopata. Remélem, jó hosszú időre bezárják. Micsoda dolog így üldözni egy kis kölyköt! Lelkiismeretlenség!

– Lelkiismeretlenség – ismételte meg Johnson különleges ügynök.

– Így kell mondani – védekeztem. – Így tanultuk a suliban.

– Az is fura – fűzte tovább Johnson különleges ügynök –, hogy Clay Larsson milyen pontosan tudta, melyik jármű a miénk.

– Igen – szürcsöltem egy korty teát. – Hát tudja, hogy van ez. Zseniális bűnöző, meg minden.

– De még furcsább – mondta Smith különleges ügynök –, hogy kiszúrta, melyik a mi autónk az ösz-szes ott parkoló kocsik között, amikor pedig nem is ismert bennünket.

– Tényleg nehéz elfogadni, hogy a veszélyes bűnözők látszólag ennyire találomra mennek. Mindenki Robra nézett, és hirtelen egy kis büszkeség fogott el, hogy milyen tárgyilagosan mondta ezt azért a lányért, akivel jár.

Ekkor dr. Alistair jelent meg az ágyam végénél, kezét dörzsölgetve.

– Jól van, Jessica? – kérdezte, és aggodalmas pillantásokat vetett Smith és Johnson különleges ügynökre.

Úgy néztem rá, mint egy örültre. Egyébként biztosra vettem, hogy az.

– Ó, hála istennek! – kiáltotta, noha én egy árva szóval sem válaszoltam a kérdésére. – Hála istennek! Remélem, Jessica, hogy már elfelejtette azt a kora esti kitörésemet.

– Arra gondol, amikor megkérdezte tőlem, hogy miért nem használom fel a pszichikai képességemet Shane megkeresésére?

Dr. Alistair nagyot nyelt, és nyugtalan pillantásokat lövellt a két ügynök felé.

– Igen – mondta. – De nem úgy értettem.

– De igen, úgy értette. Minden szót úgy értett – mondtam, és keményen Smith és Johnson különleges ügynökre néztem. – Mennyit fizettek neki, hogy minden mozdulatomról jelentést tegyen?

Jill és Allan idegesen egymásra nézett. – Miket beszélsz itt, Jessica? – kérdezte Smith különleges ügynök.

– Teljesen nyilvánvaló, hogy a doktor a beépített téglátok. Megbeszélte velem, hogy egy órákor ott leszek az irodájában, és amikor nem kerültem elő, felhívott titeket. Innen tudtátok meg, hogy elhagytam a tábor. Nem kellett a kapu előtt ücsörögnötök, és arra várnotok, mikor lépek ki. Idebent viszont szükségetek volt valakire, aki nektek dolgozik, és így megspórolja az időtöket.

– Ez nyilvánvalóan... – kezdte Johnson különleges ügynök.

– Ugyan, menjen már – forgattam a szemem. – Mikor tanulják meg már végre, hogy keresniük kell egy új Kasszandrát? Mert az igazság az, hogy a régi visz-szavonult.

– Jessica! – kiáltott fel dr. Alistair. – Egymillió év alatt se tenném ki a tábor integritását annak, hogy pénzt fogadjak el azért, hogy...

– Ó, fogja már be! – csattant fel Shane. Úgy vettem észre, hogy a fiú azon való igyekezete, hogy kirúgassa magát a zenei táborból, teljes sebességre kapcsol. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy a Farkas-barlangban átélt traumatikus események – legalábbis egy időre – hátrányos helyzetbe hozták zenei képességét.

Dr. Alistair roppantul meghökkent, de mindenki meglepetésére tényleg befogta a száját.

Johnson különleges ügynök előrehajolt ültében, és halk hangon így hadart:

– Jessica, pontosan tudjuk, hogy Jonathan Herzberg felkérte rá, hogy keresse meg a kislányát, amit egészen bizonyosan meg is tett. Azt is nagyon jól tudjuk, hogy ma este újból a pszichikai képessége felhasználásával találta meg Shane Taggertyt. Többé nem verhet át

minket azzal a nevetséges mesével, hogy örökre elvesztette a különleges képességét. Tudjuk, hogy ez nem igaz. Tudjuk, mi az igazság – mondta, majd hátradőlt, s fenyegetően rám nézett.

– És csak idő kérdése, Jess – tette hozzá Smith különleges ügynök –, hogy mikor kényszerülsz arra, hogy ezt be is valld. Egy percig emésztettem a dolgot. Majd ránéztem.

– Jill!

– Tessék, Jessica?

– Tényleg nem vagy szerelmes Allanbe?

Az ápolónő ezek után közölte, hogy mindenki hagyja el a szobát, Shane ugyanis olyan hangosan röhögött, hogy a nővér attól tartott, még belebetegszik.

– Doug – mondtam, miközben a hátamon lebegve a hűvös, ezüstös vizet paskoltam.

Ruth néhány méterre lebegett, és sötét napszemüvegén át felnézett a tiszta, kék égboltra. – Képes – mondtá pillanatnyi tétovázás után.

– Helyes – értettem egyet. – És Jeff?

Ruth megigazgatta a bikinije pántját. Hat hétig tartó keserves salátaevés után végre elég karcsúnak ítélte magát a kétrészes fürdőruhához. – Képes – mondtá.

– Úgy van – mondtam. Hátrahajtottam a fejem, és éreztem, hogy a napsugarak a nyakamat simogatják. De a többi testrészemre is erősen rátűzött. Néhány hete, amióta a délutánjaimat a Wawasee-tó tükörsima felszínén lebegve töltöttem, olyan lett a színem, mint Pocahontasé. Tudtam, hogy a ma esti ösztá-bori koncerten kivételesen remekül nézek majd ki, miközben azt a darabot fogom játszani, amelyre Le Blanc professzor kétségbeesett erőfeszítéssel megtanított, méghozzá úgy, hogy ne csak imitáljak.

De soha többé nem lesz szükségem imitációra. Már bármelyik kottát el tudom olvasni.

A felhangzó kiáltás nem tudta megtörni a napfény transzszzerű sugárzását, de felkeltette a figyelmünket; felemeltük a fejünket, és a part felé néztünk.

Scott és Dave néhány táborbeli gyerekekkel frizbít játszott. Scott felénk intett, ezzel elvonta Dave figyelmét, aki elvettette a dobást, és a frizbí a földre pottyant.

– Dave – mondtam.

– Képes – vágta rá Ruth.

– Egyetértek. Scott.

– Begerjesztő – felelte Ruth.

Feljebb toltam a napszemüvegemet, és meglepve pillantottam barátnőmre.

– Tényleg? Eddig mindig a Képesek közé tartozott.

– Ő a nagy nyári dobásom – közölte velem Ruth. –Ha azt mondom, Begerjesztő, akkor elhiheted.

– Oké – igazítottam vissza a napszemüvegemet.

– Egyébként is itt van az, hogy lángra lobbantotta az FBI-osok teherautóját, nem? Ez igazi klassz dolog volt. Ehhez képest a te veszedelmes fiúd egy nagy semmi.

– Rob nem veszedelmes – vágtam vissza.

– Ugyan már! Minden olyan pasi, akinek a szállítóeszköze a motorbicikli, veszedelmes.

– Tényleg? Veszedelmesebb, mint egy felnyitható tetejű sportkocsival száguldozó fickó?

– Sokkal – vont vállat Ruth.

Húúú. Tovább lebegtem a vízen, miközben a hallottakat emésztettem. Az én veszedelmes barátom ide robog ma este, hogy meghallgassa az esti hangversenyt. Ahogyan egész családom is ide tart. Azon töprengtem, vajon mi lesz, ha bemutatom Robot a mamámnak. Őszintén szólva képtelen voltam elképzelni a mamámat és Robot egy és ugyanazon helyiségben. Mindenesetre nagyon...

Ebben a pillanatban valami végigseper vízben lebegő kezemen. Felvisítottam, elkaptam a kezem, és Ruth ugyanígy tett.

Két bűvárfelszereléses fej bukkant fel mellettünk a vízből, és azonnal kinevetett bennünket.

– Haha! – kiabálta Arthur, miközben a vizet taposta. – Úgy sikoltoztál, mint egy kislány – mutatott rám.

– Mint... egy... kislány... – visszhangozta Lionel, a nagy nevetéstől kissé összefüggéstelenül.

– Roppant érdekes – mondtam mérgesen. – Miért nem úsztok be a mély vízbe, hogy görcsöt kapjatok?

– Igen – tette hozzá Ruth. – De minket ne is próbáljatok hívni, úgysem horgászunk ki benneteket.

– Gyere, Lionel – mondta Artúr. – Menjünk. Ezek ketten nem értik a viccet.

A két fej abban a pillanatban eltűnt. Utánuk néztem, s láttam, amint légzőkészülékük a part felé siklott. A két fiú mindig jól kijött egymással, valahányszor Shane nem volt a láthatáron, és Lionel nem rettegett pillanatonként a kínzástól.

Ahogy megjósoltam, a Farkas-barlangban történt incidens után Shane zenei tehetsége titokzatosan eltűnt, s noha ahhoz már túl késő volt, hogy átvigyék bármelyik sporttáborba, annyit megígértek neki, hogy jövő nyáron azt választja, amit legjobban szeret. Az a szóbeszéd járta, hogy Mr. és Mrs. Tag-gerty nem volt ugyan elragadtatva ettől, de mit tehettek volna? Nem egy edző akadt, aki kijelentette, hogy a fiú nagyon tehetséges.

A Farkas-barlang felől felhangzott egy énekes kabóca sivítása – valószínűleg a legutolsó egyike, amit hallhattam, mert tudtam, hogy hamarosan beássák magukat a föld alá, hogy jövő nyárig hiber-nálódjanak.

– Szóval dr. Alistair megkért, hogy gyere vissza jövő nyáron is? – kérdezte Ruth kíváncsian.

– Igen – húztam el a szám. – Gondolom azért, hogy megint pótolja a jövedelmét azzal, hogy jelent rólam az FBI-nak.

– De tényleg, honnan tudad, hogy ő volt a téglá? – csodálkozott Ruth.

Vállat vontam.

– Nem tudom. Csak úgy valahonnan. Ahogy azt is tudom, hogy még mindig figyel.

Ruth majdnem elvesztette az egyensúlyát.

– Komolyan? Honnan tudod?

Felmutattam azokra a fákra, amelyek a parton a legközelebb álltak hozzánk.

– Látod ott azt a vacakot, amin megcsillan a napfény?

– Nem – nézett arrafelé Ruth. – Várj! De igen. Mintha látnám. Mi az?

– Telefotólcse. Figyeld! Most, hogy észrevette, hogy kiszúrtuk, mindjárt máshová helyezi, és újra próbálkozik.

És tényleg, a csillogó valami eltűnt, és valahol a távolban meghallottuk egy autó motorjának a bugását.

– Húúú, de kísérteties! Hogy bírod elviselni, Jess?

– Mit tehetnék? – vontam vállat. – Ez már azt hiszem, mindig így lesz.

– De mondd csak... – harapta be az alsó ajkát Ruth –, nem... nem félsz attól, hogy egy szép napon rajtakapnak? Mármint azon, hogy hazudsz?

– Nem nagyon – hajtottam hátra a fejem, hogy még jobban érjen a nap melege. – Azt hiszem, annyi az egész trükk, hogy sohase szabad abbahagyni.

– Abbahagyni? Mit?

– A hazudozást.

– De hát ez egyre nehezebb lesz – vélte Ruth –, most, hogy a különleges képességed még erősebb lett, nem?

– Talán – mondtam. Erre nem nagyon szívesen gondoltam.

– Hé! – változtattam témát. – Nem Karén Sue az ott, azon a rózsaszínű gumimatracon?

Ruth odanézett, majd grimaszt vágott.

– El sem hiszem, hogy még a vízben is képes masnit viselni a hajában. És nem Todd az ott, mellette? Todd nem is Képes. Hallottad, milyen darabot gyakorolt ma estére? Bartókot. Micsoda felvágás!

– Gyere, fordítsuk fel a gumimatracukat – ajánlottam.

– Ne hülyéskedj – nézett rám Ruth. – Ez olyan...

– Milyen? – néztem rá.

– Olyan gyerekes – mondta Ruth. Aztán elvagyorodott. – Na, gyere. Fordítsuk fel.

Fel is fordítottuk.

HÍVÓSZÁM: 1-800

A SOROZAT KÖVETKEZŐ KÖTETÉNEK CÍME:
VESZÉLYES TEREPEM
MINDENHOL LESNEK RÁJUK
(Megjelenik 2003 őszén)

Jenny Carroll

Jenny Carroll Indiánében, Californiában és Franciaországban élt, s foglalkozása szerint egy nagyvárosi egyetem diákokotthoni igazgatóhelyettese volt, majd illusztrációkat készített, és álnév alatt romantikus történelmi regényeket írt. A Hívószáma: 1-800 mellett ő a szerzője a The Mediator c. sorozatnak, valamint **Meg Cabot** név alatt A nevetlen hercegnőnaplójának is. Jelenleg New Yorkban él a férjével és félszemű, Henrietta névre hallgató macskájával.

